

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

*Αναπαράσταση Πολυπολιτισμικών Μύθων
στην σειρά Teen Wolf*

Ιωάννα-Μαρία Σταμάτη

A.M.: 1312018128

Επιβλέπων/ουσα: Εύη Σαμπανίκου

Μυτιλήνη, Ιούνιος 2022

*Αναπαράσταση Πολυπολιτισμικών Μύθων
στην σειρά Teen Wolf*

Περίληψη

Η αναπαράσταση μπορεί να δημιουργήσει μια ποικιλία αισθημάτων σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες, με βάση τον τρόπο και την ποιότητα της. Επιπλέον, σε περίπτωση μεγάλης κλίμακας μπορεί να επηρεάσει με πολλούς τρόπους το βλέμμα του Παγκοσμιοποιημένου κόσμου στα αντικείμενα που αναπαρίστανται. Η παρούσα πτυχιακή εργασία επιχειρεί να αναδείξει την αναπαράσταση πολυπολιτισμικών μύθων στην αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*» (2011-2017), καθώς σχεδόν όλα τα πλάσματα που προβάλλονται είναι μύθοι με προέλευση αρκετές τοποθεσίες του πλανήτη, δημιουργώντας έναν νοητό χάρτη που συμπεριλαμβάνει όλες τις ηπείρους. Μέσα από την μελέτη, η οποία στηρίζεται στις θεωρητικές βάσεις του Nichols, του Hall κλπ., και την επανειλημμένη προβολή της σειράς για την σωστή σημειωτική ανάλυση, προβάλλονται ερωτήματα, όπως ποιος είναι ο ορισμός του ανθρώπου και των όντων, και για την ορθή ολοκλήρωση της, δημιουργήθηκε μια υπόθεση για ένα μελλοντικό Μεταουμανιστικό (Τρανσουμανιστικό) σενάριο. Ιδιαίτερα, έγινε μια φιλοσοφική εστίαση στον ορισμό και το σώμα του ανθρώπου, σε βιο-ηθικά ζητήματα που αναδεικνύουν την εύθραυστη ισότητα των όντων αλλά και πως η αναπαράσταση συμβάλει στην μνήμη της ταυτότητας των ανθρώπων.

Λέξεις Κλειδιά: Teen Wolf, Μύθοι, Χίμαιρα, Υβρίδιο, Μεταουμανισμός, Τρανσουμανισμός, Αναπαράσταση, Υπερφυσικό, Λαογραφία, Πολυπολιτισμικότητα, Βιο-ηθικά Ζητήματα.

Abstract

Representation can create a variety of feelings in specific social groups, based on its manner and quality. Moreover, in a large scale, it can affect in many ways the gaze of the globalized world about the subjects represented. This thesis attempts to highlight the representation of multicultural myths in the American television series «*Teen Wolf*» (2011-2017), because most of the creatures in the series, are myths originating from several locations in the world, creating an imaginary map the includes all continents. Through this study, which draws from Nichols, Hall etc., and the repeated screening of the series for the proper semiotic analysis, questions are raised such as, what is the definition of the human and beings and for the correct completion of the study, a hypothesis was created for a future Post humanist (Transhumanist) scenario. In particular, there was a philosophical focus on the definition of the human and its body, on bio-ethical issues that highlight the fragile equality of beings and finally, how representation contributes to the memory of the human identity.

Keywords: Teen Wolf, Myths, Chimera, Hybrids, Posthumanism, Transhumanism, Representation, Supernatural, Folklore, Multiculturalism, Bio-ethical Issues.

Ευχαριστίες

Για την διεκπεραίωση αυτής της πτυχιακής εργασίας θα ήθελα να ευχαριστήσω την επιβλέπουσα Ευαγγελία Σαμπανίκου, η οποία πέρα από την υπέροχη συνεργασία μας, με σύστησε στον κόσμο του Μεταουμανισμού. Αυτή η πτυχιακή κρατάει ένα διεπιστημονικό υπόβαθρο, που δεν θα μπορούσα να κατανοήσω χωρίς τα μαθήματα του Τμήματος της Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας και ιδιαίτερα αυτά της κ. Τριάδας Χατζηγεωργίου, της κ. Ειρήνης Στάθη και της κ. Δέσποινας Καταπότη.

Άλλοι ερευνητές και καθηγητές που βοήθησαν στην ανάπτυξη των σκέψεων μου και ως αποτέλεσμα στην τέλεση αυτής εργασίας, είναι ο Πρόεδρος του τμήματος κ. Χρήστος Καλλονιάτης, η κ. Αγγελική Κίτσιου και ο καθηγητής Stefan Lorenz Sorgner στο Πανεπιστήμιο John Cabot της Ρώμης.

Τέλος, η πιο σημαντική από όλους, είναι η μαμά μου, η οποία έχει διαβάσει πρόχειρες εκδοχές αυτές της πτυχιακής αμέτρητες φορές, και ήταν δίπλα μου να με υποστηρίξει και να πιστέψει σε αυτή την πτυχιακή, χωρίς κάποια κατανόηση του θέματος, όταν εγώ δεν μπορούσα. Είναι το στήριγμα μου.

Περιεχόμενα

Περίληψη	i
Abstract	ii
Ευχαριστίες	iii
Εισαγωγή.....	1
1. Μύθοι, Παραμύθια και Πολιτισμικοί Παράλληλοι Κόσμοι.....	3
2. «Teen Wolf»: Μια Μυθοπλασία Βασισμένη σε Μύθους.....	10
2.1. Anuk Itte	11
2.2. Berserk.....	12
2.3. Banshee	14
2.4. Druids	15
2.5. Threefold Death.....	16
2.6. Wendigo	17
2.7. Lion-man of the Hohlenstein-Stadel	19
2.8. Wild Hunt	20
2.9. Ghost riders	21
2.10. Hellhound.....	23
2.11. Tezcatlipoca.....	25
2.12. The Beast(s) of Gévaudan	26
2.13. Werewolf.....	27
2.14. La Loba	29
2.15. Coyote.....	30
2.16. Kitsune/ Nogitsune	31
2.17. Oni.....	34
2.18. Skinwalkers.....	35
2.19. Kanaima	36
2.20. Chimera	38
2.21. Wolfsbane	39
2.22. Mistletoe	41
2.23. Nemeton.....	42
2.24. Mountain Ash	43
3. Μυθολογική Αναπαράσταση: Η περίπτωση της «Teen Wolf».....	46

3.1.	1 ^η Σεζόν.....	48
3.2.	2 ^η Σεζόν.....	50
3.3.	3 ^η Σεζόν – Α΄ Μέρος.....	53
3.4.	3 ^η Σεζόν – Β΄ Μέρος.....	56
3.5.	4 ^η Σεζόν.....	59
3.6.	5 ^η Σεζόν.....	65
3.7.	6 ^η Σεζόν – Α΄ Μέρος.....	69
3.8.	6 ^η Σεζόν – Β΄ Μέρος.....	73
4.	Μυθολογική Αναπαράσταση: Μια Μεταουμανιστική Προσέγγιση.....	78
4.1.	Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο Για Τέρατα.....	82
4.2.	Σκέψεις Για Το 4.1.: Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο.....	84
4.2.1.	Ανθρωποι και Τέρατα.....	85
4.2.2.	Ο Φόβος και η Λογική στην Επιστήμη.....	87
4.2.3.	Μνήμη και Λήθη.....	89
	Συμπεράσματα.....	91
	Βιβλιογραφικές Αναφορές.....	93
	Φιλμογραφικές Αναφορές.....	109

Εισαγωγή

Η παρούσα εργασία έχει στόχο την ανάδειξη των πολυπολιτισμικών μύθων που αναπαραστάθηκαν στην αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*» (2011-2017), και πως αυτή η αναπαράσταση μέσα από την σημειωτική ανάλυση, δημιουργεί σκέψεις για μελλοντικά βήματα προς την ανάπτυξη του posthuman. Η συγκεκριμένη τηλεοπτική σειρά έχει έναυσμα έμπνευσης από την ταινία «*Teen Wolf*» (1985), όμως, σε αντίθεση με την ταινία που κρατάει μια κωμική ιδιότητα, η σειρά που δημιουργήθηκε σε μια περίοδο που το υπερφυσικό κίνημα στον κινηματογράφο ξεκίνησε δυναμικά, υιοθετεί έναν ηθικοπλαστικό χαρακτήρα κρατώντας μια αλλόκοτη ισορροπία του ανθρώπου με το υπερφυσικό (Davis κ. ά., 2011-2017). Ενδιαφέρον είναι πως το υπερφυσικό, ως λέξη σηματοδοτεί κάτι που είναι εκτός της φύσης, όμως, μέσα από την μελέτη βρέθηκαν είκοσι τέσσερις πραγματικοί μύθοι που αναπαραστάθηκαν στην σειρά και δομούν το υπερφυσικό. Οι μύθοι είναι ένας τρόπος να δομήσει κανείς την πραγματικότητα του, εξηγώντας τον κόσμο γύρω του, και αυτό θεωρείται φυσικό (Κουλαουζίδης, 2015: 11). Η παρατήρηση αυτή, αναπτύχθηκε στο πρώτο κεφάλαιο της παρούσας πτυχιακής εργασία με τίτλο «*Μύθοι, Παραμύθια και Πολιτισμικοί Παράλληλοι Κόσμοι*».

Το παραπάνω μαζί με τον ηθικοπλαστικό χαρακτήρα που διαγράφεται στα αφηγηματικά τόξα των χαρακτήρων, αφύπνισαν ερωτήματα Μεταουμανιστικής φύσης για το σώμα του ανθρώπου και την μερική τάση ισότητας που έχει για τα άλλα ζώα της φύσης. Επιπλέον, μετά από μια μικρή βιβλιογραφική ανασκόπηση για την τηλεοπτική σειρά, διαπιστώθηκε πως έχει διεγείρει περισσότερο ερωτήματα για μελέτες φύλου και σεξουαλικότητας και βρέθηκε μόνο μια μελέτη που αναδείκνυε το πρόβλημα μετάφρασης των υπερφυσικών πλασμάτων στην αραβική γλώσσα, καθώς οι μύθοι δεν είχαν σχεδόν καμία επικοινωνία με τον αραβικό πολιτισμό (Elshawanany, 2020).

Για την σωστή ανάδειξη των μύθων και αργότερα την αναπαράστασή τους στην σειρά, έγινε καταγραφή όλων των υπερφυσικών πλασμάτων της σειράς υπογραμμίζοντας περιγραφές και ορισμούς των προβαλλόμενων πλασμάτων.

Με αυτό τον τρόπο καταγράφηκαν λέξεις κλειδιά για την σωστή αναζήτηση βιβλιογραφίας σε πλατφόρμες όπως της Jstor, Academia, και Google Scholar, για την δόμηση βιβλιογραφικής ανασκόπησης κάθε μύθου ξεχωριστά, που τοποθετήθηκαν στο δεύτερο κεφάλαιο «*«Teen Wolf»: Μια Μυθοπλασία Βασισμένη σε Μύθους*».

Στο τρίτο κεφάλαιο «*Μυθολογική Αναπαράσταση: Η περίπτωση της «Teen Wolf»*», έγινε μια σημειωτική ανάλυση με βάση το θεωρητικό πλαίσιο της θεωρία της σημειωτικής (Saussure, 1979; Hall, 2017), αλλά και τον διαχωρισμό του Nichols, ο οποίος υποστηρίζει ότι η μυθοπλασία είναι ένα είδος ντοκιμαντέρ (Nichols, 2001: 1-5). Το κεφάλαιο δομήθηκε με τον ίδιο τρόπο όπως η τηλεοπτική σειρά, δηλαδή σε υποκεφάλαια που εστιάζουν στον κάθε κύκλο ή σε περίπτωση που προβάλλονται δύο ιστορίες σε έναν κύκλο, διαχωρίστηκαν σε Α και Β μέρος. Η σημειωτική ανάλυση εστιάζει σε κάθε μύθο με την σειρά που προβάλλονται σε κάθε σεζόν και υπογραμμίζονται καταστάσεις και περιστατικά, για την περιγραφή των χαρακτηριστικών τους αλλά και για την εστίαση στον ηθικοπλαστικό χαρακτήρα.

Δόθηκε βάρος σε κάποιες από τις παραπάνω αφηγηματικές καταστάσεις, που περιεγραφήκαν περιληπτικά στο υποκεφάλαιο «*Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο Για Τέρατα*», του κεφαλαίου «*Μυθολογική Αναπαράσταση: Μια Μεταουμανιστική Προσέγγιση*», και κατηγοριοποιήθηκαν με βάση συγκεκριμένα φιλοσοφικά βιο-ηθικά ζητήματα «*Άνθρωποι και Τέρατα*», «*Ο Φόβος και η Λογική στην Επιστήμη*», «*Μνήμη και Λήθη*» που αναπτύχθηκαν, στο δεύτερο υποκεφάλαιο «*Σκέψεις για το 4.1: Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο*». Το τελευταίο αυτό κεφάλαιο, αναπτύχθηκε με βάση το θεωρητικό πλαίσιο που έδωσε ο Lévy στο έργο του «*Δυνητική Πραγματικότητα: Η φιλοσοφία του Πολιτισμού και του Κυβερνοχώρου*» (Lévy, 2001: 22-24), αλλά και στα πρότυπα του Μεταουμανιστικού (Sampanikou, 2002; Hassan, 1977) και Τρανσουμανιστικού κινήματος (Sorgner, 2021; Hayles, 2021; Taegmark, 2018; Vita-More, 2021; Marchesini, 2021)

1. Μύθοι, Παραμύθια και Πολιτισμικοί Παράλληλοι Κόσμοι

Σε αυτό το εισαγωγικό κεφάλαιο θα γίνει κατανοητό ποια από τα πιο δημοφιλή έργα τέχνης, που έχουν όχι μόνο αγαπηθεί στον 21^ο αιώνα, αλλά έχουν ριζώσει στην πολυδιάστατη ταυτότητα των ανθρώπων, είτε αυτά είναι οπτικοακουστικά, λογοτεχνικά, μουσικά ή απλά οπτικά, έχουν να κάνουν με πραγματικούς μύθους ή πλάσματα σε μύθους ή απλά είναι από κύμα της φαντασίας των δημιουργών. Πρώτα από όλα, όμως, πρέπει να ξεκινήσει η μελέτη με την επεξήγηση του όρου «αστικός μύθος». Ο πιο κατάλληλος ορισμός για την ελληνική μετάφραση του folklore -δηλαδή λαογραφία- είναι αυτός που λέει ότι είναι σχεδόν αδύνατο ο επιτυχής ορισμός. Η λαογραφία είναι ένα παρακλάδι που ολοκληρώνει τον ορισμό κάθε ανεπίσημης επικοινωνίας, είτε είναι λεκτική είτε γραπτή, περιέχει κάποια παράδοση ή έχει να κάνει με αντικείμενα. Εμπεριέχει αξίες, παράδοση, τρόπους σκέψης και συμπεριφοράς. Έχει να κάνει με τους ανθρώπους και πως μαθαίνουν. Βοηθάει για να ανακαλύψουν οι άνθρωποι τις ταυτότητες τους και πως να δώσουν σημασία στον κόσμο γύρω τους. Η λαογραφία δεν είναι απαραίτητα ψεύτικη ή παλιομοδίτικη (Sims & Stephens, 2005: 1-2).

«Οι λαογράφοι μπαίνουν στον πεδίο έρευνας, σε κοινωνίες για να παρατηρήσουν, να καταγράψουν, και να γράψουν για τους ανθρώπους, τι κάνουν, τι πιστεύουν, και πως επικοινωνούν τώρα- η κουλτούρα της ζωής μας. Η λαογραφία δεν είναι ακόμα μια κατηγορία της ανθρωπολογίας ή των θεωρητικών σπουδών. Η έρευνα της λαογραφίας μπορεί να ακουμπήσει κάθε πλευρά της ανθρώπινης εμπειρίας και της καλλιτεχνικής έκφρασης. Ο τομέας της λαογραφίας μεγάλωσε μέσα από την λογοτεχνία και έχει τις ρίζες του στην ανθρωπολογία, αλλά και περιέχει στοιχεία της ψυχολογίας και της κοινωνιολογίας. Για πολλούς λόγους, είναι η μελέτη του πολιτισμού, των οπτικών και παραστατικών τεχνών, της γλυπτικής, της αρχιτεκτονικής, της μουσικής, του θεάτρου, της λογοτεχνίας, των στατιστικών, και της ιστορίας μέσα σε ένα. Η «πειθαρχία» της λαογραφίας, έχει εξελιχθεί σε έναν τρόπο σκέψης για το πως οι

άνθρωποι μαθαίνουν, μοιράζονται την γνώση, και δημιουργούν την ταυτότητα τους. Η μελέτη της λαογραφίας είναι ένας τρόπος να μάθει κανείς τους ανθρώπους, πως επικοινωνούν και πως δημιουργούν σημασίες»¹(Sims & Stephens, 2005: 2-3).

Γιατί, όμως, αυτή η μελέτη δεν στοχεύει στους αστικούς μύθους με υπερφυσικό περιεχόμενο, που υπάρχουν γύρω μας αλλά στην αναπαράσταση τους; Η απάντηση είναι απλή. Γιατί ο βασικός πυρήνας ύπαρξης ενός μύθου έχει άμεση σχέση με το πως ο μύθος θα πάει από στόμα σε στόμα και από άνθρωπο σε άνθρωπο. Κάθε τρόπος που επικοινωνείτε ένας μύθος είναι ένας τρόπος που θα πει κανείς μια ιστορία και είναι βασική έννοια της αναπαράστασης. Επιπλέον, ο πολιτισμός του Δυτικού κόσμου², στηρίζεται σε τέτοιες ιστορίες που με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο σχηματίζουν το παρελθόν. Η πλειονότητα αυτών των ιστοριών έχουν δημιουργηθεί από ή για γυναίκες και η γυναικεία ταυτότητα διαδραματίζει ένα μεγάλο μέρος της μελέτης.

Για χιλιάδες χρόνια το γυναικείο φυσικό ένστικτο έχει κρατηθεί πίσω, έχει κακοποιηθεί όπως ακριβώς η άγρια ζωή και φύση. Όπως αναφέρει και η Clarissa Pinkola Estes, «η πνευματική γη της Άγριας Γυναίκας, στην διάρκεια της ιστορίας έχει πλημμυριστεί ή καεί και έχει μεταμορφώσει την φυσική της κατάσταση για να ευχαριστεί άλλους σε έναν αφύσικο ρυθμό». Για την Κανταντόρα³ δεν είναι σύμπτωση ότι η πρωτόγονη αγριότητα της φύσης του πλανήτη έχει εξαφανιστεί, καθώς καταλαβαίνει πως η αγριότητα μέσα στην γυναικεία ταυτότητα, που σηματοδοτεί την εσωτερική φύση εξαφανίζεται επίσης. «Δεν είναι δύσκολο κανείς να καταλάβει γιατί στα παλιά δάση και στις μεγάλες γυναίκες δεν δίνουν σημασία. Δεν είναι τόσο σύμπτωση που οι λύκοι, τα κογιότ, οι αρκούδες και οι άγριες γυναίκες έχουν κάποια κοινά. Όλα τα παραπάνω ζώα έχουν συγγενικά αρχέγονα ένστικτα και έχουν λανθασμένοι φήμη ως αδιάκριτα, εξ ολοκλήρου και εγγενώς επικίνδυνα και καταστροφικά» (Estes, 1992: 1).

¹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

² Καταγωγή φοιτήτριας.

³ Κανταντόρα (Cantadora) είναι ο/η φύλακας παλιών ιστοριών (Estes, 1992: 1).

Οι φανταστικοί κόσμοι και κατά συνέπεια τα εναλλακτικά σύμπαντα ορίζονται για εμάς και μας ενδιαφέρουν λόγω της σχέσης τους με τον πραγματικό κόσμο και κατά πόσο οι άνθρωποι θέλουν να ξεφύγουν από αυτόν. Γι' αυτό όταν οι άνθρωποι φτιάχνουν τέτοιες ιστορίες που έρχονται από άλλους κόσμους το θεωρούν ότι είναι φυσιολογικό. Για παράδειγμα όταν ένας δράκος καίει τις σοδιές και τις φάρμες, συμβολίζει είτε την αγρανάπαυση ή την άγονη γη και όταν ο όμορφος πρίγκιπας σκοτώνει το δράκο συμβολίζει το τέλος των βασάνων, μια νίκη και ύστερα παντρεύεται την πριγκίπισσα που σηματοδοτεί το ξεκίνημα μιας νέας αρχής με γονιμότητα (Rabskin, 1979: 4).

Στον 21^ο αιώνα, στον αιώνα της πληροφορίας και της τεχνολογίας, στον χρόνο που θέλουν οι άνθρωποι να ξέρουν κάθε καινούργιο γεγονός είτε αυτό είναι μικρό είτε μεγάλο, ταυτόχρονα προσπαθούν να ξεφύγουν από το πραγματικό ακόμα και χωρίς να το συνειδητοποιούν. Το πιο κοντινό παράδειγμα είναι τα ηλεκτρονικά κοινωνικά μέσα ενημέρωσης (π.χ Facebook, Instagram κλπ.). Τα επονομαζόμενα social media, βάζουν τους ανθρώπους σε μια καινούργια πραγματικότητα, όπου δίνουν πρόσβαση μέσα από μια ελεγχόμενη κλειδαρότρυπα. Για αυτό υπάρχει ένα νέο είδος κατάθλιψης για να μπορέσει να προσδιοριστεί το συναίσθημα που έχουν οι άνθρωποι όταν κοιτάν την ευτυχία των άλλων μέσα από μια οθόνη για πολύ ώρα. Ύστερα από αυτό το αίσθημα υπάρχει ο εθισμός της προβολής μιας καλύτερης εικόνας του εαυτού τους που πολλές φορές δεν είναι ρεαλιστική. Αυτό συμβαίνει στην προσπάθειά τους να βελτιώσουν την ψυχολογία τους (Κούζιου, 2014: 43-45).

Ως απόρροια αυτού, τα άτομα καταναλώνουν αρκετό χρόνο σε τέτοιες ιστοσελίδες, με σκοπό να δημιουργήσουν μια διαφορετική εικόνα για αυτούς. Επομένως η ψυχολογία τους επηρεάζεται καθώς προβάλλουν μια εικόνα προς τα έξω, η οποία δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα. Έτσι αντί να πραγματοποιούν τον σκοπό αυτών των ιστοσελίδων που είναι μια διαφορετική κοινωνικοποίηση, πιέζονται να ανταποκριθούν στη εικόνα που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει στα social media και σπαταλούν αρκετό χρόνο, όχι μόνο στη χρήση αυτών των ιστοσελίδων αλλά και στην συνεχή αναζήτηση και εύρεση διαφορετικών τρόπων προβολής του εαυτούς (Κούζιου, 2014: 46).

Με αυτόν τρόπο γίνεται κατανοητό πως όπως και στα προηγούμενα παραμυθένια παραδείγματα, έτσι και σε αυτόν τον εναλλακτικό κόσμο, οι άνθρωποι βρίσκουν τρόπους να ωραιοποιήσουν και να δώσουν μια θετική προσέγγιση σε ένα περιστατικό ή σε μια πτυχή της ζωής τους.

Εκτός από τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, υπάρχουν πολλοί τρόποι να ξεφύγει κανείς από την πραγματικότητα, βιβλία, τηλεοπτικές σειρές, ταινίες, μουσική και άλλα. Για να γίνει μια εστίαση στο υπερφυσικό στοιχείο, αλλά και για να δοθεί μια βοήθεια της μελέτης στα επόμενα κεφάλαια, θα γίνει αναφορά σε κάποια έργα τέχνης που έχουν ριζώσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην ζωή των ανθρώπων του 21^{ου} αιώνα ή κάποιων συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων.

Τα βιβλία, ενώ δεν κατέχουν την πρώτη θέση στην διασκέδαση των ανθρώπων αυτό τον αιώνα, είχαν καταλυτική θέση σε όλους τους προηγούμενους, και έτσι δημιούργησαν τις ρίζες της πολιτισμικής ψυχαγωγίας σήμερα. Τα πρώτα βιβλία που διαβάζουν ή καλύτερα που μαθαίνουν οι άνθρωποι από άλλους είναι τα παραμύθια. Οι πιο γνωστές συλλογές παραμυθιών είναι του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν και των αδερφών Γκρίμ. Η Χιονάτη, η Πεντάμορφη και το Τέρας, η Ωραία Κοιμωμένη, η Σταχτοπούτα, η Ραπουνζέλ, οι Hansel και Gretel είναι μόνο λίγα από τα παραμύθια που είτε βασίζονται σε πραγματικά γεγονότα είτε η πρώτη εκδοχή της ιστορίας διαφέρει πολύ από την σημερινή δημοφιλή εκδοχή που οι περισσότεροι ξέρουν.

Για παράδειγμα, φαίνεται ότι ο ερευνητής Karlheinz Bartels, ανακάλυψε πως ένα ιστορικό πρόσωπο πιθανά κρατάει τον τίτλο της πραγματικής Χιονάτης, που ήταν από το Lohr am Main και ονομαζόταν Maria Sophia Margarethe Catharina von Erthal με τίτλο βαρόνης. Γεννήθηκε το 1725 και στα χρονικά της οικογένειας της περιεγράφηκε ως «ο άγγελος της καλοσύνης και του ελέους», παρά τον τίτλο της για πολλούς είχε χαρακτηριστικά προγκίπισσας. Το 1743, μετά τον θάνατο της μητέρας της, ο πατέρας της παντρεύτηκε την Claudia Elisabeth Maria von Venningen, βασιλική δούκισσα του Reichenstein. Η μητριά της φαίνεται πως είχε πραγματικά ένα καθρέφτη μήκους 1.60 εκατοστών, που χρονολογείται κοντά στο 1720. Ο καθρέφτης μαζί με το γυάλινο φέρετρο, φαίνεται ότι είχαν την ίδια πηγή

προέλευσης που δεν είναι άλλη από τα ορυχεία που δούλευαν οι νάνοι του παραμυθιού. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν νάνοι, αλλά η άσχημη κατάσταση της ζωής τους, παραμόρφωσε αυτά τα παιδιά από μικρή ηλικία (Bartels, 2012:1-3).

Η ιστορία αγάπης της Πεντάμορφης και του Τέρατος είναι ένα μέρος της Αναγέννησης και ξεκινάει με την γέννηση του Pedro Gonzalez στα Κανάρια νησιά το 1537, με μια σπάνια γενετική ανωμαλία που λέγεται hypertrichosis universalis (υπερτρίχωση). Αυτή η υπερτρίχωση κάλυπτε όλο του το κορμί και του έδινε μια εμφάνιση παρόμοια με αυτή λυκάνθρωπου. Τότε οι άνθρωποι πίστευαν εύκολα στον θρύλο των άγριων, που έμοιαζε πολύ με τον θρύλο του Sasquatch, δηλαδή του μεγαλοπόδαρου, και γι' αυτό ήταν εύκολο να πιστέψουν πως ήταν παιδί των αγρίων. Ο Βασιλιάς Χένρι ο δεύτερος της Γαλλίας, λάτρευε να μαζεύει περίεργα πράγματα του κόσμου, μαζί και περίεργους πλασμένους ανθρώπους. Όταν τον παρέδωσαν στον Βασιλιά ως δώρο στην ηλικία των δέκα, δεν μπορούσε να μιλήσει. Είναι πολύ πιθανό, πως είχε μεγαλώσει φοβισμένος από τους ανθρώπους και μέσα στις αλυσίδες. Τον μετονόμασαν σε Petrus Gonsalvus, γιατί ακουγόταν πιο αριστοκρατικό. Όλοι περίμεναν την άγρια συμπεριφορά του αλλά με την πρώτη ευκαιρία που του έδωσε ο Βασιλιάς, κατάφερε να διαβάζει και να γράφει Λατινικά, και οι δάσκαλοι του είχαν εντυπωσιαστεί. Μετά τον θάνατο του Βασιλιά, η γυναίκα του, η Αικατερίνη των Μεδίκων, πήρε τον θρόνο και αποφάσισε να κάνει ένα τελευταίο πείραμα με τον Petrus και να τον παντρεύει. Μετά από πολλές συναντήσεις, κατέληξε σε μια κόρη υπηρέτη. Η μικρή Kathrine, δεν ήξερε ποιον συμφώνησε να παντρευτεί και δεν μπορούσε να πάρει πίσω τον λόγο της μπροστά στην Βασίλισσα, αλλά ούτε και ο Petrus. Μετά από καιρό και αφού τον γνώρισε πραγματικά τον αγάπησε. Έκαναν μαζί επτά παιδιά εκ των οποίων τα τέσσερα είχαν κληρονομήσει την ασθένεια του πατέρα τους. Όπως και ο Petrus, τα παιδιά του πουλήθηκαν σε άλλες οικογένειες ευγενών (Hanks, 2014: 1-3; Quinn, 2018).

Η Ωραία Κοιμωμένη, ενώ κάποιες πηγές λένε πως το παραμύθι λέγεται χιλιετίες, η πιο λογική πηγή της δημιουργίας της είναι αυτή με τον τίτλο «Ο Ήλιος, το Φεγγάρι και η Τάλια» του Giambattista Basile το 1634. Σύμφωνα με την Nancy Canepa, τα παραμύθια που γράφτηκαν μετά το 1690, δημιουργήθηκαν για παιδιά, κάθε άλλη ιστορία ήταν γνωστό πως ήταν για ενήλικες (Canepa, 1999: 15). Για

ενήλικες, λοιπόν, γράφτηκε και αυτό το παραμύθι, γιατί ενώ η πριγκίπισσα δεν τρυπάει το δάκτυλο της σε αδράχτι, μπαίνει μια αγκίδα από λινάρι κάτω από το νύχι της. Για όλους θεωρείται νεκρή αλλά επειδή ο πατέρας της δεν μπορούσε να το αποδεχτεί, την τοποθέτησε σε ένα κρεβάτι από τα πολλά κάστρα τους. Μια μέρα περνούσε ένας άλλος Βασιλιάς και την βίασε ενώ ήταν λιπόθυμη, η κοπέλα έμεινε έγκυος και γέννησε δύο παιδιά και η κατάσταση της παρέμεινε σταθερή μέχρι που το ένα παιδί κατά λάθος ρούφηξε την αγκίδα και η κοπέλα ξύπνησε. Ο Βασιλιάς όταν το έμαθε, έκαψε ζωντανή την πρώτη γυναίκα του για να μπορέσει να είναι μαζί της αλλά όχι πριν την αποτυχημένη προσπάθεια της να μαγειρέψει τα παιδιά και να τα φάει (Tatum, 2006: 2-5).

Η πιο παλιά εκδοχή του παραμυθιού της Σταχτοπούτας, βρέθηκε στην Αρχαία Ελλάδα, καταγεγραμμένη από τον ιστορικό Στράβωνα, που λέει ότι, ένας αετός πήρε το υπόδημα της Ροδόπης, μιας δούλης και το μετέφερε στα πόδια ενός Αιγύπτιου βασιλιά. Αυτός κατανόησε αυτό το περιστατικό ως μια θεϊκή πράξη, κυριολεκτικά και μεταφορικά, και ευθύς αμέσως ξεκίνησε για να βρει την ιδιοκτήτρια. Μόλις βρήκε την κοπέλα, την παντρεύτηκε και με αυτό τον τρόπο ανήλθε από ένα χαμηλό κοινωνικοοικονομικό επίπεδο. Το μοτίβο της ιστορίας ξεπερνάει της πεντακόσιες αριθμημένες εκδοχές και το συναντάμε σε όλο τον κόσμο. Στην Κίνα τον 9^ο αιώνα, υπάρχουν κάποιες καταγραφές, στην σουμερική και στην εβραϊκή αλλά και μια πρώτη εκδοχή γαλλική της Σταχτοπούτας με τίτλο Le Fresne του 12^{ου} και 13^{ου} αιώνα. Εκτός από τον G. Basile, που είχε το δικό του άγγιγμα σε παραμύθια σαν και αυτό, είναι και οι Perrault και Grimm, που τα διαμόρφωσαν σχεδόν όπως τα ξέρει ο περισσότερος κόσμος σήμερα (Κουή, 2014: 12).

Ο κόσμος των ανθρώπων είναι αυτός των Homo sapiens, δηλαδή της εξελισσόμενης αλυσίδας, που κάποια στιγμή ο άνθρωπος θα ξεπεράσει τον εαυτό του και θα πάει σε άλλο επίπεδο. Η διάσημη δίκη των πιθήκων έγινε επειδή πολλοί άνθρωποι πίστευαν πως οι ιδέες τους Δαρβίνου ήταν κυριολεκτικά φανταστικές. Οι άνθρωποι σε ορισμένες εποχές πίστευαν ότι η Γη είναι επίπεδη και τώρα οι περισσότεροι από εμάς λέμε πως είναι προφανώς στρογγυλή. «Η εφεύρεση της εξωτερικής πραγματικότητας δεν είναι – καθορίζεται εξ ολοκλήρου

από την εξωτερική πραγματικότητα, αλλά αντανακλά σε μεγάλο βαθμό την κατάσταση των πολιτισμών που βλέπουν τον εαυτό τους, ότι κατοικούν εκείνοι στην εξωτερική πραγματικότητα»⁴ (Rabskin, 1979: 17).

Η κατανόηση, πως τα παραμύθια που έχουν μεταφερθεί στα θέατρα και στις οθόνες, έχουν έρθει από μια άλλη πραγματικότητα που όμως είναι συνδεδεμένη με το παρελθόν των Homo sapiens, και έχουν αναμορφωθεί έτσι για να ταιριάζουν στα δεδομένα της κάθε εποχής, είναι το πρώτο βήμα για να ανακαλύψουν οι ίδιοι τον ορισμό του φανταστικού. Κάθε εκδοχή της ίδιας ιστορίας δίνει νέες πληροφορίες για την κουλτούρα και τον πολιτισμό και ίσως είναι και ένας από τους λόγους που οι άνθρωποι χρειάζονται τόσες πολλές εκδοχές.

⁴ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

2. «Teen Wolf»: Μια Μυθοπλασία Βασισμένη σε Μύθους

Η αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*» έχει γίνει επίκεντρο πολλών ερευνών την τελευταία δεκαετία (2010-2019) με εστίαση στην σεξουαλική ταυτότητα και την φυλετική ισότητα των χαρακτήρων (Kendal & Kendal, 2017; Johnson, 2016; Evans & Pettet, 2018). Η Andrianova έχει εστιάσει στην μελέτη ανθρώπου-ζώων, αλλά η σύγκριση της με την ομότιτλη ταινία και σειρά του 1985 και 1987 αντίστοιχα, την περιορίζει μόνο στον μύθο του λυκάνθρωπου και του κογιότ (Andrianova, 2016). Ο Elshanawany μέσα από μία σειρά προβλημάτων που τέθηκαν στον υποτιτισμό της σειράς (2011-2017) στην αραβική, υπογραμμίζει την πολυπολιτισμική μυθολογική αναπαράσταση που καταφέρει η σειρά, που όμως, δεν έχει αρκετές πολιτισμικές συνδέσεις με το αραβικό κοινό για μια σωστή μετάφραση (Elshanawany, 2020).

Είναι γνωστή η πεποίθηση της μυθοπλασίας σε εμπορικά οπτικοακουστικά έργα, και ιδιαίτερα αυτά του κινηματογράφου και της τηλεόρασης. Η μυθοπλασία, όμως, μπορεί να οριστεί και ως μίξη του πραγματικού με το φανταστικό. Μετά από βιβλιογραφική έρευνα διαπιστώθηκε ότι στην συγκεκριμένη περίπτωση η μυθοπλασία, βασίζεται στην αστική κυρίως μυθολογία πολλών πολιτισμών.

Στο αυτό το κεφάλαιο, δημιουργήθηκε ένας χάρτης με βάση την πολιτισμικά πραγματική και γεωγραφική προέλευση των μύθων, που πραγματεύεται και αναπαριστά η αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*». Αυτό έγινε με σκοπό να αποτυπωθεί μια πραγματική διάσταση του μύθου, ώστε να φανούν οι συνέπειες που δημιουργεί μια αρκετά διαφορετική οπτικοποίηση τους, μέσα από την εμφάνιση και την συμπεριφορά των χαρακτήρων (Livingston, 1996: 151-154, 163-169).

2.1. Anuk Ite

Η Anuk Ite προέρχεται από τους μύθους δημιουργίας Oglala, της θρησκείας των Sioux, την Lakota. Στην κοσμολογία τους, υπήρχε μια απίστευτα όμορφη υπερφυσική γυναίκα με το όνομα Πρόσωπο ή Ite. Ήταν παντρεμένη με τον Άνεμο αλλά τον απάτησε με τον Ήλιο (Wee, 1979: 6) ο οποίος ήταν παντρεμένος με τη Σελήνη (Goyon, 2008: 37). Για την πράξη αυτή της αποδόθηκε μια τιμωρία, δηλαδή την κατοχή ενός δεύτερου άσχημου προσώπου (Wee, 1979: 6). Με την τιμωρία αυτή, άλλαξε και το όνομα της σε Anuk ite, καθώς όπως κατανοείται το όνομα ήταν η γυναίκα με τα πρόσωπα των δύο πλευρών, που χωρίζονται σε ένα όμορφο και σε ένα φρικτό ή το ένα πρόσωπο είναι μπροστά και το άλλο πίσω (Wee, 1979: 6-8).

Στην πραγματικότητα, η Anuk-ite συνδέεται με την Σελήνη τον εξαπατημένο αντίπαλό της, που οριοθετεί τον γυναικείο κύκλο σε σχέση με το φεγγάρι. Η εμμηνόρροια εμφανίζεται ως τιμωρία με σεληνιακούς πόνους, σημάδι ότι κάθε γυναίκα είναι στην εξουσία της Anuk Ite. Είναι το Διπλό πρόσωπο που βασανίζει κατά τη διάρκεια της περιόδου και υποδηλώνει την κατάσταση της γυναίκας η οποία δεν είναι ούτε κόρη αλλά ούτε και μητέρα.

Τέλος, υπάρχει και μια τρίτη οπτική γωνία της Διπλής γυναίκας, η οποία τονίζει περισσότερο μια από τις πτυχές της, εκείνη της ασάφειας που είναι εγγενής στο καθεστώς των γυναικών και αναφέρεται στην έννοια της εξουσίας, που συνορεύει με την τρέλα ή την περιθωριοποίηση και είναι δυνητικά επικίνδυνο. Το μέρος της προσωπικότητας της Διπλής Γυναίκας που είναι σίγουρη, ισχυρή και επικίνδυνα σαγηνευτική και αντιπροσωπεύει τη Deer Woman ή αλλιώς Two Deer Woman. Στις περισσότερες ιστορίες η Γυναίκα Ελάφι εμφανίζεται με παραδοσιακά ρούχα και ανθρώπινη μορφή και είναι αναπόφευκτη η προσοχή του περίγυρου. Στην περίπτωση που ένας άνθρωπος ακολουθήσει την πορεία της θα καταλήξει στην καταστροφή.

Ο ρόλος αυτών των μορφών πολλές φορές είναι δυσδιάκριτος, ισοδύναμος ή διακριτός με αντίστοιχους συμβολισμούς. Φέρνει το στίγμα των μοιχών σχέσεων της, αλλά και της ικανότητας της αφοσιωμένης μητέρας και συζύγου, με

τους ρόλους να συνυπάρχουν σε μια διαφορούμενη φύση με μια ικανότητα μετασχηματισμού από τη μια μορφή στην άλλη (Goyon, 2008: 37).

Αυτός ο μετασχηματισμός εμφανίζεται στους φυλετικούς ρόλους όπως είναι ο ρόλος των berdarches στην Ινδιάνικη κουλτούρα. Οι berdarches ήταν άνδρες που ντύνονταν γυναικεία από τα χρόνια της νεότητας τους, ασχολούνταν με τη γυναικεία εργασία και δεν παντρεύονταν ποτέ. Ταυτόχρονα υπάρχουν αναφορές ευελιξίας στους ρόλους, με γυναίκες πολεμιστές και άνδρες που ασχολούνται με χειροτεχνίες, ονειροπόλοι της Anuk Ite ή του Double Face και του ανδρικού berdarches. Μια γυναίκα Anuk Ite, μπορεί να διαλέξει ανάμεσα σε μια ζωή απερίσκεπτης διασκέδασης και διάφορων σεξουαλικών συντρόφων ή να έχει όλες τις αρετές με εξειδικευμένες κατευθύνσεις.

Τα στερεότυπα της Δυτικής Ευρώπης, διαπέρασαν την Ινδιάνικη κουλτούρα προτείνοντας ένα παθητικό ρόλο στο γυναικείο φύλο και εκείνο του μαχητή στο ανδρικό φύλο. Στην πραγματικότητα συνέβαινε το αντίθετο. Η γυναίκα Lakota είχε τη δική της προσωπικότητα, το δικό της συναισθηματικό και πνευματικό κόσμο, το όνομα που της ταίριαζε και δεν είχε καμία σχέση με το όνομα του συζύγου (Mello, 2004: 35-37).

2.2. Berserk

Αν και πολλές βιβλιογραφικές πηγές τοποθετούν αυτό το είδος του πολεμιστή σε παλιούς Νορβηγικούς μύθους που έχουν άμεση σχέση με τους Βίκινγκς, ο Spreidel αντιτίθεται στην καταγωγή χωρίς όμως, να αρνείται το νορβηγικό πέρασμα.

Σύμφωνα με την Guiley, τα berserkir είναι άντρες με υπερφυσικές ικανότητες, που φορούν δέρμα αρκούδας ή λύκου, και έχουν δαιμονικό θυμό. Αναφέρει, πως εκμεταλλεύτηκαν έναν νόμο στην Νορβηγία, ο οποίος έδινε το δικαίωμα σε νικητή μονομαχίας μέχρι θανάτου, να πάρει την περιουσία του ηττημένου. Πήραν την ευκαιρία αυτή για να εξαπλώσουν τον φόβο ανάμεσα στους αγρότες, καθώς μέχρι και ο τρόπος που σκότωναν δεν ήταν ανώδυνος.

Πρώτα έσπαγαν την σπονδυλική στήλη, πράγμα που έκανε το θύμα παράλυτο και μετά έσπαγαν το κρανίο. Οι άνθρωποι τα φοβόντουσαν αλλά ήταν γνωστά ως πολεμιστές με έναν ατελείωτο κύκλο αυτοκαταστροφής που περιλάμβανε δύναμη, κούραση και θυμό. Επιπλέον, αναφέρει πως εξαφανίστηκαν με την διάδοση του χριστιανισμού (Guiley, 2005: 25).

Στην πραγματικότητα, η Geraty βοηθάει στην κατανόηση του ετυμολογικού πολέμου που επικρατεί στις λέξεις berserk, bersekir, beserker, berserkr και berserksgangr, καθώς η ιστορία τους πέρα από κάποιες αναφορές δεν έχει γραφτεί, και η διαφοροποίηση αυτών των λέξεων δίνει σε κάποιους θεωρητικούς την εντύπωση δύο διαφορετικών υπερφυσικών όντων. Η πρώτη όμως καταγραφή της λέξης και παρόμοια περιγραφή της έννοιας, δίνει την γεωγραφική και χρονική τοποθεσία στην Μεσοποταμία. Συγκεκριμένα, στο βασίλειο των Mitanni το 1700 π.Χ., όταν κατέκτησε το Assur, αλλά δεν είναι σίγουρο ακόμα πως άλλαξαν τα δεδομένα στην Assyria, όμως το 1228 π.Χ., όταν ο Tukulti-Ninurta (1243-1207 π.Χ.) πολέμησε τους Βαβυλώνιους, αναφέρει πως επιβίωσαν από την αρχαία Assyria. Το βασιλικό έπος αναφέρει πως όχι μόνο οι θεοί του Tukulti-Ninurta χτύπησαν τους εχθρούς του με φόβο, τύφλωση, και στόμωσαν τα όπλα τους, αλλά και οι πολεμιστές του άλλαξαν μορφή (Speidel, 2017: 253-255; Geraty, 2015: 1-8).

«They are furious, raging, taking forms strange as Anzu.⁵

They charge forward furiously to the fray without armor,

They had stripped off their breastplates, discarded their clothing,

They tied up their hair and polished (?) their . . . weapons,

The fierce heroic men danced with sharpened weapons.

They blasted at one another like struggling lions, with eyes aflash (?),

⁵Ο Anzu είναι Ασσύριος αετός-δράκος.

While the fray, particles drawn in a whirlwind, swirled around in combat»⁶

(Speider, 2002: 255)

Η παραπάνω περιγραφή, αφήνει την εντύπωση πως οι συγκεκριμένοι πολεμιστές με την χαρακτηριστική περιγραφή της λέξης berserk, είναι μια κλειστή φυλή με συγκεκριμένα πολιτισμικά χαρακτηριστικά που ωθούν την συγκεκριμένη συμπεριφορά. Ο Speigel, όμως, αναλαμβάνει την χρονολογική κατάταξη παρόμοιων συμπεριφορών, σε πολεμιστές σχεδόν σε όλη την Ευρώπη. Τονίζει τις τοπικές και πολιτισμικές διαφορές που συνέβαλαν στην ομαδική ταυτότητα τους, από τα Ελληνικά Berserk της Μυκηναϊκής περιόδου, σε Σαρδηνικές και Δανικές εποχές του χαλκού, σε Κελτικούς(?) πολεμιστές, τους πιο γνωστούς στο ευρύ κοινό για την λέξη berserk Νορβηγικούς πολεμιστές κλπ. (Speidel, 2017: 262- 287).

2.3. Banshee

Η Banshee, γνωστή επίσης και ως bean sidhe ή γυναίκα νεράιδα, ανήκει στην υπερφυσική οικογένεια των νεραϊδών με Ιρλανδική καταγωγή και είναι το καλύτερο παράδειγμα προγονικής νεραϊδας. Φοράει ένα πράσινο φόρεμα και από επάνω, έναν γκρι μανδύα. Στην αρχή θεωρήθηκε ένα φάντασμα νεκρής παρθένας που άνηκε στην οικογένεια και ήταν ένας καλός οiwνός που προειδοποιούσε για κάποιον θάνατο με το τραγούδι της. Η συγκεκριμένη περιγραφή δεν διαφέρει από της μοιρολογίστρας, όσο ο μύθος εξελισσόταν, με τα χρόνια το τραγούδι της μετατράπηκε από μήνυμα θανάτου, στον λόγο του θανάτου, καθώς έχασε την θλίψη και την συμπάθεια της, μετατρέποντας την σε έναν κακό προάγγελο του θανάτου.

Στο «*Memors of Lady Fanshawe*,» που έζησε από το 1625 έως το 1678, εξηγεί ότι την είδε, όταν επισκέφτηκε με τον άντρα της, την Lady Honor O'Brien, για τρεις νύχτες. Την πρώτη νύχτα ήταν που την είδε και μέσα σε μια ώρα από τότε,

⁶ Το κείμενο παρέμεινε στην αγγλική για καλύτερη απόδοση νοήματος.

κάποιος στο σπίτι είχε πεθάνει. Αργότερα της εξήγησαν ότι ήταν συχνό φαινόμενο, η συγκεκριμένη μορφή να εμφανίζεται όταν κάποιος πέθαινε στο σπίτι, καθώς η ίδια δολοφονήθηκε από τον ιδιοκτήτη (Loronen, 2006:7; Briggs, 1976: 14-16).

Στην Σκωτσέζικη έκδοση αυτού του μύθου, την ονομάζουν *bean-nighe*, και είναι οτιδήποτε άλλο πέρα από όμορφη, διότι έχει ένα ρουθούνη, ένα μεγάλο δόντι και πέλματα. Κάποιος θα μπορούσε να την δει στο ποτάμι, που συνήθως, έπλενε τα ρούχα του ανθρώπου που προοριζόνταν να πεθάνει (Loronen, 2006: 7). Αν την έβλεπε και την σταματούσε πριν φτάσει στο ποτάμι θα μπορούσε τότε η *bean-nighe* να του προσφέρει τρεις ευχές. Στην ουσία, θα απαντούσε σε τρεις ερωτήσεις αλλά θα έκανε και αυτή μετά τρεις ερωτήσεις που έπρεπε να απαντηθούν με ειλικρίνεια (Briggs, 1976: 19-20).

2.4. Druids

Οι Δρυΐδες ανήκουν στην κελτική μυθολογία, και ανάλογα με την εποχή, η συγκεκριμένη εκτείνεται γεωγραφικά, στα εδάφη της σημερινής Ιρλανδία, στις περιοχές της Ουαλίας, της Σκωτίας, της Κορνουάλλης στην νήσο της Μεγάλης Βρετανίας, σε κάποιες περιοχές της Γαλλίας αλλά στα αρχαϊκά χρόνια, λόγω ενός μαζικού μεταναστευτικού ρεύματος, εκτείνονταν, επίσης, από τον Καύκασο μέχρι και τα παράλια της Μικράς Ασίας (Guiley, 2006: 82; Guiley, 2008: 109; Πλατανιάς, 2004: 137). Το όνομά τους προέρχεται από το ιερό φυτό δρυς ή βελανιδιά. Στην ουαλική γλώσσα, η βελανιδιά ονομάζεται *derw* και ο δρυΐδης *derwydd* (Erskine, 2010: 65).

Μέσα από ιστορικές πηγές φαίνεται πως οι δρυΐδες είχαν δημιουργήσει ένα ινστιτούτο τον 4^ο αιώνα π.Χ.. Σε πολλές περιοχές θεωρούνταν μια κάστα ή τάξη ανώτερη από τον απλό λαό, καθώς δεν ήταν αριστοκράτες αλλά ιερείς και προστάτες της παραδοσιακής φιλοσοφίας που εμπεριείχε την ηθική φιλοσοφία, τα φυσικά φαινόμενα, αστρονομία, ο νόμος της φύσης, την θεολογία και τα πλαίσια της αιώνιας ζωής. Υπήρχε φυλετική ισότητα καθώς οι γυναίκες

θεωρούνταν ζωτικής σημασίας για την Κελτική κοινωνία. Πίστευαν ότι συγκεκριμένα δέντρα, φυτά και ζώα είχαν ιερές δυνάμεις και γι' αυτό οι δρυΐδες τα χρησιμοποιούσαν σε θρησκευτικές λειτουργίες. Για παράδειγμα το γκι, πριν δημιουργηθεί άμεση σύνδεση με τους Νορβηγικούς θεούς, όπως τον Baldur και την Frigg κλπ., ήταν θεραπεία για το δηλητήριο και την στειρότητα, ακόμα και για τα ζώα. Επιπλέον, στα γαελικά, δρυΐδης είναι αυτός που γνωρίζει καλά την βελανιδιά και η βελανιδιά στην μέση του ιερού δάσους ήταν σημείο αναφοράς για τις τελετουργίες τους (Guiley, 2008: 109; Grffis, 1956: 251-254).

2.5. Threefold Death

Σε όλες τις μυθικές παραδόσεις, το μοτίβο του τρίπτυχου θανάτου έχει κεντρικό ρόλο. Το πρωτοποριακό άρθρο του 1940, «*The Motive of the Threefold Death in the Story of Suibine Geilt*», του Kenneth Jackson, συνοψίζει τα κύρια στοιχεία του τριπλού θανάτου: Ένας προφήτης προλέγει ότι ένας άνθρωπος θα πεθάνει με τρεις διαφορετικούς τρόπους (συμπεριλαμβάνοντας τη φωτιά και το νερό). Αυτό βέβαια θεωρείται υπερβολικό και αμφισβητείται η ικανότητα του προφήτη. Στο επόμενο βήμα επαληθεύεται η προφητεία. Στο άρθρο της Joan Radner «*The Significance of the Threefold Death in Celtic Tradition*», προσδιορίζονται πέντε βασικά στάδια. Στο πρώτο στάδιο, το μελλοντικό θύμα διαπράττει μια παράβαση. Στο δεύτερο στάδιο, υπάρχει μια προφητεία ότι ο δράστης θα τιμωρηθεί για το παράπτωμά του με τρίπτυχο θάνατο. Στο τρίτο στάδιο, υπάρχει ρητή δυσπιστία ως προς την προφητεία. Στο τέταρτο στάδιο, τα γεγονότα της ιστορίας επιφέρουν την ανατροπή και αρχίζει να εκφράζεται ρητά η πεποίθηση. Στο πέμπτο στάδιο, εκπληρώνεται η προφητεία και ο παραβάτης - θύμα σκοτώνεται (Eson, 2020: 90-91).

Στον Γερμανικό λαό, η προσφορά θυσίας στους θεούς είχε τρεις «τρόπους» εκδήλωσης μέσω κρεμάσματος, όπλου και πνιγμού. Η Κελτική θρησκεία προσανατολίστηκε στο κρέμασμα, κάψιμο και πνιγμό όπου εδώ παρατηρείται ότι η φωτιά έχει πάρει τη θέση του όπλου. Παρόλο που η «τριπλή» θυσία

χαρακτηρίζει την Γερμανική και Κελτική κουλτούρα, παρατηρείται και σε άλλες Ινδο-Ευρωπαϊκές φυλές (Neale, 2007:278).

Η βασική μεθοδολογία για την ανάλυση του τρίπτυχου θανάτου προέρχεται από την ιδεολογία του George Dumézil, η οποία αναφέρεται στο μύθο, τη θρησκεία και την κοινωνική διαστρωμάτωση (Neale, 2007:279). Περιληπτικά ο Dumézil συνδυάζει πολλά στοιχεία της κουλτούρας των λαών σε τρία επίπεδα ή τρεις «λειτουργίες». Η πρώτη λειτουργία αφορά τη θρησκευτική και νομική κυριαρχία, η δεύτερη την ένοπλη δύναμη και η τρίτη την καρποφορία (Evans, 1979:153). Η ύπαρξη αυτού του τρίπτυχου συναντάται σύμφωνα με τον Dumézil στους αρχαίους Ινδιάνους, στους Κέλτες και στην αγροτική/εμπορική τάξη (Neale, 2007:279). Σημαντικά ευρήματα για το μοτίβο του θανάτου συναντώνται στη *Commenta* του Ρωμαίου ποιητή Lucan Pharsalia, όπου αναφέρεται ότι οι Γαλάτες είχαν μια διαφορετική θυσία για κάθε βασικό Θεό. Στη θυσία για τον Esus το θύμα έπρεπε να κρεμαστεί, για τον Taranis κρεμιόταν και για τον Teutates καιγόταν (Evans, 1979: 154). Άλλα ευρήματα βρίσκουμε στην Ορέστεια τριλογία του Αισχύλου (5^{ος} αι π.Χ.). Μετά από την επιστροφή του Αγαμέμνονα από τον Τρωικό Πόλεμο, η γυναίκα του η Κλυταιμνήστρα, τον δολοφονεί, τυλίγοντάς τον με ένα ύφασμα, σκοτώνοντας τον με το σπαθί του αγαπημένου της Αιγισθέα, την ώρα που κάνει μπάνιο. Σε σύγκριση με την γερμανική και κελτική ιδεολογία, το τυλίγμα στο ύφασμα αντιστοιχεί με το κρέμασμα και το μπάνιο με το πνίξιμο (Neale, 2007: 280). Όλα αυτά ρίχνουν φως σχετικά με τη διάχυση μεταξύ των ινδοευρωπαϊκών λαών του τριπλού μοτίβου θανάτου (Neale, 2007: 283).

2.6. Wendigo

Η λέξη Wendigo, προφέρεται when-dee-go, προέρχεται από τη μητρική Algonquian γλώσσα. Σημαίνει το διαβολικό πνεύμα που καταβροχθίζει το μυαλό, το πνεύμα της μοναξιάς ή κανίβαλος. Χρησιμοποιώντας οποιοδήποτε όρο, το wendigo είναι ένα πλάσμα, το οποίο ποτέ δεν έχει το αίσθημα του κορεσμού. Αναφέρονται πεποιθήσεις ότι τα Wendigo έχουν ανθρώπινη σάρκα και αίμα και

περιμένουν στο δάσος τη λεία τους. Άλλοι πάλι λένε ότι είναι πνεύματα που κυριεύουν τους ανθρώπους και τους μετατρέπουν σε κανίβαλους.

Η εμφάνιση τους είναι τεράστια, με μεγάλα άκρα και γυαλιστερά μάτια, κίτρινους κυνόδοντες, κοφτερά νύχια και μακριά γλώσσα. Ένα μέρος του σώματος τους που δεν θα έπρεπε να απουσιάζει είναι τα χείλη τους, αλλά τα τρώνε συνεχώς. Συνήθως καλύπτονται από το αίμα των θυμάτων τους. Κάποιοι πιστεύουν ότι έχουν γούνα και κάποιοι άλλοι ότι είναι φαλακρά. Τα οστά του αποτελούνται από σάρκα τέφρας. Μετά από κάθε γεύμα μεγαλώνει, κατά επέκταση μεγαλώνει και το στομάχι του και για αυτό δεν υπάρχει κορεσμός, συνεχίζει να πεινάει. Άλλοι πάλι παρουσιάζουν τα Wendigo σαν σκελετούς που σηκώνονται από τον τάφο (Rivkin, 2015: 5-7).

Ένας σκληρός, κανιβαλιστικός γίγαντας είναι εκείνος του Lapland, ο Stallo, που ταξιδεύει κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων σε έλκυθρο που το σέρνουν ποντίκια, φοράει σιδερένιο μανδύα και μπορεί να γίνει αόρατος. Είθισται η δημιουργία αποθέματος νερού σε δεξαμενές σε σπίτια για να μπορέσει να σβήσει τη δίψα του αλλιώς θα ρουφήξει το αίμα των παιδιών. Όποιος νικήσει τον Stallo γίνεται πλούσιος (Lecouteux, 2016: 269).

Στον τομέα της Ιατρικής η ψύχωση του wendigo ή του windigo είναι μια ψυχιατρική διαταραχή που συνδέεται με την κουλτούρα που εκδηλώνεται με κανιβαλιστικές πράξεις και φόβο. Κατά τη συνάντηση δύο ανθρώπων υπάρχει μια συντριπτική ώθηση να φάει ένα άλλο άνθρωπο. Η δυσλειτουργία αναφέρεται στους ιθαγενείς των Algonqian, της Βόρειας Ojibwa και της φυλής των Cree. Δεν αναφέρονται περιπτώσεις ψύχωσης σε άλλα μέρη του κόσμου (Kollan, Leis, Baska, Kazik, & Gałazka, 2019:214). Οι περισσότερες από αυτές τις συμπεριφορές ταξινομούνται ως ψυχικές ασθένειες, που συνδέονται με ένα ή περισσότερα πολιτιστικά στοιχεία και ονομάζονται σύνδρομα που συνδέονται με τον πολιτισμό. Ο θρύλος του wendigo αντιπροσωπεύει έννοιες και αξίες που μεταδίδονται στις κοινότητες των ιθαγενών της Αμερικής, καθώς και μια αναπαράσταση της δυναμικής του πνευματικού κόσμου των ιθαγενών (Thibault, 2011: 8-9).

Στην Αμερικάνικη Ινδιάνικη μυθολογία, το φαινόμενο ανάγεται στο βαμπυρισμό. Οι βρικόλακες είναι οι απόλυτοι πολιτιστικοί χαμαιλέοντες. Παρά το συνεχή εκπολιτισμό τους, παρατηρείται μια συνοχή στις σύγχρονες και περιστασιακές δεξιότητες τους, και αποτελεί υπερβολή ο ισχυρισμός της σύλληψης του αρχέτυπου βουρκόλακα ή βρικόλακα, μέσω της σύγχρονης κινηματογραφικής προσαρμογής (Lenhardt, 2016: 195-196).

Στις ιστορίες που διαδίδονται από διάφορες ανθρώπινες κοινωνίες, υπάρχει μια σειρά φαντασίας, από τις μυθολογίες της αρχαιότητας μέχρι τους εξερευνητές που χαρτογράφησαν χάρτες, με νέα εδάφη οι άνθρωποι φαντάζονταν πλάσματα που πολλές φορές δημιουργούσαν νέα πανίδα ενσωματώνοντας τους φόβους και τις ανησυχίες τους. Συνήθως βρίσκονταν αποκλειστικά στη φαντασία των ανθρώπων στην προσπάθειά τους να εξηγήσουν διάφορα φαινόμενα που δεν έβρισκαν αιτιολόγηση (Thibault, 2011: 18).

2.7. Lion-man of the Hohlenstein-Stadel

Η φιγούρα του Hohlenstein- Stadel ένα από τα πιο επιβλητικά ευρήματα της Παλαιολιθικής εποχής. Η ιστορία των 32000 χρόνων του Löwenmensch, ή αλλιώς του άνδρα λιονταριού απασχόλησε τις συζητήσεις για την προϊστορική θρησκεία και την κοινωνική ζωή σε συνάρτηση με την σύγχρονη συμπεριφορά (Wynn, Coolidge, Bright, 2009: 73). Η ιστορία της έρευνας του Hohlenstein ξεκίνησε το 1861-1862 όταν ο Γερμανός φυσικός Oscar Fraas έκανε ανασκαφές στο Stave Cave και στο Bärenhöhle. Αργότερα έγιναν ανασκαφές και από τον Wetzell μεταξύ του 1937-1939 όπου ανακαλύφθηκε ο άνδρας- λιοντάρι. Ήταν ένα σιδερένιο αγαλματίδιο με κεφάλι λιονταριού και ανθρώπινο σώμα (Kind, Ebinger-Rist, Wolf, Beutelspacher & Wehrberger, 2014: 130-132) ενώ τα άκρα μοιάζουν με εκείνα της γάτας. Η στάση του και ο τρόπος με τον οποίο χαράζονται τα πόδια δείχνει να αιωρείται από το έδαφος. Το γεγονός ότι βρέθηκε αγαλματίδιο στη σπηλιά υποδηλώνει ότι είχε ξεχωριστή σημασία είτε θρησκευτικής είτε πνευματικής. Στην ανθρωπολογία του σαμανισμού, οι σπηλιές θεωρούνταν είσοδοι στην

πνευματική σφαίρα (Price, 2001: 170-174). Υπάρχει η θεωρία ότι ο Lion -man αποτελούσε όραμα που προέρχονταν μετά από έκσταση του μυαλού ή κάτω από την επίρεια ναρκωτικών ουσιών μιας και η δύναμη του λύκου, του λιονταριού ή της αλεπούς ήταν εξέχουσες και ζηλευτές στην φαντασία όλων των πολεμιστών (Beresford, 2013: 22). Δεν αναφέρεται πουθενά η οπτική επαφή με ένα πλάσμα τέτοιου είδους και δεν ξέρουμε από που προήλθε η ικανότητα φαντασίας υβριδίων. Αποτελεί όμως ένα κρίσιμο σημείο στην αθροιστική πολιτιστική εξέλιξη, σηματοδοτεί την ικανότητα του οραματισμού, τι δεν υπήρχε και θα μπορούσε να υπάρξει στο παρελθόν και θα ήταν εφικτή η αναπαραγωγή του ή η δημιουργία αφηρημένων σχημάτων (Dolack, 2019).

2.8. Wild Hunt

Το Άγριο Κυνήγι, ένα γενικό όνομα που δίνεται σε πολυάριθμους λαϊκούς μύθους που σχετίζονται με καταδιώξεις ψυχών, δηλαδή πρόκειται για ένα κομβόι που συχνά καθοδηγείται από έναν θεό, θέα ή μυθολογική ύπαρξη, πήρε το όνομα του από τον Jacob Grimm, το 1835 (Wood, 2021: 2). Η μυθολογία του Άγριου κυνηγιού περικλείεται από ένα βιωματικό πλαίσιο, στο οποίο υπάρχει βαθιά σύνδεση μεταξύ των ζώων, των ψυχών και των νεκρών, η οποία για να επιτευχθεί απαιτεί μύηση στις άγριες, απροστάτευτες δυνάμεις της φύσης και στις σκοτεινές πτυχές της (Greenwood, 2009: 195).

Υπάρχουν πολλοί αρχηγοί του Άγριου Κυνηγιού στη μυθολογία. Στη Τευτονική μυθολογία ο Woden, γνωστός και ως Odin ή Wotan, οδηγεί το κυνήγι με τη συνοδεία ενός κοπαδιού σκύλων-φαντασμάτων (Greenwood, 2009: 196). Όσον αφορά την προέλευση του ονόματος Woden/Odin, το όνομα του Θεού προέρχεται από ένα πρώιμο γερμανικό wođu που με τη μορφή Wode υποδήλωνε είτε τον ηγέτη του άγριου κυνηγιού ή τον δαίμονα που κυνηγούσε. Το πρόβλημα είναι ότι ο Wode και η ιδέα του του άγριου κυνηγιού πιστοποιείται μόνο σε σχετικά καθυστερημένη λαογραφία (Hultgård, 2017: 75). Στην Κελτική μυθολογία, αρχηγός είναι ο Gwyn ap Nudd, ένας αδίστακτος κυνηγός -καβαλάρης σε ένα δαιμονικό άλογο που κυνηγά με συνοδεία σκύλων της κόλασης, τα οποία

παρουσιάζονται με άσπρα σώματα και κόκκινα αυτιά (Greenwood, 2009: 196). Στη Νορβηγική μυθολογία, εμφανίζεται θηλυκή φιγούρα αρχηγού η Holda ή Hulda και η εμφάνισή της αποτελεί καλό οιωνό, υποσχόμενη υγεία στα κοπάδια και γονιμότητα στις γυναίκες (Lecouteux, 2016: 148).

Η προέλευση του μύθου του Άγριου κυνηγιού, λέγεται ότι προέρχεται ή σχετίζεται με τον καιρό και ιδιαίτερα με την προσωποποίηση του χειμώνα και των καταιγίδων, αλλά και με την ιδέα, πως οι ψυχές των νεκρών βρίσκονταν στον άνεμο. Ορισμένες εκδοχές της ιστορία του Άγριου κυνηγιού θεωρούνται αποτέλεσμα ανάμειξης αιρέσεων και λατρείας των θεοτήτων όπως το Asqardsreid ή το Gandreid, που αποτελούν τη βόλτα των πνευμάτων στη Νορβηγική λαογραφία. Επιπρόσθετα, η ευλάβεια και ο φόβος προς τους νεκρούς, οδήγησαν τη γερμανική κοινότητα στην πεποίθηση ότι οι ψυχές συγκεντρώνονται μακριά από τους ανθρώπινους οικισμούς. Ο έντονος καλπασμός που λέγεται ότι ακούγεται μέσα στα σύννεφα της καταιγίδας, θεωρείται πως είναι χιλιάδες φαντάσματα που ακολουθούν τον ηγέτη τους (Burgess, 1985: 6). Εκτός από όλα αυτά μπορεί να υπάρχει ποικιλομορφία στον τρόπο που εμφανίζεται η ομάδα, ενδυμασία των μελών της, η απουσία ή η παρουσία ζώων, η ύπαρξη ήχου ή η ησυχία, η ύπαρξη αρσενικού ή θηλυκού αρχηγού, εξαρτάται από τη χώρα και τη θρησκεία και παρουσιάζονται διαφορετικά ονόματα όπως εκείνα του διαβόλου Mother Hulda, Dame Holle, Percht Henneguin και άλλα (Lecouteux, 2011: 7).

2.9. Ghost riders

Οι ιππείς φαντάσματα, κατά τη Νορβηγική μυθολογία είναι μια ομάδα μασκαρεμένων ανδρών ή άλλων πνευμάτων που ταξιδεύουν με τα άλογά τους μεταξύ των Επιφανιών ή τη γιορτή της Santa Lucia (γιορτάζεται στις 13 Δεκεμβρίου) και των Χριστουγέννων (Lecouteux, 2016: 226) και ανήκουν στο μύθο του άγριου κυνηγιού το οποίο αναφέρεται ως το πιο τρομακτικό κυνήγι στον κόσμο (Houston, 1964: 154). Μπορεί να ταξιδεύουν στον ουρανό ή να παραλλάζουν μπαίνοντας στους στάβλους, παίρνοντας τα άλογα, τα οποία τα επιστρέφουν

αργότερα ιδρωμένα και κουρασμένα, έχοντας διανύσει τεράστιες αποστάσεις ή κλέβοντας φαγητό και ποτό, ειδικά ποτό (Lecouteux, 2016: 226). Σύμφωνα με την νότια γερμανική εκδοχή, εκείνη του Furious Host, του εξοργισμένου οικοδεσπότη το κυνήγι δεν περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη περίοδο αλλά αναφέρεται σε όλες τις νύχτες με καταιγίδα σε όλη τη διάρκεια του χρόνου. Η εμφάνισή τους είναι -μοιάζει με πολεμικού στρατεύματος ή μιας κυνηγετικής ομάδας και ένας μοναχικός ταξιδιώτης είναι συνετό να αποφύγει οποιαδήποτε συνάντηση μαζί τους, γιατί υπάρχει περίπτωση να ενσωματωθεί μαζί τους και να μην τον ξαναδεί κανείς. Ο εξοργισμένος οικοδεσπότης αποτελεί απλώς κακό οιώνό. Στην εκδοχή του άγριου κυνηγιού ενδέχεται η απαγωγή των πάντων στο πέραςμα του, ενώ στην πιο ήπια μορφή του απαγάγει μόνο τους αμαρτωλούς και εκείνους που παραμέλησαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα (Houston, 1964: 154-155).

Ο μύθος αυτός ενέπνευσε τον Stan Jones στη δημιουργία του τραγουδιού Riders in the Sky με υπότιτλο A cowboy Legend και αναφέρεται σε αναβάτες φαντασμάτων που είναι καταδικασμένοι να κυνηγούν αιώνια και μάταια τα κοπάδια του διαβόλου με τις κοκκινομάτες αγελάδες και τα εξαγριωμένα κυνηγόσκυλα (Houston, 1964: 153). Ενδέχεται οι καβαλάρηδες να πετάνε στον ουρανό, με αναλαμπές φωτιές που προέρχονται από το μαστίγιο του καβαλάρη και είναι αρκετό να φωτίσει όλη την πόλη. Οι αναλαμπές ενισχύουν τον παραλληλισμό με τον Θεό του Κεραυνού που περνώντας με το άρμα του χτυπά και δημιουργεί κεραυνούς (Wood, 2021: 9). Η Αμερικάνικη μυθολογία αναφέρεται συχνά στη χρήση των κεραυνών, οι οποίοι έχουν προσωποποιηθεί, δηλαδή ο πρώτος κεραυνός που πέφτει στην καταιγίδα ονομάζεται Ta-ni-ga-ro που είναι παντρεμένος με τη Zecana, το πουλί, προσφέροντας στη λαογραφία ιστορίες για τη συμμετοχή του στο άγριο κυνήγι και την εθιμοτυπική προσφορά του στους θεούς (Skinner, 2012: 211).

Ακόμη και στην αγγλική έκδοση του μύθου υπάρχει ένα κοπάδι κυνηγόσκυλα που τρέχουν πάνω από τα χωράφια και τα σπίτια σε ποικίλες ώρες της νύχτας και της ημέρας. Μια κοινή ερμηνεία είναι ότι ο αρχηγός του κυνηγιού ήταν ένας αμαρτωλός που του άρεσε το κυνήγι την ημέρα του Σαββάτου (Houston, 1964: 153). Στα σαξονικά ονομάζεται Blue Hat, ήταν Λόρδος του Biberstein

(Lecouteux, 2016:54) και ονομαζόταν Benedict Winchcombe (Houston,1964: 154). Ο ιερέας Δάντης τον καταδίκασε ένα Κυριακάτικο πρωινό να κυνηγάει το ελάφι που κυνηγούσε αιωνίως γιατί παραμελούσε τα καθήκοντα του (Houston,1964: 153). Αξίζει να αναφερθούν τα ονόματα των κυνηγόσκυλων που είναι γνωστά σαν σκύλοι ευχών ή σκυλιά του Gabriel Rachets ή σκύλοι του Δάντη επηρεασμένα από το ομώνυμο μύθο (Houston, 1964: 154). Alke είναι το όνομα ενός από τα σκυλιά του άγριου κυνηγιού και έχει το ίδιο όνομα με το δαίμονα της Βεσφραλίας, ο οποίος εμφανίζεται σε σχήμα τροχού φωτιάς ή δράκου και εξαφανίζει όποιον τον κοροϊδεύει και έχει το ομώνυμο όνομα του φύλακα που κατάπιε (Lecouteux, 2016: 35). Rakkas ή Shieka είναι το όνομα του σκύλου του Stallo, ο οποίος φυλάει τα χρήματα του αφεντικού του μετά από τις εξορμήσεις του (Lecouteux, 2016: 269).

Μια ακόμη συμμετοχή στο άγριο κυνήγι είναι ενός όντος στην Ελβετία, ο Gräggi που εμφανίζεται τη νύχτα με τη μορφή δέντρου, σκύλου, μοσχαριού ή ενός μικρού θηρίου στο μέγεθος γουρούνας και ταξιδεύει κυλώντας στην άκρη του δρόμου και «κλαίει με χίλιες φωνές» οδηγώντας τους ταξιδιώτες σε μια κατάσταση σύγχυσης (Lecouteux, 2016: 122)

Επιπρόσθετα, αξίζει να αναφερθεί το γνωστότερο άλογο που συμμετέχει στους καβαλάρηδες φαντάσματα τον Grani, το άλογο του γιού του Odin, του Siguroi, ο οποίος του το χάρισε αφού μεταμφιέστηκε σε γέρο με μακριά γενειάδα που ήταν μια από τις συνηθισμένες μορφές που έπαιρνε ο Odin για αυτό άλλωστε ένα από τα ονόματά του ήταν «Γκριζογένης» (Lecouteux, 2016: 123).

2.10. Hellhound

Οι σκύλοι της κολάσεως είναι ουσιαστικά το σημείο μεταξύ ζωής και θανάτου. Ο σκύλος αποτελεί το πιο εξημερωμένο είδος και δεν διαφέρει πολύ από τους ανθρώπους στην συμπεριφορά και στον χαρακτήρα. Όπως ο ίδιος ο θάνατος, ο σκύλος της κόλασης μιλάει αλλά δεν ακούει, ενεργεί και υπακούει εντολές, οδηγείται από την πείνα και την απληστία και έχει το χαρακτηριστικό της αιώνιας γκρίνιας. Οι σκύλοι φύλακες εμφανίζονται ευρέως στη σαμανική ιστορία του

Κάτω Κόσμου. Στο σαμανισμό των Koryaks, των ανθρώπων της ανατολικής Ρωσίας, η γη των νεκρών φυλάσσεται από σκύλους. Ένας σκύλος με κοφτερά δόντια φρουρεί την είσοδο στην υποθαλάσσια γη του Takákapsáluk, της Μητέρας των θαλάσσιων τεράτων, στο σαμανισμό των Εσκιμώων (Trubshaw, 2003: 73).

Μια αιώνια περιγραφή του ανθρώπου-σκύλου, είναι εκείνη που γαυγίζει και δεν μιλάει ή που γαυγίζει μετά από λίγες λέξεις ανθρώπινου λόγου στην Ινδοευρωπαϊκή μυθολογία και συναντάται στο τόπο της κόλασης στα όρια μεταξύ σιωπής και λόγου. Στο έργο του Σοφοκλή, ο Φιλοκράτης λαχταρά τον ανθρώπινο λόγο όσο τίποτε άλλο στην προσπάθεια του να απαλλαχθεί από την άγρια φύση του (White, 1991: 217). Στην ελληνική μυθολογία υπήρχε ο τρικέφαλος σκύλος του Άδη, ο Κέρβερος, στον οποίο έπρεπε να δοθεί λίγη τροφή για να αφήσει τον νεκρό να περάσει στον Κάτω Κόσμο (Stokey, 2004: 3).

Το κύριο χαρακτηριστικό των σκύλων της κόλασης είναι το στόμα τους και πως ονομάζονται turba που σημαίνει αναταραχή. Ο πατέρας τους είναι ο Σατανάς, ο πατέρας του ψέματος γεγονός που υποδηλώνει ότι είναι πρωταθλητές στα ψέματα και στα σκάνδαλα (Edwards, 2007: 89). Στην Ιρλανδική και Ουαλική λογοτεχνία υπάρχει μια ισχυρή συσχέτιση μεταξύ κυνηγού, σκύλου και Κάτω Κόσμου. Οι σκύλοι, χρησιμοποιούνταν κατά τη διάρκεια του κυνηγιού και μπορεί να θεωρηθεί συμβολική σύνδεση με τον θάνατο και πολλές φορές το κυνήγι των ζώων ήταν μια επικοινωνία με τον Κάτω Κόσμο (Trubshaw, 2003: 77-78). Κατά τη σκανδιναβική μυθολογία, ο Gífr και ο Geri φυλούν τις πύλες της κόλασης και προσέχουν και 11 παρθένες (Lecouteux, 2016: 117). Ο σκύλος και κατά άλλες περιγραφές λύκος Garmr φυλούσε το Gnifahellir που αποτελούσε μέρος φυλακής (Lecouteux, 2016:121).

Το τραγούδι του Robert Johnson, τραγουδιστή των blues, «*Hellhound in my trail*» έμεινε διαχρονικό στην ιστορία της μουσικής (Trubshaw, 2003: 84).

2.11. Tezcatlipoca

Ο Tezcatlipoca ήταν θεός των Αζτέκων και Τολτέκων. Ήταν παντού και μέσα σε όλα, ένας δημιουργός, ο θεός του ήλιου, ο θεός του Βορρά, του σκότους, η πηγή της καλής και της κακής τύχης, ο πατέρας του πολέμου και των θαρραλέων πολεμιστών. Ήξερε τι έκαναν οι άνθρωποι, και συχνά ασκούσε σκληρή κριτική. Είχε την ικανότητα να μεταμορφωθεί και το έκανε χωρίς σκέψη. Πολλές φορές, ο Tezcatlipoca, έπαιρνε την μορφή των τζάγκουαρ, θεοί και άνθρωποι, όμως, έπρεπε να δώσουν μεγάλη προσοχή σε αυτή την μεγάλη γάτα από φόβο για τις συνέπειες. Γι' αυτό το λόγο το ζώο εμφανίζεται τόσο συχνά σε αντικείμενα και θεωρείτε θεϊκό (Bingham, 2010: 67-100).

Ο ναός του συνήθως εστίαζε στην δυτική πλευρά, δηλαδή εκεί που φαινόταν ο ήλιος. Στην διάρκεια του Toxcallt, δηλαδή της πέμπτης εικοστής ημέρας του χρόνου, που υπολογίζεται περίπου στις 5 Μαΐου γινόταν ένα φεστιβάλ. Μια από τις παραδόσεις τους, ήταν ένας νέος να φορέσει δέρμα από τζάγκουαρ, ώστε να υποδυθεί τον θεό για έναν ολόκληρο χρόνο. Στην διάρκεια αυτή, ο νέος ζούσε πλουσιοπάροχα και του έδιναν νέα κορίτσια, υποδύμενες θέες, για να εκπληρώσει τις ανάγκες του. Μόλις το ημερολόγιο είχε κάνει τον κύκλο του, πήγαιναν στον ναό, όπου εκεί του αφαιρούσαν την καρδιά για να την προσφέρουν, ως θυσία, στον θεό (Heyworth, 2014).

Υπήρχαν αιρέσεις για τα τζάγκουαρ, όπως οι πολεμιστές των Αζτέκων αλλά και στην Νότια Μπολίβια πολλές φυλές είχαν κάποιου είδους σχέση με τα τζάγκουαρ αλλά δεν υπάρχει κάποια μυθολογία που να τα συνδέει. Ένα μέλος των Mojo, που επιζούσε από επίθεση, συνήθως γινόταν ένας από του Σαμάνους και πολλοί πίστευαν πως ο συγκεκριμένος θα μπορούσε να αντλήσει την δύναμη του τζάγκουαρ και αλλάξει την μορφή του, όποτε ήθελε. Άλλες εκδοχές, πιστεύουν ότι θα μπορούσε να είχε τις ίδιες δυνάμεις εάν σκότωνε αυτό το θεϊκό ζώο. Επιπλέον, το φαινόμενο της έκλειψης ηλίου ήταν στενά συνδεδεμένο με τα τζάγκουαρ, καθώς οι άνθρωποι πίστευαν πως το θεϊκό ζώο προσπαθούσε να φάει τον ήλιο ή το φεγγάρι (Bingham, 2010: 67).

2.12. The Beast(s) of Gévaudan

Η τελευταία ημέρα του Ιουνίου, το 1764, είναι η επίσημη ημερομηνία μια σειράς άγριων δολοφονιών που ξεκίνησε στην νότια περιοχή του Languedoc, δηλαδή το Gévaudan, στην νοτιοανατολική Γαλλία και τελείωσε τον Ιούνιο 1767. Πολλές πηγές διαφέρουν στον αριθμό των θυμάτων με την Guiley, να υπολογίζει από 60 έως 100 (Guiley, 2005: 23-24), αλλά άλλους θεωρητικούς να φτάνουν τον αριθμό στο 500 (Smith, 2011; Sanchez – Romero & Schwabl, 2016). Η γνωστή για το ευρύ κοινό, ιστορία, είναι πως πολλοί άνθρωποι άρχισαν να φοβούνται ένα τέρας σαν λύκο, το θέμα πήρε διαστάσεις και έφτασε στο Βασιλιά Louis τον 15^ο. Ο Βασιλιάς, παρά το γεγονός πως το Gévaudan ήταν αυτόνομο μέχρι το 1791, ενδιαφέρθηκε για την συγκεκριμένη υπόθεση τόσο, που δημοσίευσε ανακοίνωση αμοιβής σε όποιον σκοτώσει το τέρας, και όταν τελικά κάποιος το σκότωσε και πήγε στον βασιλιά για να πάρει την αμοιβή, ο βασιλιάς δυσαρεστήθηκε με την όψη του λύκου λόγω της αποσύνθεσης και τον διέταξε να το θάψει χωρίς κάποια αμοιβή (Guiley, 2005: 24; Turner, 2004).

Η ιστορία, όμως, αυτών των τριών περίπου χρόνων είναι πολύ πιο περίπλοκη με πολλά κενά τα οποία δημιουργούν αρκετές ερωτήσεις. Πιο συγκεκριμένα, το μεγαλύτερο ποσοστό των θυμάτων φαίνεται πως ήταν γυναίκες και παιδιά, χωρίς όμως, να αναφέρεται πουθενά η συνάντηση του θηρίου με κάποιον άντρα και να επέζησε. Υπάρχει η αύξηση των θυμάτων σε περιόδους που είχαν έρθει άτομα με την άδεια του Lafont,⁷ οι πιο πολλοί κυνηγοί, όπως οι d'Ennevals (πατέρας και γιός), που πολλές πράξεις τους παραμένουν ανεξήγητες. Ο δεύτερος μεγάλος κυνηγός που σημάδεψε την πορεία αυτής της ιστορίας ήταν ο έμπιστος του βασιλιά François Antoine, και ο γιός του Robert-François Antoine de Beauterne καθώς λέγεται πως είναι αυτός που σκότωσε τον πρώτο λύκο αλλά η δουλειά του ήταν εύκολη, μετά το περιστατικό με την Marie-Jeanne Valet και την αδερφή της Thérèse (Smith, 2011; Sanchez – Romero & Schwabl,

⁷ Εκπρόσωπος της περιφερειακής κυβέρνησης.

2016). Τον Δεκέμβριο αφού έφυγε ο François Antoine μαζί με τον Chazes wolf, όπως κατονομάζουν οι γραφές τον πρώτο λύκο, έγινε μια επίθεση σε επτά άτομα από ένα ζώο που σήμανε πως ο εφιάλτης για τους κατοίκους του Gévaudan δεν είχε τελειώσει, αλλά για τις Βερσαλλίες το θέμα είχε λήξει. Ο Jean Chastel μαζί με τους γιούς του ήταν ο επόμενος στην λίστα με τους κυνηγούς, ο οποίος τελικά σκότωσε τον λύκο Ténazeyre, που η σορός βρίσκεται στο d'Archer's château (Sanchez – Romero & Schwabl, 2016).

Ένα ακόμα ερώτημα είναι ο αριθμός των θυμάτων, καθώς οι πηγές διαφέρουν για τον λόγο των διαφορετικών αριθμών. Οι Sanchez – Romero και Schwabl θυμίζουν πως μια καταγραφή επιθέσεων σε όλη την Γαλλία, τα τελευταία εκατό χρόνια πριν των ενεργών χρόνων των τεράτων του Gévaudan δείχνουν τον μέσο όρο του αριθμού των θυμάτων από λύκο κάθε χρόνο σε 9000 (Sanchez – Romero & Schwabl, 2016). Ο Bulman αναφέρει πως λίγους μόνο αιώνες πριν στην ίδια περιοχή υπήρχε καταγραφή των γεννήσεων, θανάτων και δικαστικών ενεργειών (Bulman, 2008). Τα παραπάνω δίνουν την εντύπωση ότι τέτοιες επιθέσεις ήταν συχνό και κοινότυπο φαινόμενο, οπότε γιατί δεν υπάρχουν έγγραφα που να αναφέρουν τον συγκεκριμένο αριθμό θυμάτων και γιατί η συγκεκριμένη ιστορία έχει μείνει τόσο καλά χαραγμένη στην ιστορία της Γαλλίας και του Laugedoc; Ο Moriceau ίσως μαζί με κάποιες υπόνοιες που αφήνει ο Smith, είναι οι μόνοι που ενοχοποιούν τον άνθρωπο για όλους αυτούς τους θανάτους. Ο Moriceau λέει συγκεκριμένα πως είτε είχαν αρχίσει θελημένες θυσίες προς το ζώο και στην διαδικασία αυτή υπήρχε η θεία κοινωνία από την εκκλησία, είτε σκότωναν με οποιοδήποτε αποτρόπαιο τρόπο ώστε να κατηγορηθεί το θηρίο, για προσωπικούς λόγους (Moriceau, 2008: 11-31; Smith, 2011).

2.13. Werewolf

Ο Λυκάνθρωπος, σε γλώσσες που προέρχονται από την λατινική αλφάβητο, φαίνεται πως έχει αρκετά συνώνυμα στην προφορική γλώσσα. Σε πολλές εγκυκλοπαίδειες, όμως, οι διαφορετικές λέξεις κλειδιά, όπως werewolf,

lycanthrope, lycan, loup-garoux κλπ. (Guiley, 2005: 186-187, 191-193; Guiley, 2008: 209-211) υποδηλώνουν διαφορετικές ιστορίες, συνήθειες και χαρακτηριστικά για έναν άνθρωπο που έχει την ικανότητα να αλλάζει την μορφή του σε λύκο (Guiley, 2005: 316; Guiley, 2006: 293). Οι πρώτοι άνθρωποι φαίνεται πως είχαν δημιουργήσει ισχυρούς δεσμούς με λύκους και υπάρχουν στοιχεία για διάφορες λατρείες ζώων, στα οποία οι άνθρωποι αποκτούσαν ζωικές δυνάμεις φορώντας τα δέρματα των ζώων, αλλά και στοιχεία κανιβαλισμού. Μύθοι με λύκους υπάρχουν σε διαφορετικά μέρη του κόσμου και κουλτούρες με ισχυρές ρίζες στην Ευρώπη, ιδιαίτερα στην Ελλάδα, Νορβηγία, Ισλανδία, Σκανδιναβία, Γαλλία, Γερμανία και σε κάποιες περιοχές της Ισπανίας (Guiley, 2005:316-317). Η πιο πρώιμη καταγραφή ανθρώπου που άλλαξε σε λύκο, εμφανίζεται στο Σουμερικό ποίημα, το *Έπος του Γκιλκαμές* (Lebling, 2012:14). Τα χαρακτηριστικά των λυκάνθρωπων που επικρατούν στους περισσότερους μύθους είναι η επιθυμία τους για ωμό κρέας και αίμα από ζώα και ανθρώπους, ιδιαίτερα ανεβασμένη λίμπιντο, συμπεριφορά λύκου και αισθητή κούραση μετά από μία μεταμόρφωση (Guiley, 2005:318). Όλα αυτά που προσδιορίζουν την φύση του λυκανθρώπου, όμως, μετά τον 11^ο αιώνα μ.Χ. φαίνεται να ελέγχονται από την πανσέληνο. Το φεγγάρι κυβερνάει την νύχτα αλλά και τα πλάσματα της, συμπεριλαμβανομένων και των υπερφυσικών όντων (Guiley, 2005: 203-204).

Ιστορικά, η μυθολογία αποσπάται από τις πεποιθήσεις των ανθρώπων, καθώς υπήρχαν και δίκες με την κατηγορία της λυκανθρωπίας. Ο Michelle Morgae, όπως και πολλοί άλλοι ιστορικοί, ξεχωρίζουν ιδιαίτερα την δίκη του Jean Grenier, 1603. Ο τελευταίος παραδέχθηκε την επίθεση στην Marguerite Poirer, την δολοφονία μιας ακόμα κοπέλας, ενός μωρού και ενός σκύλου σε μορφή λυκανθρώπου. Έδειξε, επίσης, στο δικαστήριο το δέντρο που επιτέθηκε και σκότωσε την κοπέλα, αλλά και το σώμα της. Τα αποδεικτικά στοιχεία όσο και η αποδοχή των κατηγοριών ήταν αρκετά για την εποχή ώστε να τον καταδικάσουν σε θάνατο, αλλά ήταν από τους λίγους που η ποινή του ήταν η εσώκλειστη ζωή σε μοναστήρι. Επιπλέον, ο Morgae τονίζει πως ο μεγαλύτερος αριθμός θανάτου που αποδίδεται σε λυκάνθρωπο είναι στο τέρας του Gévaudan, τον 18^ο αιώνα στην

Γαλλία⁸. Οι ειδικοί, όμως, δεν υποστηρίζουν το σενάριο κατά των λύκων, καθώς οι λύκοι είναι υπαίτιοι σε τόσο εκτεταμένες περιπτώσεις βίαιου θανάτου μόνο σε περίπτωση λύσσας, αλλά ζουν μόνο δέκα ημέρες (Turner, 2004).

Τέλος, οι άνθρωποι άρχισαν να κατηγορούν τέτοιες αισχροτήτες με βάση τον υπερφυσικό παράγοντα, ανθρώπους με το σύμπτωμα της υπερτρίχωσης ή «το σύνδρομο του λυκάνθρωπου». Η πιο γνωστή περίπτωση είναι αυτή του Pedro Gonzalez, τον 16^ο αιώνα, και η ιστορία της ζωής του, έμεινε αλλοιωμένα γνωστή ως «*Η Πεντάμορφη και το Τέρας*»⁹ (Hanks, 2014: 1-3; Quinn, 2018; Turner, 2004).

2.14. La Loba

Η ελληνική μετάφραση της *la loba* είναι η γυναίκα λύκος και όχι ο θηλυκός λύκος. Λέγεται πως είναι μια μεγάλη γυναίκα που κρύβεται κάπου που όλοι ξέρουν στις ψυχές τους αλλά λίγοι έχουν δει. Φαίνεται να περιμένει για χαμένους ανθρώπους ή ανθρώπους που αναζητούν το μέρος της. Είναι μετρημένη, συχνά μαλλιαρή, πάντα υπέρβαρη και αποφεύγει κάθε συντροφιά. Από το στόμα της βγαίνουν περισσότεροι ήχοι ζώου παρά ανθρώπου. Έχει πολλά ονόματα, *La Huesera* (Η Γυναίκα των οστών), *La Trapera* (Η Κάτοχος) κλπ. (Estes, 1992: 23).

Η δουλεία της είναι να μαζεύει κόκαλα και ειδικά αυτά που πάνε να εξαφανιστούν από τον κόσμο. Στην σπηλιά της υπάρχουν κάθε λογής κόκαλα, από ελάφι, από κοράκι αλλά η ειδικότητα της είναι οι λύκοι. Ψάχνει σε κάθε γωνιά του κόσμου για κόκαλα λύκων και όταν έχει ολοκληρώσει όλο το σκελετό, κάθεται δίπλα στην φωτιά και σκέφτεται πιο τραγούδι θα πει. Όταν είναι σίγουρη, στέκεται πάνω από τον σκελετό και ξεκινάει. Τότε με κάθε νότα, ξεκινάει να εμφανίζεται το κρέας του ζώου και πριν τελειώσει το τραγούδι η γούνα του, το σκεπάζει και πάλι, αρχίζει και αναπνέει και αισθάνεται. Όταν πλέον το τραγούδι έχει τελειώσει, ο λύκος τρέχει ξανά στο περιβάλλον του και από μακριά μπορεί κανείς να ακούσει το γέλιο μιας γυναίκας (Estes, 1992: 23).

⁸ Δείτε σελ. 26

⁹ Δείτε σελ. 7

2.15. Coyote

Τα Coyote ή Canis Latrans είναι ένα από τα οκτώ είδη του γένους των Canis και βρίσκονται ευρέως στην περιοχή της Β. Αμερικής. Τα Coyote μπορεί να διασταυρωθούν με άλλα είδη του γένους των Canis, όπως οι γκριζοί λύκοι, οι κόκκινοι λύκοι και τα κατοικίδια σκυλιά. Συνήθως οι διασταυρώσεις αυτές διαφοροποιούν το είδος σε διάφορες παραμέτρους, οδοντικές, κρανιακές, νευροανατομικές, διαμέτρου της μύτης ή και των ποδιών (Bekoff & Gese, 2003:467). Σύμφωνα με τους μύθους, τα Coyote κάνουν πολλά καλά αλλά και πολλά άσχημα πράγματα (Runnels, 1992: 81). Έχει τη φήμη όμως του απατεώνα, με χαμογελαστό πρόσωπο, δεν προχωράει ποτέ ευθεία προς το θήραμά του (Runnels, 1992: 83), αλλά κάνουν τη διαφορά σε ένα μύθο απεικονίζοντας το τρόπο λειτουργίας του κόσμου, της επαναδημιουργίας και της ανάπτυξης (Runnels, 1992: 81).

«Λέγεται πως ο μικρότερος αδερφός του λύκου ήταν το κογιότ και μετά από μια συναναστροφή με κύκνους, το κογιότ βρήκε στον διάβα του πτώματα από γυναίκες, άντρες και παιδιά αλλά ένα μωρό έζησε. Όταν το κογιότ το βρήκε, το μωρό έκλαιγε και ρώτησε το στομάχι του τι να κάνει αλλά απάντηση δεν πήρε. Ρώτησε την μύτη αλλά δεν απάντησε. Ρώτησε τα πόδια και τα δάκτυλα του μαζεύτηκαν να είναι κολλημένα μαζί. Το κογιότ είπε να βιαστούν, «το μωρό κλαίει, τι να κάνω;» Τότε ρώτησε την ουρά του και η ουρά του απάντησε «Είσαι τόσο χαζός! Φρόντισε το! Κάνε φωτιά και ζέστανε το νερό. Πλύνε το μωρό και φρόντισε την πληγή του γιατί θα βγει κι άλλο αίμα. Κλείσε την πληγή του με δέρμα. Κάνε για εσένα ένα στήθος με ρώγες, πήγαινε κοντά στην φωτιά για να βράσουν και έτσι θα έχεις γάλα. Τότε δώσε λίγο στο μωρό. Σκάψε μια τρύπα σήμερα το βράδι και βάλε την φωτιά μέσα και μετά βάλε πέτρες και χώμα. Κοιμήσου εκεί, θα είναι καλό για το αίμα σου. Το πρωί ξανά πλύνε το μωρό και περίμενε εδώ πέντε ημέρες.» Το κογιότ έκανε ακριβώς αυτά που του είπε η ουρά του. Μετά την πέμπτη ημέρα αποφάσισε να πάει στον αδερφό του, τον λύκο. Κουβάλησε το μωρό στην πλάτη του και όσο ταξίδευε, το μωρό μεγάλωσε για να γίνει ένα κορίτσι. Όταν έφτασαν το επόμενο πρωινό, το κογιότ είπε να πάνε με

τον αδερφό του να κυνηγήσουν για το κορίτσι. Όταν επέστρεψαν με ένα ελάφι το κογιότ είπε στον λύκο να βγάλει το δέρμα μόνος του και να μην ζητήσει βοήθεια από το κορίτσι. Παρόλο που ο λύκος συμφώνησε, μόλις το κογιότ έφυγε, ο λύκος φώναξε το κορίτσι. Της είπε πως να κόβει το δέρμα και το λίπος και όπως έκοβε, καθάρισε λίγο αίμα από το μαχαίρι της. Ο λύκος το είδε «Αιμορραγείς. Δεν πρέπει να φας κρέας. Θα σε κάνει γριά και με ρυτίδες. Πρέπει να δουλέψεις σκληρά και να κουβαλήσεις πολλά ξύλα, έτσι θα ζήσεις για να γεράσεις, Τώρα πήγαινε και μάζεψε ξύλα». Το κορίτσι θύμωσε αλλά δεν είπε τίποτα και εξαφανίστηκε. Όταν το κογιότ γύρισε είπε πως την τιμώρησε για το τίποτα και τώρα έχει πάει ψηλά στα βουνά, βρήκε το πρόβατο το βουνού και την πήρε να ζήσουν στην σπήλιά του» (Stewart, 1944: 272-274).

Σύμφωνα με μελέτες στην περιοχή των Shoshoni υπήρχε απουσία των ιστοριών προέλευσης, λίγες μυθιστορηματικές ιστορίες και τα Coyote ήταν οι πιο δημοφιλή χαρακτήρες. Σύμφωνα με τον Smith (1940) προσδιορίστηκαν δύο τύποι προέλευσης μύθων. Στον πρώτο τύπο ακολουθείται από διάφορους χαρακτήρες, διασώζεται και παντρεύεται ένα άντρα και αποκτά παιδιά που συνεχώς μαλώνουν. Στο δεύτερο τύπο το κογιότ παρασύρεται σε ένα νησί από ένα κορίτσι και μετά από κάποια δυσκολία αποκτά παιδιά με το κορίτσι. Τα παιδιά τοποθετούνται σε ένα δοχείο το οποίο όταν ανοίξει διασκορπίζεται μια ποικιλία φυλών (Sutton, 1993: 114).

2.16. Kitsune/ Nogitsune

Η λέξη Kitsune είναι γιαπωνέζικη και σημαίνει αλεπού (Johnson, 1974: 37). Σύμφωνα με τους Ιαπωνικούς λαϊκούς μύθους, τα Kitsune είναι είδος άγριας δαιμονικής αλεπούς, όμως, ο μύθος προήλθε από την Κίνα, όπου και περιγράφεται ως ένα άσεμνο πλάσμα και η Κορεάτικη εκδοχή είναι το Kumiho ή Gumihō (Guiley, 2005: 172; Johnson, 1974: 35). Γενικά, υπάρχουν πολλά διαφορετικά ονόματα για την αλεπού στην Κινέζικη, στην Κορεατική και στην Ιαπωνική λογοτεχνία. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα είναι το *Chiu-shih* δηλαδή «εννέα αγγελιοφόροι». Σύμφωνα με τον Fuchow η αλεπού απέκτησε αυτό το

όνομα λόγω των εννέα εγκάρσιων ραβδώσεων ή των εννέα αρθρώσεων της ουράς της (Johnson, 1974:37). Οι myoubu είναι αγγελιοφόροι του Inari, ενός Θεού ή Θεάς και φέρνουν ευημερία, ρύζι και άλλες αλεπούδες. Για τους οπαδούς του Inari οι αλεπούδες είναι καλός οiwνός. Σε μια άλλη δεισιδαιμονία, η λευκή αλεπού σημαίνει καταστροφή και η μαύρη αλεπού φέρνει τύχη. Οι myoubu είναι επίσης φύλακες, ενεργώντας για την προστασία των ανθρώπων (Guiley, 2005: 172; Schmidt, 2010:12).

Πήρε το όνομα Kitsune, σύμφωνα με τον Visser (1908) και τον Casal (1959), όταν ένας άνδρας στα χρόνια της αυτοκρατορίας του Kimmei (540-571) περίμενε να βρει μια όμορφη σύζυγο. Μια μέρα την ώρα που περπατούσε σε ένα χωράφι συνάντησε μια όμορφη γυναίκα. Της ζήτησε να παντρευτούν και εκείνη συμφώνησε. Από αυτό το γάμο γεννήθηκε ένας γιός. Την ίδια μέρα γεννήθηκε και ένα κουταβάκι από το σκυλί του σπιτιού. Καθώς το κουτάβι μεγάλωνε έγινε πολύ εχθρικό προς τη γυναίκα. Ο άντρας αρνήθηκε να σκοτώσει το σκυλί και μια μέρα που επιτέθηκε στη γυναίκα αυτή επέστρεψε στη μορφή της αλεπούς και έφυγε. Ο άντρας συντετριμμένος καθώς αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του, έκλαιγε και φώναζε *ki tsu ne* που σημαίνει έλα να κοιμηθείς. Όταν επέστρεψε στον άνδρα η γυναίκα πήρε το όνομα kitsune (Johnson, 1974:37).

Σύμφωνα με τον Hsii Shen οι αλεπούδες έχουν ευεργετικές ιδιότητες οι οποίες αναφέρονται στη θεραπεία των ελκών, την ανάσταση των νεκρών με το σκυλάκι αλεπούς και την επαναφορά των μεθυσμένων με το αίμα αλεπούς. Το αίμα χρησιμεύει στην εξισορρόπηση της τοξικότητας στον οργανισμό, η σάρκα της αλεπούς ψημένη ή βρασμένη ανακουφίζει το στομάχι, βελτιώνει προβλήματα ισορροπίας και περιστασιακές καταστάσεις παραφροσύνης (Johnson, 1974:38).

Έχουν την ιδιότητα να αλλάζουν μορφή και συχνά γίνονται άνθρωποι. Φοράν ένα κρανίο και κουνάν την ουρά που βγάζει φωτιά μια φορά, υποκλίνονται στον αστερισμό Μεγάλης Άρκτου και αν το κρανίο δεν σπάσει ή πέσει τότε η μεταμόρφωση έχει γίνει επιτυχημένα. Ένα Kitsune λέγεται ότι μπορεί να έχει μέχρι εννιά ουρές, η πιο δυνατή ουρά έχει την ιδιότητα να δημιουργεί φωτιά και

γι' αυτό ένας ακόμα ορισμός του είδους είναι το fox fire ή το kitsune-bi (Guiley, 2005: 172; Oti, 1997:43; Davidsson, 2013).

Υπάρχουν, όμως, δεκατρία διαφορετικά είδη, όπως το Zenko, η οποία είναι καλή αλεπού, ενώ από την άλλη πλευρά είναι το yako ή αλλιώς nogitsune, που λένε πως είναι το πιο κακό και εχθρικό από όλα. Τα άλλα προέρχονται κυρίως από την φύση όπως ο αέρας, τα πνεύματα, η φωτιά, η γη, το ποτάμι, ο ωκεανός, το δάσος, ο κεραυνός, ο χρόνος και ο ήχος (Johnson, 1974: 36-40, 42-45). Μπορούν να φέρουν θησαυρούς σε φίλους και θάνατο σε εχθρούς (Guiley, 2005: 172; Oti, 1997: 43).

Οι Guiley και Oti μέσα από τις ξεχωριστές έρευνες τους κατανοούν ότι οι θηλυκές αλεπούδες χρησιμοποιούν συνήθως ανθρώπινα σώματα, αλλά κρύβονται σε μέρη με δασική έκταση και χρησιμοποιούν τις ανθρώπινες φωνές τους για να προσελκύουν θύματα. Σύμφωνα με τον μύθο, κάθε φορά που βρέχει μια αλεπού παντρεύεται και πηγαίνει στο δάσος για να βρει το σπίτι του άντρα της (Guiley, 2005: 172; Oti, 1997: 43).

Επιπλέον, όταν μια αλεπού αποφασίζει να μπει σε ένα σώμα ως ξενιστής, οι Ιάπωνες το αποκαλούν Kitsune-tsuki, ενώ οι Κινέζοι huli-jing, συνήθως έχει μια λαχτάρα για συγκεκριμένα φαγητά, δεν μπορεί να κοιμηθεί και βολευτεί αλλά γενικότερα μια περίεργη συμπεριφορά. Κάποιες περιπτώσεις Kitsune-tsuki γίνεται κατανοητό πως είναι μια ενέργεια εκδίκησης για έναν πρόγονο που πρόσβαλε ένα huli-jing (Guiley, 2005: 158, 172; Johnson 1974: 46-52).

Στην έρευνα του Schmidt, όμως, υπάρχουν κάποιες διαφοροποιήσεις καθώς κατανοεί ότι οι nogitsune, μπορούν να μεταμορφώνονται σε ανθρώπους, συνήθως σε όμορφες γυναίκες. Σε μερικές ιστορίες, φαίνεται να μεταμορφώθηκαν σε άνδρες. Η αλεπού μπορεί να πετύχει αυτή τη μεταμόρφωση βάζοντας ένα ανθρώπινο κρανίο. Ο πιο τυπικός τρόπος να αποκαλυφθεί η αλεπού είναι ένα σκυλί που γαυγίζει. Η αλεπού φοβάται το σκυλί και θα αποκαλύψει το αληθινό σχήμα της για να σταματήσει. Μια άλλη αδυναμία της είναι το hoshi-no-tama της ή το αστέρι μπάλα. Κουβαλάει αυτό το κόσμημα ή την μπάλα στην ουρά ή το στόμα το οποίο έχει δύναμη η οποία δεν έχει

αποσαφηνιστεί. Αν κλαπεί η μπάλα θα χρειαστεί να κάνει μια χάρη για να μπορέσει να την επανακτήσει. Το θείο και ο καπνός είναι αδυναμίες της περισσότερης λόγω της όσφρησης της (Schmidt, 2010:12).

2.17. Oni

Τα Oni είναι δαίμονες του κακού και τα αίτια πολλών ασθενειών. Μεταφράζονται ως δαίμονες (στα αγγλικά: Demons) αλλά στην πραγματικότητα συνδέονται με την ελληνική λέξη που περιγράφει τους θεούς, δηλαδή δαίμων. Τα βασικά τους χαρακτηριστικά δεν είναι καλά ή άσχημα, αλλά μόνο έχουν δύναμη. Αυτοί οι δαίμονες μπορούν να είναι καλοί ή εκδικητικοί, αλλά στην πραγματικότητα εξαρτάται από το πως ερμηνεύουμε τις πράξεις τους. Κάποιες φορές τα Oni χαρακτηρίζονται ως οι προφήτες για τον πλούτο και την τύχη. Σύμφωνα με την παράδοση στον Βουδισμό, τα Oni πρέπει να τρομοκρατούν τον κόσμο ως «φοβερά υπερφυσικά πλάσματα που έρχονται από την άβυσσο της Βουδιστικής κόλασης για να τρομοκρατήσουν μοχθηρούς θνητούς και η γοητευτική, άγρια συμπεριφορά και μορφή τους θα ενσταλάξουν τον άμεσο φόβο» (Joy, 2017; Takehara, 2014: 5-10).

Επιπλέον, τα περιγράφουν σε μια χρονική περίοδο ως ένας μονόφθαλμος γίγαντας, που ρουφάει ανθρώπινη ζωτική ενέργεια και καταβροχθίζει ανθρώπους ή σε μια άλλη χρονική περίοδο με ένα ή δύο κέρατα στο κρανίο τους και έχοντας ένα τρίτο μάτι στην μέση του μέτωπού, φορώντας γούνα από τίγρη. Μια από τις πιο συνηθισμένες μορφές των Oni είναι η κανιβαλιστική τους φύση και η ικανότητα να μετατρέπονται στο σιδήποτε. Οι Oni εισέρχονται στο σώμα από τις πέντε αισθήσεις σε όσους επιθυμούν να αρρωστήσουν οι άλλοι, να κάνουν άσχημα πράγματα και να τους βασανίζουν φυσικά. Τα κακά πνεύματα θα καταστρέψουν την σοφία για να απομακρύνουν τους θνητούς από τον Βούδα (Takehara, 2014: 5-10, 22-24). Όσο αφορά τις μάσκες των Oni, ο κάθε άνθρωπος μπορεί να τις βρει στο φεστιβάλ του Bean - Throwing που είναι γνωστό και ως Setsubun. Οι άνθρωποι τις φορούν για παραστάσεις σε φεστιβάλ που είναι σε ιερά. Οι γονείς τις φορούν και στο σπίτι για να τρομάξουν τα παιδιά τους ενώ τα παιδιά

πετούν φασόλια στα οπί για να φύγουν και να προσκαλέσουν την καλή τύχη στο σπιτικό τους την καινούργια χρονιά (Joy, 2017).

2.18. Skinwalkers

Στην φυλή των Navajo, ο μύθος λέει πως κάποιοι μάγοι και μάγισσες έχουν την ικανότητα να αλλάζουν μορφές και να γίνονται λύκοι, κογιότ, πουλιά και άλλα ζώα, πράγμα που τους κάνει ικανούς να «περπατούν» από το ένα δέρμα στο άλλο¹⁰. «Σύμφωνα με την γλώσσα των Navajo, οι skinwalker wiches λέγονται yenaldlooshi. Η συγκεκριμένη ικανότητα είναι μέρος του Witchery Way, μιας γενικής πρακτικής που πιστεύουν πως ξεκίνησε επίγεια από τον πρώτο άντρα, την πρώτη γυναίκα και τα κογιότ»¹¹(Guiley, 2005: 260). Οι skinwalkers που έχουν καταφέρει να κρατήσουν για αρκετό καιρό ένα συγκεκριμένο επίπεδο στις ικανότητες τους, μπορούν να κλέψουν και δέρματα ζώων για να αλλάζουν μορφές, ώστε να είναι τόσο πραγματικοί, όσο ένα κανονικό ζώο (Brothwell, 2012:2). Άντρες και γυναίκες μπορούν, στα μάτια των Navajo, να γίνουν μάγοι και μάγισσες αλλά γίνεται κατανοητό πως οι άντρες υπερτερούν σε αριθμό (Guiley, 2005: 260; Brothwell, 2012: 1).

Η διαδικασία για να αποκτήσει κάποιος αυτές τις μαγικές ιδιότητες, περιλαμβάνει να σκοτώσει ένα μέλος της οικογένειας του. Συνήθως χρησιμοποιούν τις ικανότητες τους για περισσότερο πλούτο και αυτό γίνεται με το να σκάβουν σε τάφους ή να αρρωσταίνουν μέλη της κοινότητας τους. Όταν το θύμα ζητάει βοήθεια από έναν θεραπευτή, η αμοιβή χωρίζεται στην μέση. Για το ανθρώπινο μάτι είναι αόρατοι, αλλά αφήνουν μεγάλα ίχνη πίσω τους και συνήθως οδηγούν στην κοινότητα που μένουν. Ο μύθος λέει ότι συγκεντρώνονται σε σπηλιές για να δημιουργήσουν καινούργια μέλη, να σκοτώσουν ανθρώπους και πως έχουν κανιβαλιστικές τάσεις. Επιπλέον χρησιμοποιούν βότανα και δέρμα

¹⁰ Αυτή η έκφραση και η μεταφορική της σημασία είναι που βαφτίζει τους Skinwalkers.

¹¹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

νεογνών για να δηλητηριάσουν. Κάποια άλλα χαρακτηριστικά και μύθοι για τους skinwalkers είναι πως αν πληγωθούν ενώ δεν έχουν την δική τους μορφή, τότε η πληγή παραμένει ακόμα και στην ανθρώπινη μορφή τους. Αν ένας skinwalker πιαστεί και γίνει ζωντανή αναμετάδοση, τότε η μάγισσα θα πεθάνει μέσα στον χρόνο. Τα άλογα μπορούν να μυρίσουν τις συγκεκριμένες μάγισσες και τρομάζουν. Επιπροσθέτως, οι κατάρες τους τρομάζουν ακόμα και σήμερα τους ανθρώπους. (Guiley, 2005: 260; Crocco, 2020)

Συγκεκριμένα, στην Utah, της Αμερικής υπάρχει ένα ράντζο με το όνομα Skinwalker ή Sherman, που πήρε το όνομα του από μια κατάρα. Οι Navajo, στην ουσία, καταράστηκαν τους Ute και της περιοχή, καθώς τότε δέχθηκαν να πουλήσουν μέλη της κοινωνίας τους ως σκλάβους και να φύγουν από την περιοχή που ήθελε η κυβέρνηση της Αμερικής. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν περίεργες ενέργειες στην περιοχή, από την νάρκωση των κοπαδιών, στην δυσλειτουργία ηλεκτρικών συσκευών, στην εύρεση παλιών δωματίων με κόκαλα και πολλά άλλα. (Janos, 2020; Crocco, 2020)

2.19. Kanaima

Το Kanaima, Kenema, Cenaima ή Yahawo κλπ. είναι μία μορφή επιθετικής μαγείας σε ένα διαφορετικό σαμανιστικό πεδίο που ασκείται στην Νότια Αμερική, κυρίως στην Guyana (Whitehead, 2002: 5, 26). Ο Σαμανισμός είναι το παλαιότερο σύστημα θεραπείας στον κόσμο και συνήθως ασκείται από φυλές (Guiley, 2008: 320). Μία μορφή σαμανιστικής άσκησης είναι η μεταμόρφωση ή η αλλαγή μορφής σε ζώα φύλακες σε διαφορετική κατάσταση συνείδησης (Guiley, 2008: 232).

Το Kanaima λέγεται πως είναι πιο παλιό και από την έννοια της κοινωνίας, αλλά και από άλλες μορφές σαμανισμού και μαγείας, όπως το *riya*, το *talen*, και το *alleluia*. Ως αποτέλεσμα, ενώ υπάρχουν ιστορικές αναφορές για το kanaima και την πρακτική του, ως «Είναι» ξεπερνάει τα όρια του χρόνου στα πλαίσια της ανθρώπινης κατανόησης (Whitehead, 2002: 41). Για διάφορους λόγους, γίνεται κατανοητό ότι δεν έχουμε πλήρη εικόνα του kanaima, ένας από τους κυριότερους

είναι ότι υπάρχει η έλλειψη προφορικής ιστορίας από όσους το εφαρμόζουν, αλλά οι πληροφορίες μέχρι και την εποχή της έρευνας του Whitehead (δεκαετία του 1990) για αυτό το φαινόμενο μαγείας συσσωρεύονταν από τους αμύητους γηγενείς και μη, της νοτιοανατολικής Guyana (Whitehead, 2002: 42). Ακόμα, φαίνεται ότι οι αποικιοκράτες δραματοποίησαν αυτή την πρακτική, μαζί με άλλες εσωτερικές κουλτούρες, στην αναπαράστασή τους για πολιτικές, θρησκευτικές και εμπορικές σκοπιμότητες (Whitehead, 2002: 43).

Το Kanaima, ως διαδικασία θανάτου, περιλαμβάνει τον ακρωτηριασμό και το παρατεταμένο μαρτύριο (Whitehead, 2002: 5). Συγκεκριμένα, «το θύμα θα αντιληφθεί πρώτα μια επικείμενη επίθεση, όταν τα Kanaimà θα πλησιάσουν το σπίτι του τη νύχτα ή σε μοναχικά μονοπάτια του δάσους, κάνοντας ένα χαρακτηριστικό σφύριγμα. Μια άμεση σωματική επίθεση μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή, ακόμη και χρόνια μετά, και κατά τη διάρκεια αυτή της περιόδου καταδίωξης του θύματος, αξιολογείται ως προς την πιθανή αντοχή του και την καταλληλότητά του ως «τροφή». Σε ορισμένες επιθέσεις τα θύματα μπορεί να έχουν μικρά σπασμένα οστά, ειδικά τα δάχτυλα και οι αρθρώσεις, στον ώμο, και χτυπάει τον αυχένα με σκοπό τον τραυματισμό της σπονδυλικής στήλης και την άμεση ακινητοποίηση του θύματος»¹². Αυτό το είδος επίθεσης γενικά θεωρείται προκαταρκτική διαδικασία για τον ακρωτηριασμό και αργότερα τον θάνατο, αλλά ο Whitehead τονίζει πως μπορεί να διαρκέσει χρόνια, όπως ο ίδιος παρατήρησε (Whitehead, 2002: 14, 17-35). Ιδανικά, ένα Kanaima χτυπάει το θύμα από μπροστά με σκοπό να το αφήσει αναίσθητο. Το θύμα θεραπεύεται με μια σκόνη από στυπτικά φυτά, συνήθως κούμι, μετά τρυπάνε την γλώσσα του με κυνόδοντες από δηλητηριώδες φίδι. Μία ουρά από ιγκουάνα ή αρμαντίλο μπαίνει μέσα στον πρωκτό του και μέσω έντονης τριβής απογυμνώνει τους μύς της περιοχής. Πιέζοντας το στομάχι του θύματος, αφαιρούν τον πρωκτικό σφιγκτήρα και αφού έχουν ανοίξει την είσοδο, βάζουν διάφορα είδη βοτάνων όσο πιο βαθιά γίνεται. Με αυτό τον τρόπο ξεκινάει η διαδικασία της πέψης, δημιουργώντας ένα ιδιαίτερο άρωμα για τα kanaima. Η μυρωδιά του ανανά είναι επομένως, η

¹² Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

υπογραφή στο θύμα για την φύση των δολοφόνων και ο τρόπος για εύρεση του σώματος μετά την ταφή του (Whitehead, 2002:93-94).

Στο βιβλίο του «*Dark Shamans*», ο Whitehead τοποθέτησε το φαινόμενο *kanaima* στην ευρύτερη εικόνα της ανθρώπινης συμπεριφοράς, παράδοσης και πολιτισμού. «Ο τρόπος με τον οποίο η βία διαδραματίζεται δεν είναι απλώς ενστικτώδης, ψυχοπαθολογική ή αποτέλεσμα κοινωνικοπολιτισμικού πρωτογονισμού, αλλά είναι επίσης μια πολιτιστική παράσταση... αυτή η δράση θεωρείται αινιγματική από την Δυτική πολιτισμική εμπειρία, όπως και η βία σε ενδοοικογενειακό πλαίσιο, οι σχολικοί πυροβολισμοί ή οι κατά συρροή δολοφόνοι και αμφισβητεί τους κοινωνικά αποδεκτούς πολιτισμικούς κανόνες»¹³(Tenenbaum, 2012).

2.20. Chimera

Η Χίμαιρα, προέρχεται από την Ελληνική μυθολογία και συγκεκριμένα αναφέρεται στην Ιλιάδα του Ομήρου. Ένα πλάσμα που αναπνέει φωτιά και τα μέρη του αποτελούνται από τρία ζώα, ένα λιοντάρι, ένα φίδι και μία κατσίκια. Συνήθως, απεικονίζεται ως ένα λιοντάρι στο οποίο το κεφάλι μιας κατσίκας βγαίνει από την πλάτη του και η ουρά του κατέληγε στο κεφάλι ενός φιδιού. Η Χίμαιρα ήταν μία από τους απογόνους του Τυφώνα και της Έχιδνας και για αδέρφια της είχε τον Κέρβερο και την Λερναία Ύδρα, ενώ ήταν μητέρα του Λιονταριού της Νεμέας αλλά και της Σφήγκας (Hernigou, 2014: 2631; Lamb, 1900: 281).

Στην Ελληνική μυθολογία, ως πεδίο, η Χίμαιρα ήταν το σύμβολο της καταστροφής αλλά και υπήρχαν περιπτώσεις αντικατάστασης των μελών του σώματος, όπως φαίνεται και στον μύθο του Δία, ο οποίος έβαλε την Δήμητρα να φτιάξει ένα σιδερένιο ώμο για τον Πέλοπα, γιο του Ταντάλου (Hernigou, 2014: 2631; Bokota, 2021:103-104). Επιπλέον, ως λέξη ήταν συνδεδεμένη με την αλλαγή των

¹³ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

εποχών, καθώς ήταν μια κατάσταση που περιέπλεκε αρκετά χαρακτηριστικά δύο εποχών. Η έννοια της χίμαιρας εντάθηκε τόσο, που μέχρι και τον Μεσαίωνα είχε γίνει μια αναπαράσταση των ανιερων δυνάμεων, και για την λογική ήταν μία λέξη για ένα φανταστικό αντικείμενο (Bokota, 2021:103-104; Roberts, 1960: 274), καθώς ο σοφισμός είχε επικρατήσει. Η Roberts εξηγεί ότι αυτή η λογική, όσο αφορά το νόημα της λέξης, βασίζεται στον τρόπο μετάφρασης και κατανόησης στα έργα του Αριστοτέλη (Roberts, 1960: 274-275).

2.21. Wolfsbane

Το *Aconitum napellus* είναι ένα φαρμακευτικό φυτό των αρχαίων χρόνων που ανήκει στην οικογένεια των *Ranunculaceae*, έχει 17 ποικιλίες και η κάθε μια περιέχει ένα δυνατό δηλητήριο. Έχει ύψος δύο με τρία πόδια, με πολλά κλαδιά, πράσινα γυαλιστερά φύλλα και μπλε άνθη. Οι δυνάμεις του φυτού εξαρτώνται από την αλκαλική βάση της ακονιτίνης που βρίσκεται σε όλα τα φυτά. Η ρίζα του μοιάζει με ένα μικρό γογγύλι και ταυτίζεται με το όνομα *napellus*, από το *napus* που σημαίνει στα Λατινικά γογγύλι. Η λέξη *Aconitum* έρχεται από την ελληνική «ακόνα» που σημαίνει βράχος (Hembel,1880:150). Εκφύεται στην ορεινή Βόρεια και Κεντρική Ευρώπη, κυρίως στη Γερμανία, Σουηδία, Ισπανία, Γαλλία, Σιβηρία, αλλά και Κεντρική Ασία (Haller, 1984:888-889).

Στο πέραςμα των αιώνων ο ακονίτης ονομαζόταν δολοφόνος της λεοπάρδαλης, κτηνώδης δολοφόνος, δολοφόνος των σκύλων λυκόσκυλος, μπλε πύραυλος ή μοναχός. Η αγγλική ονομασία είναι ο όρος *wolfsbane* προήλθε από την ανάμιξη της ρίζας του φυτού με ακατέργαστη σάρκα και χρησιμοποιούνταν στη δολοφονία λύκων (Hembel,1880:150)

Οι υπεύθυνοι για τη προετοιμασία του φαρμάκου προειδοποιούνταν συνέχεια για τις δηλητηριώδεις επιδράσεις του χειρισμού του φρέσκου φυτού και της εισπνοής της σκόνης που προκύπτει από την παρασκευή της ρίζας. Το δηλητήριο ήταν τόσο θανατηφόρο που το μέλι που παράγονταν από τα άνθη του φυτού ήταν θανατηφόρο. Η μυρωδιά του ανθισμένου φυτού, θα μπορούσε να

προκαλέσει απώλεια όρασης ή λιποθυμία και η μυρωδιά του σε απόσταση θα μπορούσε να σκοτώσει αρουραίους (Haller, 1984:889).

Η προέλευση του ακονίτη, επεκτείνεται στον ελληνικό μύθο κατά τον οποίο ο Ηρακλής κατέβηκε στο Κάτω Κόσμο, στην συνάντησή του με τον Κέρβερο. Ο αφρός και σίελος του Κέρβερου έπεσαν στο έδαφος και δημιουργήθηκε το φυτό του ακόνιτο. Σύμφωνα με τον Diodorus Siculus, ο ακονίτης ανακαλύφθηκε από την Εκάτη τη θεά της μαγείας, η οποία μαζί με την Κίρκη ήταν υπεύθυνες για την εισαγωγή των πρώτων δηλητηρίων. Οι γυναίκες ζούσαν σε ένα νησί που ονομαζόταν Κολχίς, του οποίου το όνομα δίνεται επίσης σε ένα φυτό που ήταν αρκετά δηλητηριώδες (Pickering, 1879:160).

Στην αρχαία Ελλάδα και Ρώμη οι κυνηγοί έριχναν σκόνη ακονίτη στα βέλη τους και αυτό με την είσοδό του επηρέαζε όλο το σύστημα δημιουργώντας πόνους, άγχος και συγκοπή της καρδιακής λειτουργίας στους λύκους. Αργότερα πήρε θέση στα Ρωμαϊκά σαλόνια όταν η δηλητηρίαση είχε γίνει υψηλή τέχνη από τις κυρίες των ανώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Με ακόνιτο σκότωσε ο Νέρωνας τον Κλαύδιο αλλά ακόνιτο πήρε και ο Ρωμαίος στο έργο του Shakespeare «*Ρωμαίος και Ιουλιέτα*» (1597). Επιπρόσθετα στο έργο του ίδιου συγγραφέα στο «*Macbeth*» (1623), το ρόφημα των μαγισσών που καλείται το «δόντι του λύκου» αναφέρεται στο ακόνιτο. (El-Shazly, Wu, Csupor, Hohmann, Chang & Wu, 2016:30) Ο Claudius Richard (1524 μ.Χ.) αναφέρει πειράματα που έγιναν σε φυλακισμένους, συνηθισμένη πρακτική της εποχής, με σκοπό την εύρεση του αντιδότου. Με διαταγή του Αυτοκράτορα της Αυστρίας ο Richard δηλητηρίασε έναν ληστή και εκείνος υπέφερε από έμετο, κεφαλαλγία, πόνο στο στομάχι και παράλυση των κάτω άκρων. Με χορήγηση αντιδότου ο φυλακισμένος ανάρρωσε μετά από οκτώ ώρες μαρτυρίου τύχη που δεν την είχαν άλλα θύματα (Haller, 1984:889). Οι προσπάθειες αυτές οδήγησαν το ακόνιτο σε ένα δυνατό σύμμαχο της Ιατρικής. Μέχρι το 1930 η χρήση του αναφερόταν ως διουρητικό φάρμακο και παυσίπονο σε φλεγμονώδεις καταστάσεις των ματιών, του αναπνευστικού, του γαστρεντερικού συστήματος, σε ρευματικές παθήσεις αλλά και παθήσεις του νευρικού συστήματος (Haller, 1984:901; El-Shazly et al., 2016:30).

2.22. Mistletoe

Τα γκι ανήκουν στις οικογένειες των Loranthaceae και των Viscaceae. Ταξινομικά ανήκουν στην τάξη των Santalales. Το ευρωπαϊκό γκι έχει λεύκα μούρα, κιτρινοπράσινα λουλούδια και είναι αειθαλές. Δεν μεγαλώνει στη γη αλλά στα δέντρα λόγω της μεταφοράς σπόρων, μέσω των κοπράνων των πουλιών. Σε αντίθεση με άλλα φυτά, το γκι ακολουθεί μια περίοδο βλάστησης δώδεκα μηνών, δεν αγγίζει ποτέ τη γη και ανθίζει κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Το φυτό θεωρούνταν ιερό από τους Κέλτες και τους Δρυΐδες, γιατί το χειμώνα όταν τα κλαδιά της βελανιδιάς ήταν γυμνά το γκι ήταν πράσινο και άνθιζε χωρίς να έχει ρίζες στη γη. Για αυτούς αντιπροσώπευε την αιώνια ζωή (Büssing, 2000:1).

Ο Plinius G.P. Secundus (23-79 π.Χ.) αναφέρει ότι στη Γαλατία το πιο ιερό δένδρο ήταν η βελανιδιά και το πιο ιερό φυτό το γκι. Οι Γαλάτες απαιτούσαν τα φύλλα της βελανιδιάς να βρίσκονται σε όλες τις ιεροτελεστίες αλλά και η απόκτηση των συγκεκριμένων φύλλων αποτελούσε μια ιεροτελεστία. Κατά τη διάρκεια αυτής της ιεροτελεστίας, έχοντας κάνει τις ανάλογες προετοιμασίες για θυσία και συμπόσιο κάτω από το δέντρο, με δύο λευκούς ταύρους προσεύχονταν στο φεγγάρι που θεωρούνταν ο θεραπευτής όλων των πραγμάτων. Ο Δρυΐδης με λευκό χιτώνα ανέβαινε στη βελανιδιά, την 6^η μέρα μετά από τη νέα σελήνη και έκοβε τα γκι με χρυσό δρεπάνι, τα οποία έπεφταν σε ένα λευκό σεντόνι που ήταν από κάτω για αυτό το λόγο. Τα θύματα που προορίζονταν για τη θυσία σκοτώνονταν και όλοι προσεύχονταν στον σχετικό θεό για την αποτελεσματικότητα του φυτού (Hutton, 2009:14). Το φυτό θεωρούνταν αντίδοτο για δηλητήρια, εξασφάλιζε τη γονιμότητα και είχε θαυματουργικές ιδιότητες για όλες τις ασθένειες.

Το μυθικό φυτό γκι χρησιμοποιούνταν στην αρχαιότητα μαζί με άλλα αρωματικά φυτά ως θυμίαμα. Το άρωμα προτάθηκε για προστασία από κεραυνούς, ξόρκια κι άσχημα όνειρα (Büssing, 2000:1). Η πίστη της παντοδυναμίας του γκι έρχεται να εδραιωθεί από ένα Νορβηγικό μύθο κατά τον οποίο ο Baldr, ο γιος του Odin, σκοτώθηκε από τον Loki με ένα γκι. Η Frigg, η μητέρα του Baldr είχε μαγέψει όλα τα όντα της γης για να θεραπευτεί ο γιός της από τους εφιάλτες

που είχε αλλά το γκι δε μαγεύτηκε επειδή δε φυτρώνει στη γη (Lindow, 2002:154). Άγνωστη παραμένει η διασύνδεση του μύθου με τη Σκανδιναβία, από τη στιγμή που δεν φυτρώνει το γκι στα μέρη αυτά (Büssing, 2000:2). Στο μεσαίωνα κρεμούσαν γκι στο ταβάνι των σπιτιών και έξω από τους στάβλους για να αποτρέψει την είσοδο των μαγισσών και των φαντασμάτων (Büssing, 2000:2).

Ακόμη και σήμερα το γκι είναι σύμβολο γονιμότητας και καλής τύχης. Το φιλί κάτω από τα κλαδιά του γκι την περίοδο των Χριστουγέννων είναι δημοφιλές σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και τη Β. Αμερική (Büssing, 2000:1). Επιπλέον, η σύγχρονη Ιατρική χρησιμοποιεί αποστάγματα του γκι για τη βελτίωση της ποιότητας της ζωής των καρκινοπαθών (Hornrber, Ackeren, Linde & Rostock, 2008:1) και τη θεραπεία της ηπατίτιδας (Harvey & Collin- Jones, 1981:186)

2.23. Nemeton

Η λέξη Nemet περιγράφεται από μελετητές ως την πιο διαδεδομένη και θεμελιώδη λέξη του αρχαίου Κελτικού κόσμου και αναφέρεται σε ένα φυσικά ιερό χώρο, σε λόφο μέσα σε δάσος (Dunn, 2014: 17). Τα Nemeton ήταν μυθικά ιερά άλση των Κελτών, γεμάτα βελανιδιές και γκι μέσα στα οποία κυκλοφορούσαν ασπροντυμένοι δρυΐδες, με άσπρα γένια (Erskine, 2003: 279). Μπροστά από την είσοδο στο άλσος υπήρχαν δύο πηγές, σε κοντινή απόσταση που αντιπροσώπευαν τη Βρετανίδα θεά Arnemetia, η οποία μετά το Χριστιανισμό ονομάστηκε Αγία Άννα (Monaghan, 2004: 24). Τα δέντρα του δάσους ήταν ιερά και το κόψιμο αυτών απαγορευμένο, παράδοση που έμεινε μέχρι τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού. Τα όπλα απαγορεύονταν γύρω από το ιερό δέντρο της βελανιδιάς. Οι Γαλάτες είχαν την προκατάληψη, ότι αν έκαιγαν ένα κλαδί από το ιερό δάσος στο σπίτι τους, τότε το σπίτι τους θα έπαιρνε φωτιά. Αυτή η ευλάβεια για τα δέντρα είναι βαθιά ριζωμένη στις Κελτικές πεποιθήσεις (Monaghan, 2004:45-46). Στις ιεροτελεστίες τους, με τις θυσίες των ζώων άλειψαν το αίμα στους κορμούς των δέντρων θεωρώντας ότι έφερε τη δύναμη της ζωής και πίνοντας αίμα θα αποκαθιστούσε τη δύναμη του πολεμιστή Monaghan (Monaghan, 2004: 50).

Το αρχέγονο δάσος στη Rennes που τώρα ονομάζεται Δάσος του Paimpont ενδέχεται να είναι το τελευταίο Nemeton στην Ευρώπη (Monaghan, 2004: 61)

Η προέλευσή του θεωρείται ότι προέρχεται από τη λέξη “nem-os” που σημαίνει παράδεισος. Στη ρωμαϊκή εποχή υπήρχαν αρκετά μέρη που αντλούσαν την ονομασία από τον όρο όπως το Nemeto Statio που πιθανολογείται ότι ήταν το ρωμαϊκό φρούριο του Βορρά, το Tawton, το Devon, Nemetobala με γεωγραφικό στίγμα στο Lydney και Gloucestershire που αποτελούσε ρωμαϊκό ναό την εποχή του Σιδήρου (Dunn, 2014: 17).

Σε οποιαδήποτε περίπτωση το κελτικό nemeto ή το λατινικό nemetum βρίσκονται σε τοπωνύμια σε όλες τις περιοχές που επικράτησε ο αρχαίος κελτικός πολιτισμός με την επικρατούσα θρησκεία Vernemeton, Vernimptas, Nemetodurum, Nemetocenna, Vernemeteum (Γαλλία), Vidunemeton (Ιρλανδία), Nemetobriga (Ισπανία), το περίφημο Drunemeton, παλιά πρωτεύουσα των Γαλατών. Επίσης είναι ανιχνεύσιμη στην αρχαία Βρετάνη ως nemet, αργότερα ως nivet, και στην αρχαία Ουαλία ως nyled . Σε όλες τις περιπτώσεις ο όρος nemeton σήμαινε ένα ξέφωτο σε ένα δάσος, ιερό για τη λατρεία ενός θεού (Bullock-Davies, 1962: 7-8).

Σύμφωνα με νεότερες μελέτες που έγιναν στο βασίλειο του Pictland της Σκωτίας που άκμασε μεταξύ 5^{ου} και 9^{ου} αιώνα μ.Χ., το οποίο είχε την ιδιαιτερότητα να μεταφέρει την προφορική ιστορία στο γραπτό λόγο την εποχή του Χριστιανισμού και του μοναχισμού, η λέξη Nemeton σήμαινε ένα χώρο συγκέντρωσης, κρίσης αλλά και λατρείας. Η ύπαρξη ενός τέτοιου χώρου δεν απαιτούσε ψηλούς λόφους μέσα σε δάσος αλλά αποτελούσε μέρος της τοπικής κοινωνίας και μπορούσε να βρίσκεται σε οποιοδήποτε μέρος (Erskine, 2004: 50-53). Η μορφή και η λειτουργία τους άλλαξε με την πάροδο του χρόνου ανάλογα με τις αξίες και τις πεποιθήσεις αλλά και τις ανάγκες της κοινότητας (Erskine, 2003: 286).

2.24. Mountain Ash

Η Στάχτη του Greene (Δυτική Αμερική), γνωστή ως τέφρα βουνού με τη λατινική ονομασία *Sorbus Scopulina*, είναι ένας μικρός φυλλοβόλος θάμνος ή ένα

μικρό δέντρο ύψους 1-6 m και διαμέτρου κλαδιών 10 cm. Έχει πολλούς μίσχους και κίτρινο και γκριζο-κόκκινο φλοιό. Τα κλαδιά του όταν είναι νέα είναι άσπρα και μετά παίρνουν ένα ανοικτό καφέ χρώμα. Έχει χειμερινά άνθη που είναι κολλώδη και γυαλιστερά ενώ τα φύλλα του είναι μακρόστενα και μυτερά με λαμπερό πράσινο χρώμα από πάνω και πιο χλωμό από κάτω. Εκφύεται στις περιοχές της Alaska, Yukon, Northwest Territories, Alberta, Saskatchewan, Montana, Idaho, Washington, σε διάσπαρτες περιοχές του Oregon, California, Wyoming, North Dakota, South Dakota, Utah, Colorado, Nevada και New Mexico. Συναντάται σε βραχώδεις πλαγιές, δασώδεις πλαγιές και κατά μήκος των ρευμάτων. Το είδος συμβάλλει στην προστασία του εδάφους, προσθέτει στην αισθητική του χώρου και αποτελεί τροφή για τα ελάφια και τα βοοειδή (Francis, 2004: 729-730).

Στην Ευρώπη η τέφρα βουνού απαντάται με την ονομασία Rowan (Kendall, 2000:1) ή με τη λατινική ονομασία *sorbus aucuparia* (Crews, 2003: 41). Η *Sorbus aucuparia* εκφύεται σε όλα τα βρετανικά νησιά σε υψόμετρο μεγαλύτερο των 900m, το υψηλότερο από οποιοδήποτε άλλο είδος βρετανικού δέντρου. Παρατηρείται και σε διάφορα μέρη στην Ευρώπη σε μεγάλα υψόμετρα με παρουσία νερού. Στην Σκανδιναβία βρίσκεται στα όρια της αλπικής ζώνης και της δασικής περιοχής (Raspe, Findlay & Jacquemart, 2000: 911)

Το παλιό γαελικό του όνομα προέρχεται από την αρχαία ιστορία του Ogham, Luis το οποίο μπορεί να προέρχεται από το τοπωνύμιο Ardlui της λίμνης Lomond. Το πιο κοινό σκωτσέζικο όνομα είναι caorunn. Σύμφωνα με την βρετανική λαογραφία το δέντρο προστατεύει από τη μαγεία (Kendall, 2000:1). Σύμφωνα με την Κελτική μυθολογία η τέφρα βουνού βρίσκεται κοντά σε κύκλους πετρών και άλλων αρχαίων μνημείων προσδίδοντας μια ιδιαίτερα μυστικιστική διασύνδεση με το δέντρο. Ήταν ένα στοιχείο ανίχνευσης μαγισσών οι άγουροι καρποί πριν κοκκινίσουν οι οποίοι θα μπορούσαν να απομακρύνουν μια μάγισσα. Για αυτό το λόγο φυτεύαν την τέφρα βουνού γύρω από τις περιουσίες τους και τα σπίτια τους (Monaghan, 2004:400). Τα φυσικά χαρακτηριστικά του δέντρου συνέβαλλαν στη φήμη του λαμβάνοντας υπόψη τη δημιουργία αστεριού από τους καρπούς του, με πέντε μύτες, την πεντάλφα, το οποίο ήταν ένα αρχαίο προστατευτικό σύμβολο. Επίσης, το κόκκινο χρώμα θεωρούνταν η κόκκινο νήμα

κάνουν τις μάγισσες να χάσουν την ταχύτητα». Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, η Ήβη, η θεά της νιότης έδινε αμβροσία στους θεούς με το μαγικό δισκοπότηρό της. Όταν από απροσεξία το έχασε από δαίμονες οι θεοί έστειλαν ένα αετό να το ανακτήσει. Τα φτερά και οι σταγόνες αίματος που έχυσε ο αετός στη μάχη του με τους δαίμονες μετατράπηκαν σε δέντρα τα οποία αντλούσαν το σχήμα των φύλλων τους από τα φτερά του αετού και το χρώμα των καρπών του έχει το χρώμα του αίματος (Kendall, 2000:1).

3. Μυθολογική Αναπαράσταση: Η περίπτωση της «Teen Wolf»

Στο προηγούμενο κεφάλαιο, δημιουργήθηκε ένας νοητός χάρτης με βάση την πραγματική, όπως δηλαδή εκφέρονται στο πολιτισμικό τους περιβάλλον, και γεωγραφική προέλευση των μύθων που πραγματεύεται και αναπαριστά η αμερικανική τηλεοπτική σειρά «Teen Wolf» (2011-2017). Τα επεισόδια δημιουργούν μια οπτικοακουστική αλυσίδα, και αυτά με την σειρά τους αποτελούν μία ή περισσότερες σεζόν, κάτω από συγκεκριμένες προϋποθέσεις που σχετίζονται με επιλογή αφηγηματικών τεχνικών και παραγωγής. Με αυτό τον τρόπο σκέψης, το κάθε επεισόδιο είναι μια μικρή ταινία.

Οι ταινίες, με βάση τον Bill Nichols, μπορούν να χωριστούν σε «ντοκιμαντέρ εκπλήρωσης επιθυμιών¹⁴» ή μυθοπλασία και σε «ντοκιμαντέρ κοινωνικής αναπαράστασης¹⁵» ή τα παραδοσιακά ντοκιμαντέρ με την δομή που έχει μάθει η Δυτική κοινωνία. Με άλλα λόγια, κάθε ταινία είναι ντοκιμαντέρ ακόμα κι αν είναι μυθοπλασία, γιατί είναι η διέξοδος των σκέψεων του δημιουργού, άρα μέρος της ταυτότητας και της άποψης του. Επιπλέον, δείχνει στοιχεία της κουλτούρας που την (επανα)παρήγαγε. Αυτά τα δύο είδη ντοκιμαντέρ είναι ανοιχτά σε ερμηνεία, γιατί «είναι ανάγκη να κατανοήσουμε πώς η ταινία παρουσιάζει το νόημα και τις αξίες...» (Nichols, 2001: 1-5).

Θα γίνει επιστροφή στα έργα της ερμηνείας με την θεωρία της σημειωτικής (Saussure, 1979), αλλά είναι αναγκαίο να γίνει αντιληπτό, ότι ο κινηματογράφος, ως αποτέλεσμα και η τηλεόραση, διαφοροποιείται με το πέρασμα του χρόνου, και αυτός είναι ο κύριος λόγος που δεν υπάρχει μία απάντηση στο ερώτημα της τεχνολογικής πρόοδου στο πεδίο των οπτικοακουστικών (Στάθη, 2006: 89, 105).

Η αναπαράσταση, ως μέρος της οπτικοακουστικής γλώσσας, έχει το χαρακτηριστικό της ατέλειαν στην αντιγραφή της πραγματικότητας. Το

¹⁴ Ο αγγλικός όρος είναι «documentary of wish-fulfillment».

¹⁵ Ο αγγλικός όρος είναι «documentary of social representation»

αποτέλεσμα είναι να αποστασιοποιηθεί η πρακτική ως μορφή προβολής της πραγματικότητας, εκτός από τα «ντοκιμαντέρ κοινωνικής αναπαράστασης», και να δοθεί στον κινηματογράφο μια καλλιτεχνική ταυτότητα (Στάθη, 2006; Nichols, 2001: 1-5). Διαχρονικά, οι καλλιτέχνες σέβονται τις νοητικές και αντιληπτικές ικανότητες των ανθρώπων, καθώς κατανοούν νοήματα που ξεπερνούν τα όρια του μηνύματος που ένας καλλιτέχνης προσπαθεί να περάσει με το έργο του. Επομένως, οι καλλιτεχνικές προθέσεις εκτείνονται πέρα από την ατομική υπόθεση και αγγίζουν το έδαφος ενός συλλογικού ζητήματος (Στάθη, 2011: 72). Σε αυτή τη διαδικασία, η ερμηνεία είναι το αποτέλεσμα της κατανόησης καταστάσεων, σε αυτή την περίπτωση, των ταινιών, με την θεωρία της σημειωτικής να διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην δόμηση ενός μεταουμανιστικού κόσμου κατανόησης (Hall, 2017: 9-36, 49-60).

Για την θεωρία της σημειωτικής «η γλώσσα είναι ένα σύστημα σημείων». Κάθε οντότητα σε κάθε περιβάλλον, αλλά και το γενικό περιβάλλον ως «Είναι», λειτουργούν ως σημεία της γλώσσας που εξυπηρετούν για την έκφραση ιδεών. Ο Saussure για την σωστή έκφραση του ορισμού «σημείο», το διαίρεσε σε δύο στοιχεία, «την μορφή και την ιδέα ή έννοια στο μυαλό». Το πρώτο στοιχείο, από τα παραπάνω, το ονόμασε «σημαίνον¹⁶» και το δεύτερο, «σημαινόμενο¹⁷». Αυτές οι δύο έννοιες είναι αλληλένδετες, και «οριστικοποιούνται από τους γλωσσικούς και πολιτιστικούς κανόνες της κάθε κοινωνίας, που διατηρεί την αναπαράσταση» (Hall, 2017: 37-38).

Σε αυτό το κεφάλαιο, θα γίνει μια σημειωτική ανάλυση για την αναπαράσταση των πολυπολιτισμικών μύθων στην αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*», σε σχέση με τους μύθους όπως πραγματεύονται στο πολιτισμικό τους περιβάλλον. Το παραπάνω εγχείρημα δεν γίνεται με στόχο την εύρεση της οποιαδήποτε ατέλειας σε μια αναπαράσταση, καθώς είναι δεδομένη σε έναν εμπορικό-καλλιτεχνικό κινηματογράφο, αλλά για την αλλοιωμένη μνήμη. Σημαντικά χαρακτηριστικά των μύθων αλλάζουν στην οθόνη, με

¹⁶ Στα αγγλικά ο όρος είναι «signifier».

¹⁷ Στα αγγλικά ο όρος είναι «signified».

αποτέλεσμα να μετατρέπεται ή αλλοιώνεται, η έννοια του σημαινόμενου σε έναν άνθρωπο που δεν ξέρει την πρότερη πολιτισμική έννοια, μιας άλλης κοινωνίας (Bordwell, 1996: 92-94).

3.1. 1^η Σεζόν

Η «*Teen Wolf*» ακολουθεί την ιστορία ενός μαθητή λυκείου, του Scott McCall, αφού τον δάγκωσε ένας λυκάνθρωπος και μαθαίνει να ζει με την καινούργια του κατάσταση, ως λυκάνθρωπος βήτα τάξης, μαζί με το τυπικό εφηβικό δράμα και την μυστικοπάθεια που επικρατεί, λόγω του υπερφυσικού στοιχείου (Brembilla, 2013: 52; Evans & Pettet, 2018: 69; Davis κ.ά., 2011-2017).

Ιδιαίτερα στην πρώτη σεζόν, ο Scott μαζί με τον φίλου του Stiles Stilinski (άνθρωπος), προσπαθούν να ανακαλύψουν ποιος είναι ο άλφα, δηλαδή ο αρχηγός της αγέλης και αυτός που τον μετέτρεψε. Μέσα από διαφορετικά επεισόδια, οι δύο φίλοι μαθαίνουν πως υπάρχει ένας ακόμα λυκάνθρωπος βήτα τάξης, ο Derek Hale, αλλά και η οικογένεια των Argent, οι οποίοι είναι κυνηγοί λυκανθρώπων, όμως, το τελευταίο ο Scott το έμαθε, αφού ερωτεύτηκε την κόρη της οικογένειας, Allison (Davis κ.ά., 2011-2017).

Γρήγορα γίνεται κατανοητό, ότι όσο αφορά τον μύθο του λυκάνθρωπου, σε μια αγέλη υπάρχουν ο άλφα, και οι βήτα, δηλαδή τα μέλη της αγέλης. Φαίνεται στην 2^η σεζόν, ότι υπάρχουν και οι ωμέγα, δηλαδή οι μοναχικοί λύκοι, ενώ στην 3^η σεζόν κάνει εμφάνιση και μία αγέλη που αποτελείται μόνο από άλφα. Πέρα από το διαφορετικό επίπεδο δύναμης που έχουν αυτά τα τρία είδη, φαίνεται ότι οι άλφα μπορούν να ξεχωρίσουν από τους άλλους μόνο από τα μάτια τους, όσο έχουν την υπερφυσική τους μορφή, καθώς παίρνουν μία κόκκινη απόχρωση. Οι βήτα και οι ωμέγα έχουν κίτρινη απόχρωση. Υπάρχει, όμως, και το γαλανό χρώμα στα μάτια, αυτό το αποκτάνε οι βήτα και οι ωμέγα σε περίπτωση που σκοτώσουν. Γενικά, στο υπερφυσικό σύμπαν της «*Teen Wolf*», «η πραγματική φύση κάποιου εμφανίζεται στα μάτια του», και είναι ένας από τους βασικούς λόγους που οι

άλφα αποκτούν το κόκκινο χρώμα, όταν πάρουν τις δυνάμεις τους, αφού πρέπει να σκοτώσουν τον προηγούμενο αρχηγό αγέλης (Davis κ.ά., 2011-2017).

Επιπλέον, μετά από μία συνάντηση του Derek Hale και της Kate Argent, θεία της Allison, το κοινό μαθαίνει ότι το ακόνιτο¹⁸ για τον λυκάνθρωπο είναι όπως το δηλητήριο για τους ανθρώπους. Αργότερα, η Kate είναι αυτή που παρακινεί την Allison να μάθει για την οικογενειακή παράδοση και κληρονομία. Στο έκτο επεισόδιο, «*Heart Monitor*» μαθαίνει πως οι πρόγονοι της σχετίζονται με τον θάνατο του τέρατος του Gévaudan¹⁹ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στην αρχή ο Scott μόλις κατάλαβε ότι ο Derek ήταν λυκάνθρωπος πίστευε ότι ήταν αυτός που τον άλλαξε. Συγκεκριμένα, στο πρώτο επεισόδιο «*Wolf Moon*», αφού ξέφυγαν από τους κυνηγούς, ο Scott τον κατηγορεί αλλά η απάντηση του Derek ξαφνιάζει την αφήγηση και το κοινό. «Είναι τόσο κακό αυτό, Scott; Που μπορείς να δεις καλύτερα, να ακούς καθαρά, να κινείσαι γρηγορότερα από όλους τους άλλους; Σου δόθηκε κάτι που οι περισσότεροι θα σκότωναν για αυτό. Το δάγκωμα είναι χάρισμα»²⁰. Αυτή η απάντηση δημιουργεί μια καινούργια οπτική, πιο θετική, για το αφηγηματικό τόξο της σειράς ως σύνολο.

Στο πέμπτο επεισόδιο «*The Tell*», επιπλέον ο Derek δημιουργεί τις βάσεις ηθικής που θα ακολουθήσει ο Scott αργότερα, καθώς ούτε ο ίδιος δεν θέλει να σκοτώνει λόγω της λυκανθρωπίας, με τη φράση «είμαστε κυνηγοί, δεν χρειάζεται να είμαστε δολοφόνοι». Με αυτό τον τρόπο, εξισορροπείται και η ανθρώπινη πλευρά, αλλά και αυτή του λύκου (Andrianova, 2016: 77-78). Στην διάρκεια αυτού του κύκλου, στην ουσία ο Scott μαθαίνει να ελέγχει την ισορροπία και δημιουργεί τον ορισμό της άγκυρας. Η άγκυρα είναι το κύριο αίσθημα ή άνθρωπος που υπενθυμίζει σε έναν αλλόμορφο να παραμείνει άνθρωπος. Για τον Derek είναι ο θυμός και για τον Scott ήταν η Allison για λίγο καιρό, και μετά ο εαυτός του.

¹⁸ Στην αγγλική γλώσσα το ακόνιτο είναι το wolfsbane. Για περισσότερα μπορείτε να δείτε στην σελίδα 39.

¹⁹ Δείτε την 5^η Σεζόν στο κεφάλαιο «Μυθολογική Αναπαράσταση: Η Περίπτωση της «*Teen Wolf*»»

²⁰ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

Στο τέλος αυτής της σεζόν, το κοινό ανακαλύπτει μαζί με τους πρωταγωνιστές, πως ο μυστήριος καινούργιος άλφα είναι ο θεός του Derek, Peter Hale, ο οποίος κατά τα λεγόμενα του έπρεπε να σκοτώσει την αδερφή του Derek, η οποία κατείχε την δύναμη του άλφα, για να μπορέσει να γιατρευτεί από τα εγκαύματα του. Τα τελευταία έγιναν όταν η κατοικία των Hale πήρε φωτιά. Στο τελευταίο επεισόδιο, «*Code Breaker*», η Kate αποκαλύπτει ότι η ίδια έβαλε την φωτιά παρά τον κώδικα ηθικής που κρατούσε η οικογένεια της, «*κνηηγούμε, αυτούς που μας κνηηγούν*» (Andrianova, 2016: 81; Davis κ.ά., 2011-2017).

3.2. 2^η Σεζόν

Στον επίλογο της προηγούμενης σεζόν, η παραγωγή της σειράς ήδη προετοίμαζε το έδαφος, ώστε στον 2^ο κύκλο να εμπλακούν περισσότερο κάποιιοι από τους ήδη υπάρχοντες χαρακτήρες, όπως η Lydia Martin, η φίλη της Allison και το αγόρι της Jackson Whittemore. Ο Peter, που είχε τα ηνία του άλφα αποφάσισε να αλλάξει την Lydia. Όλοι ανησύχησαν, όμως, όταν κατέληξε στο νοσοκομείο χωρίς κανένα χαρακτηριστικό που να υποδείκνυε λυκανθρωπία, καθώς ήταν γνωστό πως αν το σώμα δεν αντέχει την αλλαγή, πεθαίνει. Παρ' όλα αυτά, η Lydia είχε υποδείξεις που έκλειναν περισσότερο σε κάποια ψυχιατρική διαταραχή, όπως ήχοι που άκουγε μόνο αυτή, παραισθήσεις, περπάτημα στο δάσος χωρίς ρούχα και αργότερα διαισθανόταν όταν ο θάνατος ήταν κοντά, έβρισκε σωρούς χωρίς να το καταλάβει, εμφάνισε την ικανότητα της τηλεπάθειας και της ηχομαντείας. Οι φίλοι της, καταλαβαίνουν ότι υπάρχει αυτή η αλλαγή συμπεριφοράς, και την εισάγουν στον υπερφυσικό κόσμο χωρίς να ξέρουν ακριβώς ποια ταυτότητα διαθέτει, μέχρι το ένατο επεισόδιο της 3^{ης} σεζόν, «*The Girl Who Knew Too Much*», καθώς η Jennifer Blake (σκοτεινή δρυΐδης) την αναγνωρίζει ως Banshee. Η Lydia σε εκείνο το επεισόδιο άρχισε να εφαρμόζει το τραγούδι της Banshee, με την μορφή της κραυγής, που φαίνεται να είναι μία από τις κύριες δυνάμεις της (Davis κ.ά., 2011-2017).

Από την άλλη μεριά, ο Jackson εσκεμμένα αναζήτησε την αλλαγή από τον άλφα Derek, που από το εισαγωγικό επεισόδιο της 2^{ης} Σεζόν, «*Omega*», άρχισε να ψάχνει για καινούργια μέλη στην αγέλη του. Με αυτό τον τρόπο, η παραγωγή σύστησε στο κοινό καινούργιους χαρακτήρες όπως ο Isaac Lahey, ο Vernon Milton Boyd IV ή Boyd και η Erica Reyes (λυκάνθρωποι βήτα τάξης). Ο Jackson αναζήτησε αυτή την διέξοδο παρά την καλή σε κοινωνικοοικονομικό επίπεδο ζωή του, σε σύγκριση με τους άλλους τρεις που είχαν υποστεί ένα είδος βίας στο περιβάλλον τους για χρόνια, λόγω συναισθηματικών και ψυχικών ζητημάτων που ριζώνουν στην υιοθεσία του και στον θάνατο των βιολογικών του γονιών (Davis κ.ά., 2011-2017).

Τα παραπάνω θέματα διέφθειραν την διαδικασία μεταμόρφωσης του σε λυκάνθρωπο, καθώς το σώμα του αρνήθηκε το δάγκωμα του άλφα και αντ' αυτού έγινε Kanima (Kanaima). Ο Jackson πήρε, δηλαδή, μια μορφή που θύμιζε ερπετό, η οποία αντανακλούσε την εσωτερική του αναταραχή και την εξωτερική του συμπεριφορά, με μέγεθος μέσου ανθρώπου, κίτρινα μάτια με σχισμές και μπορεί να σκαρφαλώσει στους τοίχους, όπως ορισμένα είδη σαυρών. Έχει μια μακριά ουρά και μακριά νύχια που εκκρίνουν δηλητήριο, το οποίο μπορεί να παραλύσει τα θύματα για ώρες. Επουλώνεται γρήγορα ακόμα και αν σφαίρες και βέλη χτυπήσουν ζωτικά όργανα, όπως στήθος και κεφάλι. Μέσα από τα επεισόδια του 2^{ου} κύκλου, το κοινό ανακαλύπτει πως το Kanima δεν αποζητάει αγέλη αλλά αφέντη και είναι ένα όπλο εκδίκησης. Το χρησιμοποιεί ο αφέντης του, για να εκπληρώσει την επιθυμία του. Στον κόσμο της «*Teen Wolf*», το Kanima χρησιμοποιήθηκε κάποτε από έναν ιερά στην νότια Αμερική, που ανέλαβε να απαλλάξει το χωριό του από όλους τους δολοφόνους. Ο δεσμός μεταξύ αφέντη και υπηρέτη έγινε ισχυρότερος με κάθε δολοφονία, έως ότι η θέληση του κυρίου έγινε αυτή του Kanima και όποιον ο ιερέας έκρινε ανάξιο, το Kanima εξυπηρετούσε την εκδίκηση του. Με λίγα λόγια, η ψυχολογική κατάσταση εμποδίζει το γονίδιο του λυκάνθρωπου και δεν μπορεί να μεταμορφωθεί πλήρως μέχρι την επίλυση των όποιων ζητημάτων (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ένας ακόμα καινούργιος χαρακτήρας είναι ο μαθητής Matt Daehler. Προς το τέλος της σεζόν, οι πρωταγωνιστές ανακαλύπτουν πως ο αφέντης του Kanima κατά λάθος έγινε ο Matt. Ο τελευταίος ζούσε με μετατραυματικό στρες για πολλά χρόνια χωρίς να μιλήσει ή να το γνωρίζει κανείς. Το 2006, ο αδερφός του Isaac Lahey, Camden, μαζί με την ομάδα κολύμβησης, κέρδισαν το πρωτάθλημα και γιόρταζαν. Ο Matt ήταν εκεί για να δει τον Isaac, αλλά με βάση την ιστορία του, όλοι ήταν μεθυσμένοι και ο προπονητής τους, ο πατέρας του Isaac δηλαδή, γνώριζε πλήρως ότι κατανάλωναν αλκοόλ στο σπίτι του. Όταν γλίστρησε στην πισίνα ενώ δεν ήξερε κολύμπι, σημείωσε τα πολυάριθμα μέλη της ομάδας κολύμβησης που στέκονταν τριγύρω και γελούσαν ενώ πνιγόταν. Ο Matt έχασε τις αισθήσεις του και αναζωογονήθηκε από τον προπονητή Lahey, που τον επέπληξε επειδή δεν μπορούσε να κολυμπήσει και τον προειδοποίησε να μην το πει ποτέ σε κανέναν (Davis κ.ά., 2011-2017).

Αυτές οι πληροφορίες είναι αρκετές για να κατανοήσει κανείς, ποια ήταν τα θύματα του Matt και του Jackson/Kanima, αλλά και μέσα από την σύνδεση αφέντη και υπηρέτη, τον λόγο που το Kanima φοβόταν το νερό, για όσο καιρό ήταν αφέντης του ο Jackson. Το Kanima, όμως, λόγω των πρωταγωνιστών δεν ήταν σε θέση πάντα να φέρει την αποστολή εις πέρας και τότε ο Matt, πήρε την κατάσταση στα χέρια του. Στο τέλος, η επιλογή του Matt να αφαιρέσει μία ζωή, του κόστισε τον εαυτό του, καθώς άρχισε να γίνεται από αφέντης, υπηρέτη και αργότερα σκοτώθηκε από τον Gerard Argent (κυνηγός). Ο τελευταίος έγινε ο καινούργιος αφέντης του Kanima, και μέσα από κάποιες ιδιαίτερες συνθήκες ο υπηρέτης ακινητοποιεί τον Derek (άλφα) με σκοπό να δεχτεί το δάγκωμα του άλφα. Γιατί, όμως, ένας κυνηγός να θέλει μία υπερφυσική κατάσταση;

Ο Gerard διαγνώστηκε με καρκίνο, και πίστευε πως η λυκανθρωπία θα βοηθούσε την ταχύτητα ίασης. Όταν έγινε αντιληπτό από τον Scott, μαζί με τον εργοδότη του, που έχει γνώση του υπερφυσικού κόσμου και είναι καθοδηγητής του, Alan Deaton, γέμισαν με τέφρα βουνού τις κάψουλες των χαπιών του. Στον κόσμο της «Teen Wolf» η τέφρα βουνού θεωρείται τοξική σε οποιοδήποτε υπερφυσικό όν, και γι' αυτό τον λόγο ο Gerard κατηλώθηκε. Ο Jackson, από την

άλλη πλευρά, με την βοήθεια της Lydia, κατάφερε να ξανά βρει τον εαυτό του και ως αποτέλεσμα να τελειώσει την μετάβαση του σε λυκάνθρωπο (Davis κ.ά., 2011-2017).

Τα γεγονότα του 2^{ου} κύκλου περιλάμβαναν ένα μεγαλύτερο ποσοστό θανάτου σε σύγκριση με τον 1^ο κύκλο. Οι ερωτήσεις όπως ποιο θα είναι το επόμενο θύμα και ποιος είναι ο θύτης και εν τέλει αν είναι απαραίτητος ο θάνατος του Jackson, κυριαρχούσαν. Σε αυτά τα ερωτήματα ο Scott μέσα από τις πράξεις του, φαίνεται πως ήθελε να τους σώσει όλους, ακόμα και τον Jackson. Αυτό τον προετοίμασε και έχτισε, κατά κάποιον τρόπο, τον χαρακτήρα του για τον 3^ο κύκλο (Davis κ.ά., 2011-2017).

3.3. 3^η Σεζόν – Α' Μέρος

Το πρώτο μέρος της τρίτης σεζόν αφορά την αναπαράσταση και ως αποτέλεσμα αυτής, την επεξήγηση των δρυϊδών αλλά και μια εκτεταμένη επεξήγηση της λυκανθρωπίας, σε σχέση με το αφηγηματικό τόξο των χαρακτήρων. Επιπλέον, όπως προαναφέρθηκε, σε αυτή την σεζόν η Lydia συνειδητοποιεί την υπερφυσική της ταυτότητα ως Banshee (Davis κ.ά., 2011-2017).

Από το πρώτο επεισόδιο, «*Tattoo*», το κοινό μαθαίνει τον λόγο που ο Derek ήθελε να αυξήσει τα μέλη της αγέλης του. Κάθε επιπρόσθετο μέλος, δίνει δύναμη, όχι μόνο στον λυκάνθρωπο άλφα τάξης, αλλά και σε κάθε βήτα. Ο Derek προσπαθούσε να αντλήσει δύναμη, για να αντιμετωπίσει μια ξεχωριστή αγέλη που εμπεριέχει μόνο λυκανθρώπους άλφα τάξης. Η συγκεκριμένη αγέλη, δομήθηκε αφού ο Deucalion, ο αρχηγός, έχασε την όραση του από τον Gerard αρκετά χρόνια πριν και ένα μέλος της αγέλης του έκανε ανταρσία. Τότε, ο Deucalion έμαθε, πως όταν ο άλφα σκοτώσει ένα μέλος του, τότε απορροφάει την δύναμη του. Το ίδιο έκαναν αρκετοί άλφα που μετά τον ακολούθησαν. Ο Derek δεν ήθελε να μπει σε μια τέτοια αγέλη και προσπάθησε να παλέψει, θυσιάζοντας χωρίς να το θέλει, στην πορεία την Erica και τον Boyd (Davis κ.ά., 2011-2017).

Όσο διαδραματίζονταν τα παραπάνω, μία σειρά από δολοφονίες αρχίζουν να ξεπροβάλλουν στο Beacon Hills, και ο Stiles τις αναγνωρίζει ως θυσίες. Μαζί με τον πατέρα του, τον σερίφη, ο Stiles, ο Scott, η Lydia, η Allison και ο πατέρας της, προσπαθούν να βρουν το μοτίβο. Αναζήτησαν την βοήθεια του Deaton, ο οποίος στον υπερφυσικό κόσμο θεωρείται δρυΐδης για να κατανοήσουν περισσότερο την κατάσταση, στο τέταρτο επεισόδιο, «*Unleashed*». Από τα λεγόμενα του, το κοινό καταλαβαίνει ότι ο δολοφόνος δεν είναι Δρυΐδης, αλλά «αντιγράφει αρχαίες πρακτικές ενός λαού που θα έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα»²¹. Επιπλέον, εξηγεί ότι «η λέξη δρυΐδης στα γαελικά σημαίνει σοφή βελανιδιά, επειδή ήταν κοντά στην φύση και φιλόσοφοι, όχι κατά συρροή δολοφόνοι»²². Αν, όμως, ένας δρυΐδης επέλεγε ένα λάθος μονοπάτι, τον ονόμαζαν Darach, δηλαδή σκοτεινό δρυΐδη (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ποιο, όμως, είναι το κίνητρο πίσω από αυτές τις θυσίες και πως συνδέονται με την αγέλη των άλφα; Για να γίνει κατανοητή η απάντηση που εμπεριέχει την σύνδεση αυτών των δύο, πρέπει να προαναφερθούν κάποια επιπλέον χαρακτηριστικά για τις αγέλες (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στον κόσμο της «*Teen Wolf*», κάθε αγέλη έχει έναν δρυΐδη που υπηρετεί τον ρόλο του σύμβουλου και του μέντορα. Όταν ο Deucalion εισάγει ένα μέλος στην αγέλη του, όπως προαναφέρθηκε, ζητάει να σκοτώσει ο άλφα κάθε μέλος της προηγούμενης αγέλης, το ίδιο ισχύει και για τον ανάλογο δρυΐδη. Αυτό έγινε και στην περίπτωση της Kali, η οποία τραυμάτισε θανάσιμα κατά την άποψη της, την φίλη και μέντορα της, Julia Baccari (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η Julia Baccari, αφού έζησε χάρη στο Nemeton, έναν κορμό δέντρου πολλών χρόνων με μαγικές ιδιότητες, άλλαξε το όνομα της σε Jennifer Blake. Η Darach χρησιμοποίησε το πραγματικό πρόσωπο της Jennifer, ώστε να μπει μέσα στην κοινότητα και να επιλέξει τα σωστά άτομα για τις ανθρωποθυσίες της, ώστε να δυναμώσει το Nemeton και κατ' επέκταση τον εαυτό της, με την ελπίδα να αντιμετωπίσει την Kali και τον Deucalion (Davis κ.ά., 2011-2017).

²¹ Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας.

²² Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας.

Οι ανθρωποθυσίες ήταν τρίπτυχες, δηλαδή πέθαιναν τρία άτομα με μία κοινή ταυτότητα και στις πρώτες έξι περιπτώσεις, χρησιμοποιήθηκαν τρεις διαφορετικοί τρόποι που κατέληξαν σε θάνατο (Davis κ.ά., 2011-2017).

- Χτύπημα στο κεφάλι.
- Κομμένος λαιμός.
- Στραγγαλισμός με κάποιο είδος σύρματος ή λουριού.

Μετά από τα πρώτα έξι θύματα, η Darach άλλαξε το μοτίβο διαδικασίας θανάτου, σε μια που θυμίζει σταύρωση, καθώς το άτομο αιωρείται από τα χέρια. Τα θύματα εξακολουθούν να ασφυκτιούν αλλά ο τρόπος θανάτου τους διαρκεί περισσότερο, όπως και ο πόνος. Η κοινή ταυτότητα των θυμάτων ανά τρεις ήταν:

- Παρθένοι.
- Πολεμιστές.
- Θεραπευτές.
- Φιλόσοφοι.
- Φύλακες- Κηδεμόνες.

Στο έβδομο επεισόδιο, «*Currents*», η ζωή του Deaton κινδυνεύει επειδή θεωρείται θεραπευτής, και ο σερίφης πρόλαβε να τον σώσει. Σε αυτό το σημείο, το κοινό έμαθε κάποιες από τις παραπάνω πληροφορίες, αλλά και μέσα από την προσπάθεια του Scott να τον σώσει, ο Deaton κατάλαβε και τον ενημέρωσε για μια προοπτική που ο Scott διαθέτει, αφού κατά την διάρκεια της προσπάθειας, τα μάτια του αντί για κίτρινα, ήταν κόκκινα. «Ένα σπάνιο φαινόμενο. Κάτι που συμβαίνει κάθε εκατό χρόνια, αλλά κάθε τόσο, ένας Βήτα μπορεί να γίνει Άλφα, χωρίς να πρέπει να κλέψει ή να πάρει αυτή την δύναμη. Ονομάζεται «πραγματικός Άλφα»²³. Κάποιος που προβιβάζετέ καθαρά από τη δύναμη του χαρακτήρα του, ως αποτέλεσμα της δύναμης της θέλησής του»²⁴ (Davis κ.ά., 2011-2017; Evans & Pettet, 2018: 72-73).

²³ Στα αγγλικά ο όρος είναι «True Alpha».

²⁴ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

Ο Scott μέχρι το δωδέκατο επεισόδιο, «*Lunar Eclipse*», γίνεται στόχος της αγέλης των Άλφα και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, του βάζουν εμπόδια, για να δούνε την αντιμετώπιση του και ανάλογα να κερδίσει ή να χάσει την συγκεκριμένη ευκαιρία. Με λίγα λόγια, τον βάζουν σε πειρασμό να σκοτώσει. Ο Scott, παρά τις δυσκολίες, στο συγκεκριμένο επεισόδιο γίνεται πραγματικός Άλφα και εμποδίζει και τους δύο ανταγωνιστές (Evans & Pettet, 2018: 73; Andrianova, 2016: 77-78).

3.4. 3^η Σεζόν – Β' Μέρος

Στο δεύτερο μέρος αυτής της σεζόν, η παραγωγή συστήνει στο κοινό νέες μυθολογίες, καθώς μετά τα γεγονότα της προηγούμενης ιστορίας, το Nemeton έχει πάρει τόση δύναμη, ώστε να λειτουργεί ως ένας υπερφυσικός φάρος που προσελκύει υπερφυσικά όντα. Τα πλάσματα που θα απασχολήσουν πιο πολύ τους πρωταγωνιστές και το κοινό είναι τα Kitsune, τα Nogitsune και τα Oni. Υπάρχουν, όμως, και καινούργιοι χαρακτήρες που προσπαθούν να προσαρμοστούν στην ανθρώπινη μορφή, όπως η Malia Tate (κογιότ). Η συγκεκριμένη είχε την μορφή του κογιότ για περίπου οκτώ χρόνια, μέχρι να την επαναφέρει ο Scott, στο δέκατο τέταρτο επεισόδιο, «*More Bad Than Good*». Επιπλέον, κάνει την εμφάνιση της μια οικογένεια κυνηγών Calavera, από το Μεξικό που ψάχνει την *la loba* για λίγα επεισόδια (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η αναπαράσταση των Kitsune γίνεται από τους χαρακτήρες Kira και Noshiko Yukimura (κόρη και μητέρα). Η Kira είναι ένα νέο kitsune αστραπής που δεν μπορεί ακόμα να κρύψει την φύση της από τα μάτια των λύκων αλλά ούτε και από την φωτογραφία με φλας. Η μητέρα της, από την άλλη πλευρά, είναι ένα kitsune του φωτός, η οποία έχει ζήσει περίπου εννιακόσια χρόνια. Από το δέκατο έκτο, δέκατο έβδομο και εικοστό πρώτο επεισόδιο, «*Illuminated*», «*Silverfinger*», και «*The Fox and the Wolf*» αντίστοιχα, το κοινό μαθαίνει ότι το kitsune είναι ένα πνεύμα αλεπούς που μπορεί να πάρει ανθρώπινη μορφή, περίπου κάθε εκατό χρόνια. Υπάρχουν δεκατρία είδη kitsune στο κόσμο της τηλεοπτικής σειράς, αλλά μόνο

πέντε έχουν ονομαστεί στα επεισόδια. Το ουράνιο (του φωτός), το άγριο, του ωκεανού, της αστραπής και το κενό ή σκοτεινό. Όπως τα περισσότερα υπερφυσικά πλάσματα, τα kitsune επιδεικνύουν ενισχυμένη δύναμη, ταχύτητα και γρήγορη διαδικασία ανάρρωσης. Αυτά της αστραπής, φαίνεται ότι απορροφούν ένα μεγάλο φορτίο ηλεκτρικής ενέργειας και με αυτό τον τρόπο έχουν μεγαλύτερη δύναμη (Davis κ.ά., 2011-2017).

Επιπλέον, έχουν αύρες που μαθαίνουν να κρύβουν καθώς μεγαλώνουν. Η κάθε αύρα έχει σχήμα αλεπούς με μεγάλα μυτερά αυτιά και ρύγχος. Αν ο άνθρωπος δεν μαθαίνει να ελέγχει αυτές τις δυνάμεις, η αύρα αποκαλύπτεται ως μια εκδήλωση του πνεύματος της αλεπούς και μπορεί να πάρει τον έλεγχο και την βούληση του ανθρώπου. Η αύρα, επίσης, έχει ουρές που συμβολίζουν πόσα ισχυρά είναι τα kitsune και φτάνουν μέχρι τις εννιά, αλλά και η ηλικία της ουράς υποδηλώνει την δύναμη της, δηλαδή, όσο πιο μεγάλη ηλικιακά, τόσο πιο ισχυρή είναι (Davis κ.ά., 2011-2017).

Μια ουρά μπορεί να αναπαρασταθεί στον φυσικό κόσμο με διαφορετικά αντικείμενα, στην περίπτωση της Noshiko ήταν τα μαχαίρια. Η καταστροφή μιας ουράς αποδυναμώνει τις δυνάμεις του kitsune. Φαίνεται, όμως, η διαδικασία αυτή να επιτρέπει την εκτέλεση ορισμένων μαγικών, όπως η Noshiko που καλεί τα Oni.

Το Nogitsune είναι το σκοτεινό kitsune ή αλεπού, το οποίο κατέχει το σώμα ενός ατόμου με σκοπό να δημιουργήσει χάος, για να αυτοσυντηρείται (Holzhueter, 2018: 17). Το πλάσμα αυτό μπορεί να κληθεί αλλά είναι πολύ επικίνδυνο, καθώς από την στιγμή που υπάρχει δεν μπορεί να ελεγχθεί. Έχει την ικανότητα «να δημιουργεί μαζικές ψευδαισθήσεις, να απορροφά και να τρέφεται με αρνητικά συναισθήματα που προκαλούνται από τον πόνο, το χάος και την διαμάχη, τη κατοχή σώματος, και την γνώση σωματικής μάχης, χωρίς την πρότερη γνώση του ξενιστή». Μέσα στις αδυναμίες του είναι το φυτό που ονομάζεται λειχήνα λύκου, που σύμφωνα με τον Deaton, μεγαλώνει εκεί που κάποιο άλλο nogitsune μάτωσε. Επιπλέον, με τον ίδιο τρόπο που δημιουργεί ψυχολογικό πόλεμο σε ένα άλλο άτομο μπορεί και να υποστεί. Σωματικά, είναι αρκετά αδύναμο μετά από επαφή με ξύλο από το nemeton και το σπαθί των kitsune (katana), μπορεί να το

διαπεράσει με θανατηφόρο χτύπημα, αλλά και δεν μπορεί να μεταμορφωθεί. Το τελευταίο έγινε γνωστό μόλις στο τελευταίο επεισόδιο της σεζόν, «*The Divine Mone*», καθώς ο Scott δάγκωσε το σώμα του ξενιστή και το ενημέρωσε πως δεν μπορεί να είναι αλεπού και λύκος μαζί» (Davis κ.ά., 2011-2017).

Τα προαναφερθέντα Oni, αναζητούν το nogitsune. «Είναι ασταμάτητα και κανένα τεχνητό όπλο δεν μπορεί να τα σταματήσει» περιγράφει ένας δεύτερος χαρακτήρας στο επεισόδιο, «*Silverfinger*», καθώς είναι μια δύναμη της φύσης. Κατά την άποψη του, δεν είναι ούτε καλά ούτε κακά και είναι καλύτερο για κάποιον να τα υπομένει μέχρι να επιτύχουν τον σκοπό τους, παρά να αντιστέκεται, καθώς σκοτώνουν όποιον μπαίνει εμπόδιο στον δρόμο τους. Τα Oni που απασχόλησαν τους πρωταγωνιστές ελέγχονταν από την Noshiko Yukimura, καθώς κάθε φορά που έσπαζε ένα από τα μαχαίρια τα οποία αντιπροσώπευαν τις ουρές της, εμφανίζονταν (Holzhueter, 2018: 17-18; Davis κ.ά., 2011-2017). Η ηλικία της ουράς καθόρισε τη δύναμη των Oni (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η πιο κατάλληλη περιγραφή για να προσδιορισθεί η εμφάνιση των Oni είναι μια μαύρα αύρα που παίρνει ένα ανθρωποειδές σχήμα. Από πάνω φοράει ένα τροποποιημένο shinobi shozoku και μαύρες μάσκες, παρόμοιες με τις ιαπωνικές μάσκες Hannya. Τα μάτια τους θυμίζουν πυγολαμπίδες με ένα χρυσοπράσινο χρώμα, που φαίνεται να βγαίνουν από το Nemeton στο επεισόδιο «*More Bad Than Good*» (Davis κ.ά., 2011-2017).

Μπορούν να περάσουν σταδιακά τη στερεά ύλη και είναι επιδέξιοι στη μάχη πολεμικών τεχνών. Όπως και άλλα υπερφυσικά πλάσματα, τα Oni δεν μπορούν να περάσουν εμπόδια από τέφρα βουνού και είναι σε θέση να σωπάσουν την κραυγή των Banshee (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στην αρχή του υποκεφαλαίου έγινε αναφορά στην Malia Tate (coyote) και στους Calavera. Το coyote όπως και οι λυκάνθρωποι, μπορεί να μετατραπεί σε ένα πλάσμα με κυνόδοντες και νύχια ίδιου μεγέθους αλλά με ανθρώπινα

χαρακτηριστικά. Υπάρχουν, επίσης, οι ίδιοι κανόνες για το χρώμα των ματιών²⁵ (Andrianova, 2016: 78-80; Davis κ.ά., 2011-2017).

Οι Calavera στο τελευταίο επεισόδιο της σεζόν «*The Divine Move*» δημιουργούν τον συνδετικό κρίκο για την συνέχεια της σειράς με την τέταρτη σεζόν, αφού ξανά επισκέπτονται τον Derek με σκοπό να μάθουν την τοποθεσία της la loba (Davis κ.ά., 2011-2017).

3.5. 4^η Σεζόν

Από τις προηγούμενες σεζόν, αρχίζει να φαίνεται ένα αφηγηματικό μοτίβο. Με λίγα λόγια, υπάρχουν τουλάχιστον δύο ανταγωνιστές για να αντιμετωπίσουν οι πρωταγωνιστές και να αποσπάσουν την προσοχή τους. Στην πρώτη σεζόν, ήταν ο μυστηριώδης Άλφα και η οικογένεια Argent. Στην δεύτερη, ήταν ο αφέντης του kanaima και ο Gerard Argent. Στο πρώτο μέρος της τρίτης σεζόν ήταν η αγέλη των Άλφα και η Darach, ενώ στο δεύτερο μέρος ήταν το Nogitsune και τα Oni. Στην τέταρτη σεζόν, ο δημιουργός της σειράς, ακολουθεί το ίδιο μοτίβο καθώς ο χαρακτήρας της Kate Argent επιστρέφει με μια υπερφυσική ταυτότητα και μαζί της έχει και την δύναμη των Bersekers, αλλά υπάρχει και μια λίστα θανάτου για όλα τα υπερφυσικά όντα στο Beacon Hills, και πίσω από αυτή κρύβεται μια Banshee και ο Peter Hale. Ένα επιπλέον χαρακτηριστικό που είχε κάθε σεζόν, αλλά από την τέταρτη γίνεται πιο αντιληπτό καθώς περνάει σε μια συλλογική ανάγκη της κοινότητας, υπερφυσικής και μη, είναι ο έλεγχος (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η μεγαλύτερη αναπαράσταση της γυναίκας των οστών είναι στην αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*». Αν και ο χαρακτήρας της Kate Argent δεν θυμίζει τόσο την γυναίκα που περιγράφουν στο μύθο παρά μόνο κάποια από τα χαρακτηριστικά της. Ο δημιουργός της σειράς, Jeff Davis, σε μια αρκετά επιτυχημένη προσπάθεια για να συνεχίσει την αφήγηση του, έκανε μια μίξη

²⁵ Το αφηγηματικό τόξο του χαρακτήρα αλλά και των χαρακτηριστικών της υπερφυσικής της ταυτότητας, αναπτύσσεται στην 4^η και 5^η Σεζόν.

τριών μύθων. Αρχικά η Kate εμφανίζεται στην πρώτη σεζόν ως άνθρωπος και κυνηγός λυκανθρώπων στην φατρία των Argent που ακολουθούν ένα κώδικα τιμής με γαλλικές ρίζες. «Κυνηγούμε αυτούς που μας κυνηγούν» αλλά η Kate είχε αναπτύξει μια αυξημένη εχθρικήτητα προς τους λυκάνθρωπους, με αποτέλεσμα τον εμπρησμό και τον θάνατο πολλών. Μέχρι το τέλος της τρίτης σεζόν, οι πρωταγωνιστές και το κοινό την θεωρούν νεκρή, αφού ο Peter Hale μπροστά στην οθόνη της έκοψε το λαιμό με τα νύχια του. Σε όλη την διάρκεια της τέταρτης σεζόν, δεν εμφανίζει κάποιο άλλο χαρακτηριστικό, πέρα από την μεταμόρφωση της σε κάτι πιο μαλλιαρό όπως χαρακτηρίζουν την γυναίκα των οστών. Στα δύο τελευταία επεισόδια της τέταρτης σεζόν, όμως, «*A Promise to the Dead*» και «*Smoke and Mirrors*», χρησιμοποιεί τα Berserkers, τα οποία προέρχονται από Νορβηγικό μύθο, για να ξανά «γεννήσει» κατά παρόμοιο τρόπο έναν πρωταγωνιστικό χαρακτήρα, ώστε να υπακούει της εντολής της (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ο δημιουργός της σειράς, μέσα από μυθοπλασία έκανε τα Berserkers που τα βλέπει το κοινό από το δεύτερο επεισόδιο «117» να ανήκουν στους μύθους της Νότιας Αμερικής, ενώ στην πραγματικότητα προέρχονται από την Βόρεια Νορβηγία. Παρ'όλα αυτά, στην σειρά δείχνουν την πολεμική τους πλευρά, την υπερφυσική δύναμη και αντοχή τους, η ενδυμασία τους είναι ένας συνδυασμός από γούνες και σκελετούς από οστά που ίσως ήταν οι ατελείωτοι σκελετοί της *la loba*. Στα πλαίσια της τηλεοπτικής σειράς, τα Berserker δεν φοράν απλά τις γούνες ζώων για να φαίνονται πιο άγρια, αλλά γίνονται ζώα και η ανθρώπινη πλευρά τους χάνεται (Guiley, 2005: 25; Davis et al., 2011-2017).

Ο τρίτος και τελευταίος μύθος που αφορά τον χαρακτήρα της Kate Argent, στα μάτια του θεατή, έρχεται στο επεισόδιο «*The Dark Moon*». Πρώτα, οι χαρακτήρες βλέπουν τον τόπο του μύθου και μετά τον βλέπουν να έχει σάρκα και οστά στην μορφή της κυνηγού. Ο λόγος γίνεται για τον ναό του Tezcatlipoca της φυλής των Ναχούα ή Ναγκουάλ, ο οποίος στην τηλεοπτική σειρά δεν είναι τόσο εμφανείς όπως και στην πραγματική ζωή, καθώς κρύβεται κάτω από την εκκλησία ενός πλέον ερειπωμένου χωριού μετά από έναν καταστροφικό σεισμό. Παρά την μυθοπλασία, βεβαία, ο γεωγραφικός προσανατολισμός είναι σωστός

τοποθετώντας τον ναό στο Βόρειο Μεξικό (Bingham, 2010: 90, 123; Davis et al., 2011-2017).

Σε όλη την διάρκεια αυτής της ιστορίας, οι Calavera αποκαλούν την Kate, *la loba* ή λύκαινα, αλλά οι πρωταγωνιστές δεν την χαρακτηρίζουν λυκάνθρωπο αλλά τζάγκουαρ με βάση τα χαρακτηριστικά της, που είναι μυθολογικά σωστό σε σχέση με τον Tezcalipoca και όχι με τη *la loba*. Αφηγηματικά, όταν οι Calavera έμαθαν ότι η Kate πέθανε από τα νύχια ενός Άλφα, ήθελαν να σιγουρευτούν πως πραγματικά πέθανε και δεν βρισκόταν σε διαδικασία μεταμόρφωσης. Όταν είδαν πως η ανησυχία τους, τους δικαίωσε την πήραν και της έδωσαν την ευκαιρία να αυτοκτονήσει πριν την επόμενη πανσέληνο, αλλά επέλεξε να ζήσει και από τότε ζούσε στον ναό, χωρίς κανέναν έλεγχο της μεταμόρφωσης της. Εκεί θυμήθηκε πως η οικογένεια των Hale, είχε ένα μαγικό αντικείμενο, όπως πίστευε, που μπορούσε να ελέγξει την μεταμόρφωση. Ήταν κρυμμένο στο θησαυροφυλάκιο της οικογένειας και μόνο κάποιος από την οικογένεια μπορούσε να το ανοίξει. Πλέον, η έλλειψη εμπιστοσύνης είχε θεμελιωθεί στην σχέση της με τους Hale, γι' αυτό τον λόγο, αφού απήγαγε τον Derek χρησιμοποίησε την αρχαία δύναμη του Tezcalipoca, για να τον κάνει έφηβο, δηλαδή στην ηλικία που την εμπιστεύονταν τόσο, ώστε να ανοίξει το θησαυροφυλάκιο. Όταν ήταν ανοιχτό, κάποιος βρήκε την ευκαιρία να κλέψει ανώνυμες μετοχές που ανέρχονται στα 117 εκατομμύρια δολάρια. Το κεφάλαιο, δηλαδή, για την χρηματοδότηση της λίστας θανάτου (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο τρίτο επεισόδιο «*Muted*», εμφανίζεται ένα νέο όν, το Wendigo. Τα πρώτα θύματα στην λίστα θανάτου είναι μια οικογένεια από wendigo, από έναν επαγγελματία δολοφόνο που τον αποκαλούν *the mute*, επειδή δεν έχει στόμα. Ο μόνος επιζών είναι το μικρότερο μέλος της οικογένειας, ο Sean, που εισάγεται στο νοσοκομείο, αλλά δημιουργεί προβλήματα διότι τα Wendigo τρέφονται μόνο με ανθρώπινο κρέας. Σε μια προσπάθεια του να τραφεί, απαγάγει έναν μαθητή λυκείου που νοσηλευόταν, τον Liam, και ο Scott στην προσπάθεια του να τον σώσει από πτώση από την ταράτσα, τον δαγκώνει, και έτσι δημιούργησε τον πρώτο του λυκάνθρωπο βήτα τάξης. Τα Wendigo έχουν την ίδια δύναμη με έναν

λυκάνθρωπο, έχουν ανθρώπινη εμφάνιση με εξαίρεση τα κοφτερά τους δόντια αλλά και λευκά μάτια (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο τέταρτο και πέμπτο επεισόδιο, «*The Benefactor*» και «*I.E.D.*» αντίστοιχα, οι πρωταγωνιστές με την βοήθεια της Lydia και της Meredith, η οποία είναι μία banshee με ιστορικό ψυχιατρικής νοσηλείας λόγω της ταυτότητας, ανακαλύπτουν και ξεκλειδώνουν τα 2/3 της λίστας θανάτου. Σε αυτή βρίσκονται όλοι οι πρωταγωνιστές με μια υπερφυσική ταυτότητα, μια ακόμα αγέλη που ξεπρόβαλε σιγά σιγά στην οθόνη από την Τρίτη σεζόν και πολλά ονόματα που δεν εμφανίστηκαν ποτέ. Το ενδιαφέρον της Lydia πέφτει πάνω σε ένα γνωστό πρόσωπο, που όμως, ούτε ο ίδιος δεν ξέρει την υπερφυσική του ταυτότητα. Ο λόγος, γίνεται για τον αστυνομικό Jordan Parrish, ο οποίος μαθαίνει για την λίστα ένα επεισόδιο αργότερα και ένας συνάδερφος του τελεί μια αποτυχημένη προσπάθεια να τον σκοτώσει στο ένατο επεισόδιο, «*Perrishable*». Ο Parrish, μαθαίνει τελικά στο δεύτερο μέρος της πέμπτης σεζόν, μαζί με όλες τους τις ικανότητες, ότι είναι ένας hellhound ή κέρβερος²⁶ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο δέκατο επεισόδιο «*Monstrous*», μετά από μια σειρά από γεγονότα η Meredith βρίσκεται στο τμήμα του σερίφη και αποζητάει τον Peter Hale, ώστε να μιλήσει για την λίστα θανάτου. Η Meredith επειδή θυμόταν τον Peter με εγκαύματα στο πρόσωπο από την φωτιά που προκάλεσε η Kate, υπέδειξε ότι εξαφανίστηκαν αλλά ο Peter δεν την θυμόταν καθόλου και για αυτόν δεν έβγαζαν νόημα αυτά που έλεγε η Meredith, οπότε χρησιμοποίησε έναν άλλο τρόπο για να καταλάβει τις σκέψεις της, την μεταφορά μνήμης. Οι έμπειροι λυκάνθρωποι μπορούν να μεταφέρουν, δηλαδή να λάβουν ή να δώσουν αναμνήσεις εισάγοντας τα νύχια του στον αυχένα ενός ατόμου. Αυτή η ικανότητα μπορεί να δημιουργήσει επικοινωνία από μυαλό σε μυαλό και, με εξάσκηση, να επιτρέψει τον χειρισμό ή τη διαγραφή της μνήμης²⁷. Μπροστά σε αυτή την

²⁶ Το αφηγηματικό τόξο του χαρακτήρα αλλά και των χαρακτηριστικών της υπερφυσική της ταυτότητας, αναπτύσσεται στην 5^η Σεζόν.

²⁷ Αυτή η ικανότητα εμφανίστηκε στην οθόνη στην τρίτη σεζόν, όταν ο Scott προσπάθησε να επαναφέρει τον Stiles από την επιρροή του nogitsune.

διαδικασία ήταν η Lydia, η οποία μπορούσε να ακούσει την μεταφορά και να αναμεταδώσει στον σερίφη και τον Parrish:

«Ακούω πολύ καθαρά. Ήταν στο νοσοκομείο, στο ίδιο νοσοκομείο ... με τον Peter. Ήταν ακριβώς μετά τη φωτιά. Η Meredith μπορούσε να τον ακούσει... Μπορούσε να ακούσει κάθε σκέψη στο μυαλό του, λες και είχαν βρει το ίδιο μήκος κύματος, και ό,τι συνέβαινε στο μυαλό του, επίσης συνέβαινε στο δικό της. Για εβδομάδες, ίσως και μήνες. Ήταν σαν να στεκόταν εκείνος πάνω από το κρεβάτι της μιλώντας για τη φωτιά, και για πως θα πάρει εκδίκηση».²⁸

Τα παραπάνω συνοδεύονται στην οθόνη με μια σειρά από πλάνα που φαίνονται ο Peter και η Meredith σε διπλανά κρεβάτια νοσοκομείου. Αμέσως ξεκινάει η οπτική της Meredith που ανακαλεί αυτές τις μνήμες με τον Peter πάνω από το κρεβάτι της να μονολογεί και γίνεται κατανοητό πως ο Peter ήταν ο εγκέφαλος για την πλοκή των εξελίξεων στον συγκεκριμένο Κύκλο, χωρίς όμως, να το θυμάται και έπεσε η ευθύνη στην Meredith η οποία, πέρα από την υπερφυσική της ταυτότητα, έχει περάσει αρκετό χρονικό διάστημα σε ψυχιατρικές μονάδες για να της καταλογιστούν ευθύνες.

Ο σερίφης αφού κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συλλάβει τον Peter, τον άφησε να φύγει και η Lydia ρώτησε την Meredith γιατί εφάρμοσε αυτό το σχέδιο. Με την σειρά της η Meredith άκουσε την κραυγή της Lydia, στην προηγούμενη σεζόν, όταν πέθανε η Allison. Πίστεψε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για μια καινούργια αρχή. Μέσα στην απάντηση της έδωσε την πεποίθηση μιας αρνητικής οπτικής για τον εαυτό της και για το υπερφυσικό, «...Πολλοί άνθρωποι πέθαναν εξαιτίας μας. Εμείς είμαστε τα τέρατα. Ακόμα και οι banshee. Ακόμα και εγώ»²⁹ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η απάντηση της Lydia, «δεν το πιστεύω αυτό. Δεν κάνουν όλα τα τέρατα, τερατώδη πράγματα... Όπως ο Scott»³⁰ αλλά και τα γεγονότα που ακολουθούν

²⁸ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

²⁹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

³⁰ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

στα τελευταία δύο επεισόδια, υποδηλώνει ότι παρά την άγρια φύση που έχει, για παράδειγμα η ταυτότητα του λυκάνθρωπου, το κάθε ον διαθέτει την επιλογή και ζει με τις συνέπειες των πράξεων του (Davis κ.ά., 2011-2017).

Μέσα σε όλα τα παραπάνω γεγονότα, φαίνεται ότι ο Peter και η Kate κράτησαν επαφή με ένα εντελώς διαφορετικό σχέδιο από την λίστα θανάτου, καθώς έχουν ένα κοινό στοιχείο που τους ενώνει. Η οικογένεια των Argent αποδεκατίστηκε σε λιγότερο από έναν χρόνο από τότε που γνώρισαν τον Scott, και ενώ ο Peter έκανε τον Scott λυκάνθρωπο βήτα τάξης και για κάποια περίοδο ήταν και ωμέγα, ανέβηκε στην τάξη του πραγματικού άλφα πολύ γρήγορα, οπότε με συνοπτικές διαδικασίες, απήγαγαν τον Scott και την Kira στον ναό του Tezcalipoca. Επιπλέον, σε όλη την διάρκεια της σεζόν, ο Derek φαίνεται να χάνει τις δυνάμεις του ως λυκάνθρωπος και ο Deaton προσπαθεί να βρει τι του συμβαίνει και πως αντιμετωπίζεται, χωρίς μεγάλη επιτυχία. Στο τέλος του επεισοδίου «*A Promise to the Dead*», στην οθόνη φαίνεται ότι η *La Loba* βάζει ένα κρανίο στο κεφάλι του Scott, και με αυτό τον τρόπο «γεννάει» ένα berseker. Στο τελευταίο επεισόδιο «*Smoke and Mirrors*», οι πρωταγωνιστές στην ουσία συνεργάζονται, ώστε να κατανοήσουν πως ο Scott είναι πίσω από την μάσκα των Berseker για να μην τον σκοτώσουν, αλλά και να βρουν τον τρόπο για να του θυμίσουν την πλευρά του λυκάνθρωπου αλλά όχι του τέρατος. Συγκεκριμένα, ο Liam του λέει τα ίδια λόγια που είπε ο Scott στον ίδιο, σε μια προσπάθεια να αποδεχθεί την φύση της λυκανθρωπίας ως μέρος της ταυτότητας του, «Scott, Scott, άκου, άκου, άκου! Δεν είσαι τέρας! Είσαι λυκάνθρωπος! Σαν και εμένα»³¹ (Evans & Pettet, 2008: 68). Με αυτό τον τρόπο, ο πραγματικός άλφα συνήλθε και αντιμετώπισε τον Peter. Μέσα σε όλη αυτή την προσπάθεια, αφού ο Derek δέχεται ένα θανάσιμο χτύπημα, οι χαρακτήρες πιστεύουν ότι πέθανε, αλλά εμφανίζεται στα τελευταία λεπτά του επεισοδίου, πρώτα με την πλήρη μορφή του λύκου και μετά αλλάζει σε άνθρωπο. Μετά από αυτή την ανατροπή πλοκής, ανακοινώνεται στο κοινό και μια άλλη πτυχή για τον μύθο του λυκανθρώπου, δηλαδή του εξελιγμένου. Στο σύμπαν που δημιούργησε ο Jeff Davis, θεωρείται ένα σπάνιο,

³¹ Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας.

που μόνο οι λυκάνθρωποι που έχουν επιτύχει την ισορροπία μεταξύ της φύσης του λύκου και του ανθρώπου μπορούν να καταφέρουν (Davis κ.ά., 2011-2017).

3.6. 5^η Σεζόν

Η 4^η με την 5^η σεζόν δεν έχουν πολλές συνδέσεις πέρα από το γεγονός ότι υπάρχουν νέοι χαρακτήρες, όπως ο Liam και ο φίλος του, Mason, ο οποίος είδε αρκετά ανεξήγητα περιστατικά στην προηγούμενη σεζόν. Υπάρχει, όμως, στο επεισόδιο «*Smoke and Mirrors*», μια αναφορά στην μοναχική λύκαινα ή *desert wolf*, η οποία στην παρούσα σεζόν εμφανίζεται, αλλά το κοινό μαθαίνει περισσότερα και για τον Jordan Parrish, ο οποίος βρίσκει την ταυτότητα του. Ο μεγάλος ανταγωνιστής σε αυτή την ιστορία πάλι χωρίζεται σε πολλά πρόσωπα, με αυτό τον τρόπο συστήνεται ο Theo Raken, ο οποίος έγινε λυκάνθρωπος μέσω της επιστήμης με την βοήθεια των *Dread Doctors*³². Ο τρόπος αυτός αλλά και άλλοι λόγοι, χαρακτηρίζουν τον Theo και άλλους καινούργιους χαρακτήρες με τον ορισμό χίμαιρα ή *Chimera*. Επιπροσθέτως, σε αυτή τη σεζόν προβάλλονται οι ρίζες της οικογένειας *Argent*, μέσα από τον μύθο του τέρατος του *Génaudan*. Στην 5^η σεζόν, ενώ υπάρχει μια πληθώρα μύθων που χρειάζεται να αναφερθούν, θα γίνει μια προσπάθεια αναφοράς και κατανόησης του μυθοπλαστικού *Eichen House*, το οποίο εμφανίζεται από την 3^η σεζόν, ως μία μονάδα ψυχικής θεραπείας, αλλά στη 4^η και 5^η εμφανίζει μια υπερφυσική πλευρά³³ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Το τελευταίο έχει υπάρξει ιστορικά ως στρατιωτικό νοσοκομείο, πλέον όμως, είναι ενεργό στον ανθρώπινο κόσμο ως μια ψυχιατρική κλινική, και στον υπερφυσικό κόσμο το υπόγειο του κτηρίου, ως ένα είδος φυλακής. Η

³² Για τους *Dread Doctors* δεν βρέθηκαν πολλά όσο αφορά βιβλιογραφικές πηγές και γ'αυτό τον λόγο η φοιτήτρια πιστεύει ότι είναι ίσως το μόνο εξ' ολοκλήρου μυθοπλαστικό και όχι μυθολογικό στοιχείο σε αυτή την σειρά. Γίνεται δεκτό όμως κάθε νέο στοιχείο ανάδειξης. Αναφέρονται για την καλύτερη κατανόηση από τον αναγνώστη της ιστορίας που περικλείει την 5^η σεζόν, αλλά δημιουργούν και ένα ηθικό ζήτημα που θα αναλυθεί στο επόμενο κεφάλαιο.

³³ Η παρουσίαση του *Eichen House* στην ανάλυση της γενικής αναπαράστασης της τηλεοπτικής σειράς «*Teen Wolf*», δημιουργεί την αφορμή για περαιτέρω συζήτηση σε ηθικά ζητήματα στο επόμενο κεφάλαιο.

συγκεκριμένη πτέρυγα είναι χτισμένη με τέφρα βουνού, που δίνει την δυνατότητα σε κάποια υπερφυσικά όντα να μένουν μέσα και άλλα έξω από αυτή. Η Meredith είναι μόνιμη ασθενής, ενώ ο Stiles ήταν για μια χρονική περίοδο της 3^{ης} σεζόν, ασθενής, δηλαδή όταν δεν ήξερε για την ύπαρξη του Nogitsune (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η πρώτη σκηνή της 5^{ης} σεζόν δείχνει την Lydia σε ένα κρεβάτι του Eichen House να προμηνύει τον θάνατο όλων των φίλων της. Υπάρχει μια μη γραμμική αφήγηση κατά την διάρκεια της σεζόν και προβάλλεται μέσα από την οπτική της Lydia ως παράλληλοι κόσμοι, διότι αφηγείται παρελθοντικά γεγονότα, βλέπει οίονους για τρέχον καταστάσεις αλλά και για μελλοντικές προβλέψεις (Deluze, 2000: 98-125; Davis κ.ά., 2011-2017).

Οι πρώτες εμφανίσεις από Χίμαιρες ήταν που δημιούργησαν προβλήματα από το πρώτο επεισόδιο «*Creatures of the Night*». Ο Belasko συγκεκριμένα ήταν ένας ιδιαίτερα μεγάλος λυκάνθρωπος σε μέγεθος με νύχια Garuda. Ο Garuda είναι ένας ινδικός θεός της δύναμης και του κουράγιου αλλά θεωρείται και βασιλιάς των πτηνών (Dutt, 1908: 8-10). Τα νύχια ενός Garuda, στον υπερφυσικό κόσμο της σειράς, είναι νύχια αετού, ένα από τα μεγαλύτερα αρπακτικά πτηνά, «και το ενδιαφέρον είναι ότι έχουν την ικανότητα να απορροφήσουν την δύναμη ενός πραγματικού άλφα. Κανονικά, ο μόνος που μπορεί να πάρει αυτή την δύναμη είναι ένας δικός του βήτα» εξηγεί ο Deaton στο δεύτερο επεισόδιο «*Parasomnia*» (Davis κ.ά., 2011-2017).

Διαφορετικά είδη χίμαιρας εμφανίστηκαν στα πρώτα έντεκα επεισόδια, όπως λυκάνθρωπος και Coyote (Theo), λυκάνθρωπος και Kanima (Tracy), λυκάνθρωπος και σκορπιός³⁴ (Lucas), λυκάνθρωπος και Wendigo (Donovan Donati), λυκάνθρωπος και ηλεκτροφόρο χέλι (Josh), λυκάνθρωπος και jaguar (Hayden), λυκάνθρωπος και Berserker (Noah) κ.λπ.. Οι παραπάνω επιλέχθηκαν και στην ουσία δημιουργήθηκαν από τους Dread Doctors (Davis κ.ά., 2011-2017), επειδή είχαν δύο διαφορετικά DNA λόγω μεταμοσχεύσεων, γεγονός που τους χαρακτήριζε αλλογενής-γενετικές χίμαιρες (Bokota, 2021: 105). Οι Dread Doctors

³⁴ Ο Scott πιστεύει ότι το κομμάτι του σκορπιού προέρχεται από έναν Σουμερικό μύθο.

είναι παραεπιστήμονες ή ψευδοεπιστήμονες που βρήκαν τρόπους να επεκτείνουν την ζωή τους με σκοπό να αναδημιουργήσουν τον «τέλειο δολοφόνο» όπως αναφέρεται σε μια πληθώρα επεισοδίων. Θεωρούσαν τις παραπάνω Χίμαιρες αποτυχία, και μετά από λίγο καιρό τους έδιναν υδράργυρο για να βρουν τον θάνατο τους (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο δωδέκατο επεισόδιο, οι πρωταγωνιστές έρχονται για πρώτη φορά σε επαφή με τη χίμαιρα που γιατροί θεωρούν επιτυχία. Οι κεντρικοί ήρωες καταλαβαίνουν, ότι δεν δημιουργήθηκε ένα νέο υπερφυσικό όν, αλλά αναστήθηκε ένας παλιός λυκάνθρωπος. Αυτός ο λυκάνθρωπος φαίνεται ότι έκανε τόσο αισχρά εγκλήματα που του δόθηκε η ποινή «*Damnatio Memoriae*», που είναι και ο τίτλος του επεισοδίου, δηλαδή η κοινωνία διέγραψε το όνομα του από την ιστορία. Στα επόμενα επεισόδια, έγινε κατανοητό ότι πρόκειται για το τέρας του Gévaudan. Στο δέκατο όγδοο επεισόδιο «*Maid of Gévaudan*», ο Gerard εξιστορεί στην Lydia, τι έγινε το 1764-1767 στην περιοχή του Languedoc, της Γαλλίας, καθώς λανθασμένα πιστεύει ότι ο Jean Chastel είναι ο κυνηγός που σκότωσε το τέρας. Στον κόσμο της τηλεοπτικής σειράς, όμως, ήταν η Marie Jeanne Valet που σκότωσε τον αδερφό της, Sebastian, ο οποίος μεταμορφώθηκε σε λυκάνθρωπο κατά την διάρκεια του Γαλλικού πολέμου, αφού ήπιε κατά λάθος νερό βροχής από αποτύπωμα λύκου (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στην διάρκεια της διαχείρισης και κατανόησης των παραπάνω καταστάσεων, ο Theo Raken, ο οποίος προαναφέρθηκε ως ανταγωνιστής, χρησιμοποίησε την στρατηγική «διαίρει και βασίλευε» για να αποδυναμώσει την αγέλη του Scott και στο τέλος να χειραγωγήσει τον Liam (βήτα), ώστε να προσπαθήσει να σκοτώσει τον Scott. Ο Theo, επίσης, χρησιμοποίησε την μέθοδο μεταφορά μνήμης στην Lydia, η οποία παρέμεινε για αρκετό καιρό σε μια κατατονική κατάσταση και γι' αυτό τον λόγο η μητέρα της, την εισήγαγε στο Eichen House και βρέθηκε στην υπερφυσική πτέρυγα με ιατρό τον Δρ. Valack (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ο Δρ. Gabriel Valack ήταν κάποτε Γενικός Ιατρός στο Eichen House και έκανε τρυπανισμό σε υπερφυσικά όντα. Η θεωρία του ήταν ότι η χειρουργική

επέμβαση θα ενίσχυε τις ικανότητες τους. Η θεωρία αυτή, ενώ είχε λειτουργικά αποτελέσματα τις περισσότερες φορές οδηγούσε στον θάνατο των ασθενών. Αφού ανέκτησε τον έλεγχο του νοσοκομείου, χρησιμοποίησε την ίδια επέμβαση για να ενισχύσει τις ικανότητες της Lydia μέχρι που μία από τις κραυγές της έσπασε το κρανίο του. Ο Valack πίστευε, ότι η Lydia είναι ο χαρακτήρας κλειδί, για να γίνει γνωστή η ταυτότητα του τέρατος, και είχε δίκιο. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, οι χαρακτήρες στο ίδιο επεισόδιο, «*A Credible Threat*», έμαθαν ότι ο έφηβος που ήταν η επιτυχημένη χίμαιρα, ήταν ο Mason, ο φίλος του Liam (Davis κ.ά., 2011-2017).

Εκτός από την εύρεση της ταυτότητας, η Lydia μπόρεσε να φωνάξει το όνομα του Mason και να τον σώσει από το τέρας³⁵, και με την βοήθεια του Parrish να το νικήσει. Ο Jordan Parrish, όπως προαναφέρθηκε είναι ο σκύλος της Κολάσεως. Στο «*Maid of Gévaudan*» αυτό αναφέρεται ως Κέρβερος, Garmr, και Black Shuck, αλλά το Hellhound φαίνεται να επικρατεί ανάμεσα στους πρωταγωνιστές. Παρά την σύνδεση που έχει ο Κέρβερος με την ελληνική μυθολογία, έρχεται σε επαφή και με το Άγριο Κυνήγι. «Το Κυνήγι του Διαβόλου, επίσης γνωστό ως η Άγρια Βόλτα ή Άγριο Κυνήγι, ένας μύθος από δαιμονικούς ιππείς του ουρανού, συνοδευόμενοι από μαύρα σκυλιά, φασματικά θεριά που τα μάτια του έβγαζαν φωτιές... Προάγγελος του θανάτου και Φύλακας του Υπερφυσικού, ο μαύρος σκύλος είναι γνωστός και με το πιο κοινό του όνομα, σκύλος της Κολάσεως»³⁶. Στο πρώτο μισό του 5^{ου} κύκλου, ο Hellhound έκρυβε τα σώματα, που θεωρήθηκαν αποτυχία από του γιατρούς, με σκοπό να κρύψει το Υπερφυσικό. Ο Parrish δεν γεννήθηκε με αυτή την ταυτότητα αλλά πέθανε σε μία έκρηξη στο Αφγανιστάν, την στιγμή που δόθηκε δύναμη στο Nemeton. Οι δύο αυτές συγκυρίες, έδωσαν την ευκαιρία στον σκύλο να εισχωρήσει στο σώμα και κατά μία έννοια να σώσει τον Parrish (Davis κ.ά., 2011-2017).

³⁵ Βασίζεται σε μύθο που αναφέρει ότι ένα κάποιος αποκαλέσει τον λυκάνθρωπο με το όνομα του ξανά γίνεται άνθρωπος. Δεν είναι γνωστό αν είναι πραγματικός μύθος.

³⁶ Μετάφραση από την φοιτήτρια. Παρατίθεται το αγγλικό κείμενο: “Woden’s Hunt, also known as the Wild Ride or Wild Hunt. A myth of devilish riders in the sky accompanied by black dogs, spectral beasts whose eyes glowed with fire... A Bearer of Death and Guardian of the Supernatural, the black dog is also known by its more common name, the Hellhound.”

Στο τελευταίο επεισόδιο «*Apotheosis*», η Kira (Kitsune), αποφάσισε ότι για να μπορέσει να έχει τον απόλυτο έλεγχο της αλεπούς που κατείχε, θα έπρεπε να πάει για αρκετό καιρό με τους Skinwalkers. Ο πραγματικός μύθος φαίνεται να συνάδει με αυτόν στην «*Teen Wolf*», και έχουν επιπρόσθετες μυθοπλαστικές ικανότητες, όπως να εμφανίζονται από σκόνη και να έχουν πρόσβαση σε άλλους κόσμους (Davis κ.ά., 2011-2017).

Τέλος, στο ίδιο επεισόδιο εμφανίζεται η μοναχική λύκαινα ή desert wolf, το οποίο είναι ψευδώνυμο για μια επαγγελματία δολοφόνο που έχει υπερφυσική ταυτότητα του coyote και είναι η μητέρα της Malia. Η μητέρα προσπάθησε να σκοτώσει την κόρη αρκετές φορές, επειδή με την γέννα κάποιες από τις δυνάμεις της πέρασαν στην Malia, και τις ήθελε πίσω. Η Malia, όμως, πήρε τα νύχια Garuda και τα χρησιμοποίησε για να πάρει την δύναμη της μητέρας της και να την σκοτώσει (Davis κ.ά., 2011-2017).

3.7. 6^η Σεζόν – Α' Μέρος

Στον 5^ο κύκλο, έγινε αναφορά στον σκύλο της Κολάσεως και την σύνδεση του με τον μύθο του Άγριου Κυνηγίου. Συγκεκριμένα, στο «*Status Asthmaticus*»³⁷ δόθηκε ο πρώτος ορισμός για το Wild Hunt, για τους Ghost Riders και για τον Hellhound. Επιπλέον, στα τελευταία επεισόδια έγινε μια αναφορά στο τρόπο που οι Dread Doctors επέκτειναν την ζωή τους από τον 2^ο Π.Π. και μετά. Ο λόγος γίνεται για έναν ναζί με την υπερφυσική ταυτότητα μιας φυσικής χίμαιρας με μέρη λυκάνθρωπου άλφα τάξης, λιονταριού (Löwenmensch), αλλά και ιδιότητες ενός Ghost Rider, τον Garrett Douglas, ο οποίος ήταν στην κατοχή τους. Τον έβαλαν μέσα σε έναν σωλήνα και κράτησαν ανοιχτή μία πληγή που είχε προκληθεί στον 2^ο Π.Π. από τους Ghost Riders (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο πρώτο μέρος του 6^{ου} κύκλου, αυτοί οι χαρακτήρες έχουν τον κύριο ανταγωνιστικό ρόλο. Από το πρώτο επεισόδιο «*Memory Lost*», οι καβαλάρηδες

³⁷ Προηγούμενη υποσημείωση.

παίρνουν και διαγράφουν από την μνήμη τα άτομα που του έχουν δει. Σε μία μόνο περίπτωση, οι Ghost Riders άφησαν πίσω τους μόνο μια banshee, την Lenore, παρότι την ικανότητά της να τους βλέπει. Με βάση τα λεγόμενα της Lydia, το τελευταίο «μπορεί να οφείλεται στο ότι το Άγριο Κυνήγι συνδέεται με τον παλιό ιρλανδικό θρύλο του Morrigan, μια μυθική ιρλανδική φιγούρα που μάλλον ήταν banshee» (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η διαδικασία μπορεί να είναι στιγμιαία, όπως στην περίπτωση του ζευγαριού που ο γιος τους έμεινε πίσω ή σταδιακή, όπως όταν οι πρωταγωνιστές άρχισαν να ξεχνάν την ύπαρξη του Stiles. Χρησιμοποιούν διαφορετικά είδη όπλων για να εξαφανίσουν κόσμο, όπως όπλα, μαστίγια και σχοινιά. Το μαστίγιο, συγκεκριμένα, φαίνεται από τα επεισόδια «*Superposition*», «*Relics*», και «*Ghosted*» να απελευθερώνει μια υπερφυσική τοξίνη που μπορεί να σκοτώνει εάν το θύμα χτυπηθεί αλλά δεν ληφθεί από τους αναβάτες. Τα θύματα εξαφανίζονται μέσα σε έναν πράσινο καπνό. Από το πέμπτο επεισόδιο «*Radio Silence*», φαίνεται πως οι καβαλάρηδες παραδίδουν όσους αιχμαλωτίζουν σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό και μόνο αυτοί μπορούν να μπουν και να βγουν με ασφάλεια. Επιπλέον, έχουν ένα βαθμό επήρειας στους σκύλους της Κολάσεως λόγω της σύνδεσης τους με τον μύθο. Κανείς δεν πίστευε ότι ένας καβαλάρης μπορεί να πεθάνει μέχρι που ο Garrett Douglas, σκότωσε έναν, ο οποίος είχε την ονομασία «*The Outlaw*»³⁸, και μετά ακολούθησαν κι άλλοι θάνατοι (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ως ορισμός το Άγριο Κυνήγι περιγράφει τους ίδιους τους Ghost Riders, τον σιδηροδρομικό σταθμό που καταλήγουν τα θύματα και το τρένο, αντιπροσωπεύει το μέρος και τους Ghost Riders που μετακινούνται σε μια νέα πόλη. Φαίνεται ότι οι καβαλάρηδες και ο σιδηροδρομικός σταθμός τους υπάρχουν σε μια άλλη διάσταση και χρόνο παρακείμενο με τον κόσμο της «*Teen Wolf*». Στο επεισόδιο «*Ghosted*», οι πρωταγωνιστές μαθαίνουν ότι «το Wild Hunt έρχεται και φεύγει και δεν μένει σε ένα μέρος για πολύ, εκτός κι αν κολλήσει»³⁹ (Davis κ.ά., 2011-2017).

³⁸ Ελληνική μετάφραση είναι «Ο Παράνομος»

³⁹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

Το Άγριο Κυνήγι κόλλησε στο Beacon Hills, λόγω της παρεμβολής των ηλεκτρομαγνητικών πεδίων που δημιούργησε η Kira στο επεισόδιο «*Amplified*», επειδή δεν μπορούσε να ελέγξει τις δυνάμεις της (Rea, 2020). Από το δεύτερο επεισόδιο «*Superposition*», μέχρι το δέκατο επεισόδιο «*Riders on the Storm*» πρώτα η Lydia και ο Scott, και μετά όλη η αγέλη ψάχνει έναν χαμένο φίλο, τον Stiles, καθώς νοιώθουν ένα κενό μέσα τους, σαν να έχουν χάσει έναν αγαπημένο άνθρωπο που σημαίνει πολλά για αυτούς. Θεωρητικά, κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από το Κυνήγι, υπήρξαν, όμως, προσπάθειες και επιτυχίες. Συγκεκριμένα, υπήρχε μία καβαλάρισσά που ήθελε να φύγει από Κυνήγι. Χρησιμοποίησε τον συναισθηματικό πόνο της απώλειας του σερίφη Stilinski για την γυναίκα του, για να γίνει πραγματικότητα, αλλά λειτούργησε μόνο όσο δεν θυμόταν ο σερίφης τον Stiles (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η επαναφορά της μνήμης γίνεται σταδιακά και βασίζεται κυρίως στην περιέργεια. Ο Davis και η ομάδα παραγωγής εστιάζουν στην επαναφορά του Stiles, καθώς αν βγει από το Άγριο Κυνήγι είναι η ελπίδα για να σωθεί όλο το Beacon Hills. Στο τρίτο επεισόδιο «*Sundowning*», για πρώτη φορά πέφτει στην αντίληψη του σερίφη όταν ο Scott και η Lydia αναφέρουν ότι πρέπει να βρουν «τι είναι το Stiles», αυτόματα ο σερίφης απαντάει «είναι οικογενειακό παρατσούκλι. Εγώ δεν το χρησιμοποίησα ποτέ, μόνο ο πατέρας μου»⁴⁰. Αυτό οδήγησε τους χαρακτήρες να επισκεφτούν τον πατέρα του παρά τις αντιρρήσεις που έφερε ο σερίφης, λόγω της τοξικής συμπεριφοράς που δημιουρούσε στο οικογενειακό περιβάλλον. Όταν δεν μπόρεσαν οι χαρακτήρες να μάθουν τίποτα λόγω της χρόνιας άνοιας που είχε ο πατέρας του, ο σερίφης επενέβη και διέκοψε την συζήτηση. Το ενδιαφέρον είναι, ότι καθώς έφευγε ο πατέρας του είπε σε ένα ξέσπασμα θυμού «Noah. Έτσι μπράβο! Φέρσου σαν να μην υπάρχω. Τρέξε πίσω στην νεκρή γυναίκα σου... και τον χαμένο τον γιό σου!»⁴¹. Αργότερα, ο σερίφης εξομολογεί στον Scott πως θυμήθηκε κάτι που ο ίδιος το περιγράφει σαν όνειρο τόσο αληθινό που πιστεύει ότι είναι ανάμνηση. «Σε αυτό το όνειρο... είμαι στο κρεβάτι με την Claudia, ήταν λίγες εβδομάδες πριν την αποφοίτηση από το κολέγιο και μιλάμε

⁴⁰ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

⁴¹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

για το μέλλον.. παιδιά.. και πως θα τα ονομάσουμε. Και της λέω ότι αν αποκτήσουμε γιο θέλω να του δώσουμε το όνομα του πατέρα της. Και γελάει και λέει: «Γιατί θέλεις να δώσεις σε ένα καημένο παιδί αυτό το όνομα⁴²;». Και της είπα, επειδή είναι καλός πατέρας, σαν αυτόν που θα ευχόμουν να είχα, σαν αυτό που θέλω να γίνω. Σε αυτό το σημείο χαμογελάει, με φιλάει και μου λέει: « ντάξει, θα τον ονομάσουμε έτσι, αλλά δεν θα έχει σημασία γιατί θα τον φωνάζουμε Stiles»⁴³ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στο επόμενο επεισόδιο «*Relics*», η Lydia συνειδητοποιεί πως όσοι εξαφανίζονται αφήνουν απομεινάρια πίσω τους. Σε μία άλλη περίπτωση ήταν ένα λαστιχάκι μαλλιών. Όταν ο σερίφης το άκουσε αυτό από την Lydia, της είπε ότι προσπαθούσε να συμμαζέψει κάποια χαρτιά στο γκαράζ όταν ένα ρόπαλο του baseball έπεσε στο πόδι του, και χωρίς να το σκεφτεί, φώναξε το όνομα Stiles. Στο επεισόδιο «*Radio Silence*», το κοινό κατανοεί ότι στη περίπτωση του Stiles υπάρχουν παραπάνω απομεινάρια, καθώς βρίσκουν το τζιπ του. Στον σιδηροδρομικό σταθμό, ο οποίος αποτελεί την άλλη διάσταση που προαναφέρθηκε, ο Stiles βρίσκει τον Peter Hale, και συνειδητοποιούν ότι ήταν από τους πρώτους που πήραν οι καβαλάρηδες πριν από τρεις μήνες. Ο Peter πήδηξε στο άλογο ενός καβαλάρη την στιγμή που έφευγαν από την διάσταση. Όταν επέστρεψε, η Malia και ο Scott τον βρήκαν καμένο και στο χέρι του κρατούσε το κλειδί του τζιπ. Στο τέλος του επεισοδίου, μέσω της ενδοεπικοινωνίας που είχε στο τζιπ και της ενδοεπικοινωνίας που είχε ο σταθμός, ο Stiles έπιασε την σωστή συχνότητα και μπόρεσε να επικοινωνήσει με την Lydia και τον Scott. Στο έβδομο επεισόδιο «*Heartless*», ο σερίφης ανακαλύπτει ένα άδειο δωμάτιο μέσα στο σπίτι του και τότε είναι που η Lydia του είπε την αλήθεια για την γυναίκα του, όμως, δεν ήθελε να το πιστέψει μέχρι το όγδοο επεισόδιο «*Blitzkrieg*». Τότε μπόρεσε να επαναφέρει τα αντικείμενα στο δωμάτιο του Stiles και να συγκροτήσει αναμνήσεις, εκεί βρήκε και την φωτογραφία «από την τελευταία καλή μέρα της γυναίκας του» πριν φύγει.. Αυτό το βήμα που πήρε του έδωσε την ευκαιρία να μπει μέσα στο κυνήγι και να σώσει τον γιό του. Το ένατο επεισόδιο «*Memory Found*», δείχνει την

⁴² Το πραγματικό όνομα του Stiles είναι Mieczyslaw Stilinski.

⁴³ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

προσπάθεια όλων των χαρακτήρων να θυμηθούν τον Stiles με διαφορετικούς τρόπους, όταν όλοι τον θυμήθηκαν η Lydia τον είδε μέσα σε ένα φως και κατάλαβε ότι επέστρεψε, αλλά ξανά συναντάει τους φίλους του στο δέκατο επεισόδιο «*Riders on the Storm*». Αυτή η αλυσίδα γεγονότων σηματοδοτεί την επικοινωνία με τον κόσμο του Κυνηγιού μέσω συναισθηματικής σύνδεσης (Davis κ.ά., 2011-2017).

Στην διάρκεια των παραπάνω γεγονότων, ο Douglas από το τρίτο επεισόδιο φαίνεται να σκοτώνει ανθρώπους με σκοπό να τραφεί από το κωνάριο ή την επίφυση, το οποίο είναι στο μέγεθος ενός μπιζελιού και είναι τοποθετημένο ανάμεσα στα δυο ημισφαίρια του εγκεφάλου. Το κωνάριο θεωρείται ότι είναι η έδρα της ψυχής. Αργότερα σκοτώνει έναν καβαλάρη και κλέβει το μαστίγιο του και την επίφυση του. Μετά από αυτό φαίνεται να ελέγχει το Αγριο Κυνήγι. Στο δέκατο επεισόδιο, αφού έχει συνέλθει ο Parrish από την επήρεια του Douglas προειδοποιεί ότι συγχωνεύει τους κόσμους για να έρθουν εδώ οι καβαλάρηδες. Στα πλάνα φαίνονται οι σιδηροδρομικές γραμμές να απλώνονται σε όλο το Beacon Hills και σε διάφορα κτήρια να περιμένουν κατατονικοί άνθρωποι για το τρένο. Επιπλέον, ο Parrish προειδοποιεί ότι μόνο αν αλλάξουν πορεία στο τρένο θα σώσουν την πόλη και τελικά μετά από αρκετή πάλη η αγέλη τα κατάφερε (Davis κ.ά., 2011-2017).

3.8. 6^η Σεζόν – Β' Μέρος

Τα δέκα τελευταία επεισόδια της σειράς επικεντρώνονται στον μύθο της Anuk-Itē, που όπως αναφέρει ο Deaton «είναι ένα αρχαίο αλλόμορφο πλάσμα δυσαρμονίας. Μπορεί να στέψει γείτονα εναντίον γείτονα, σπέρνοντας σπόρους διχόνοιας και μίσους. Δεν χρειάζεται κυνόδοντες. Δεν χρειάζεται νύχια. Χρησιμοποιεί κάτι πολύ πιο απαίσιο. Όταν η παράνοια μετατρέπεται σε θυμό, ο θυμός μετατρέπεται σε βία και ολόκληρες κοινότητες διαλύονται. Το πλάσμα τρέφεται από τον φόβο και γίνεται πιο δυνατό... Το Anuk-Itē ονομάζεται επίσης μερικές φορές Διπλό Πρόσωπο. Το ένα πρόσωπο είναι όμορφο και το άλλο είναι

αποκρουστικό... Δύο πρόσωπα θα μπορούσαν να σημαίνουν δύο πλάσματα και όταν αυτά τα δύο ενωθούν, η Anuk-Itte γίνεται ακόμα πιο ισχυρή και θανατηφόρα»⁴⁴ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η άορατη αυτή οντότητα, αφού ξέφυγε από το Άγριο Κυνήγι, φαίνεται να εμφανίζεται μόνο για να μολύνει ανθρώπους και ζώα μέσω αραχνών. Αναζήτησε ένα ανθρώπινο και ένα υπερφυσικό πλάσμα για να είναι τα δύο μισά του, έχοντας την πεποίθηση ότι θα γινόταν πιο δυνατή με τις ιδιότητες ενός λυκάνθρωπου. Πιο αναλυτικά, χρησιμοποιεί τις αράχνες για να πάρει το DNA και το πρόσωπο ενός ατόμου. Αυτή η διαδικασία εμφανίζει ένα ανθρωποειδές όν. Αυτή η μορφή δημιουργούσε αρκετό φόβο σε όποιον την δει. Ιατρικά είναι αποδεδειγμένο στον κόσμο της «*Teen Wolf*», ότι αυτό το όν δεν έχει DNA ή κυτταρική δομή, παρά την ορατότητα, δεν υπάρχει σε καμία μετρήσιμη έννοια (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια είχε ως στόχο τον Theo Raken, ο οποίος ξέφυγε και βοήθησε στο πρώτο μέρος της παρούσας σεζόν, γλύτωσε από τους Skinwalkers, και πλέον παρουσιάζεται ως άστεγος και δείχνει έτοιμος να πάρει τηλέφωνο τον Scott στο «*Raw Talent*», αλλά περικυκλώθηκε από κυνηγούς. Επιπλέον, φαίνεται η επιρροή της Anuk-Itte μαζί με μια προδιάθεση, καθώς βοηθάει την καινούργια καθηγήτρια Tamora Monroe να γίνει η μαθητευόμενη του Gerard Argent,, αφού την είδε να σκοτώνει έναν σκύλο της Κολάσεως που είχε μόλις ξεφύγει από το Eichen House, για να ξανά φυλακίσει το Anuk-Itte (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η Tamora Monroe μαζί με άλλους, δέχθηκαν επίθεση από το τέρας του Génaudan, όταν αναζήτησαν καταφύγιο σε ένα σχολικό λεωφορείο στο δεύτερο μέρος του πέμπτου κύκλου. Είχε τραυματιστεί και αναγκάστηκε να κρυφτεί κάτω από ένα νεκρό σώμα για να επιβιώσει. Τότε, είδε τον Jordan Parrish, τον Scott και τα μέλη της αγέλης που δεν έλεγξαν αν ήταν ζωντανή. Βρέθηκε από τον σερίφη, ο οποίος κάλεσε ασθενοφόρο, αλλά από τότε, κατηγορούσε τον Scott και την αγέλη για τους θανάτους στην πόλη. Θεωρούσε ότι επέτρεψαν αυτούς τους θανάτους, για να κρατήσουν άθικτο το υπερφυσικό μυστικό τους και να

⁴⁴ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

συνεχίσουν σαν να μην συνέβη ποτέ τίποτα. Από τότε άρχισε να ψάχνει για σημάδια υπερφυσικής δραστηριότητας και προσπαθεί να την περιορίσει, αν όχι να την καταστρέψει οριστικά (Davis κ.ά., 2011-2017).

Μαζί με την Monroe έχουν παρατηρήσει κι άλλοι την ύπαρξη του υπερφυσικού, όπως πολλοί μαθητές. Ο φόβος, όμως, υπάρχει και σε όσους γνωρίζουν αλλά δεν θέλουν να μάθουν. Ο λόγος γίνεται για τον διευθυντή του Eichen House, ο οποίος αφού ξέφυγε ο σκύλος της Κολάσεως, αποφάσισε να σκοτώσει όλα τα όντα στην υπερφυσική πτέρυγα. Πριν πατήσει την σκανδάλη στον Parrish που πήγε να ελέγξει το κελί του φυγά ομολόγησε «ως γιατρός, δεν μ'άρεσαν ποτέ τα όλα. Πάντα πίστευα πως υπάρχουν καλύτεροι τρόποι να λύνουμε τα προβλήματα μας. Μάλλον παθαίνω κρίση της πίστεως... Δεν μπορώ να φοβάμαι πια!» (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η αρχή κάθε πολέμου ξεκινάει με μία σειρά διαπραγματεύσεων. Η πρώτη έγινε από τον πατέρα της Allison, Chris, με τον Gerard και απέτυχαν. Στην διάρκεια τους δέκατου τέταρτου επεισοδίου «Face-to-Faceless», οι πρωταγωνιστές αναγνωρίζουν την νέα κυνηγό και η Lydia κάνει την δική της προσπάθεια για συμφιλίωση, την στιγμή που ο Liam δέχεται τις πιο έντονες πρακτικές «bullying» από τους συμμαθητές με σκοπό να φανερωθεί ως λυκάνθρωπος. Η Lydia, στην ουσία, ζήτησε συνύπαρξη, αλλά η Monroe τόνισε ότι την διαφορετικότητα των δύο πλευρών. «Εδώ συνήθως, η συνύπαρξη διαλύεται. Όταν δίνουμε έμφαση στις διαφορές μας[...]»⁴⁵ Δεν χρειάζεται να πεθάνει κανένας άλλος και από τις δύο πλευρές». Αυτή η συζήτηση αλλά και η επόμενη που έγινε με παρόν τον Scott, τον Gerard και την Monroe δεν οδήγησε σε συμφωνία (Davis κ.ά., 2011-2017).

Ο φόβος που εντάθηκε λόγω του Anuk-Itte δημιούργησε μια τεταμένη πολεμική κατάσταση. Μετά από μία πολιορκία του αστυνομικού τμήματος για να παραδώσουν δυο λυκάνθρωπους, έγινε μια συμφωνία. Ο Scott και η αγέλη του να φύγουν από την πόλη, και τα πράγματα θα ηρεμούσαν. Κανείς, όμως, δεν κράτησε αυτή την συμφωνία. Ο Scott και η Malia πήγαν να κλέψουν τα όπλα του Gerard, αλλά όλα είχαν διανεμηθεί στους πολίτες. Βρήκαν, όμως, έναν χάρτη που

⁴⁵ Υπάρχει διάλογος.

υποδείκνυε τα Nemeton του κόσμου και οι χαρακτήρες συνειδητοποίησαν ότι ο Gerard, μαζί με την Monroe θέλουν να σκοτώσουν όλα τα υπερφυσικά όντα στον κόσμο. (Davis κ.ά., 2011-2017)

Αυτό αποδεικνύεται και από την επανεμφάνιση του Jackson και του Ethan (πρώην μέλος στην αγέλη του Deucalion). Ερωτεύτηκαν και ζούσαν στο Λονδίνο, έψαχναν λυκανθρώπους ωμέγα τάξης, μέχρι που αποσταλμένοι κυνηγοί του Gerard, τους έδωσαν την ευκαιρία να επιστρέψουν στο Beacon Hills (Davis κ.ά., 2011-2017).

Μία επίθεση που άφησε τραυματισμένους την Lydia, τον Mason και τους γονείς του Scott, τον κάνει να ψάχνει συμμάχους όπως ο Peter, και ο Deucalion. Ο τελευταίος έδωσε και μια συμβουλή για να καταλάβει η αγέλη και ο Scott το φαινόμενο του Άλλου. «Νομίζεις ότι ο Gerard σε έκανε παρία⁴⁶; Η δύναμη σου το κάνει αυτό. Πάντα θα είσαι ένας παρείσακτος εξαιτίας των δυνάμεών σου. Ο Gerard δεν ήταν ο πρώτος που εκμεταλλεύτηκε τον γενικό φόβο του κόσμου προς τους άλλους. Ούτε θα' ναι ο τελευταίος»⁴⁷ (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η συμβουλή αυτή έκανε τον Scott να αλλάξει πορεία και να εστιάσει στο πρόβλημα, δηλαδή στο Anuk-Itte και όχι στα συμπτώματα, δηλαδή τον αυξημένο φόβο που οδηγεί σε βιαιοπραγίες και διχόνοια, χωρίς όμως, να τα αμελήσει. Στο δέκατο όγδοο επεισόδιο «*Genotype*», φαίνεται αυτή η προσπάθεια, καθώς έχουν εντοπίσει πως ένας μαθητής λυκείου, ο Aaron (άνθρωπος), είναι το ένα από τα δύο πρόσωπα που έχει καταλάβει η Anuk-Itte και προσπαθούν να βρουν τον/την λυκάνθρωπο. Παρά το γεγονός, ότι κατάφεραν να βρουν την λυκάνθρωπο, η ένωση έγινε και η Anuk-Itte μπορούσε να πετρώσει κάθε όν μόνο με μία ματιά, αφού δει τον μεγαλύτερο του φόβο. Γι' αυτό τον λόγο, ο Deucalion, στο δέκατο ένατο επεισόδιο «*Broken Glass*», δίδαξε στην Malia και στον Scott, πως να χρησιμοποιήσουν τις άλλες αισθήσεις τους, υπερφυσικές και μη, για να πολεμήσουν στα τυφλά (Davis κ.ά., 2011-2017).

⁴⁶ Άτομο με περιορισμένα δικαιώματα.

⁴⁷ Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας .

Στο τελευταίο επεισόδιο «*Wolves of War*», η αγέλη ήταν ήδη χωρισμένη σε διάφορα μέρη της πόλης. Άλλοι ήταν στο νοσοκομείο, φυλακισμένοι στο οπλοστάσιο του Gerard και στο αστυνομικό τμήμα. Η άφιξη του Stiles βοήθησε ιδιαίτερα, αφού ο μεγαλύτερος τους φόβος είναι η τύφλωση και γι' αυτό τον λόγο μπορούσε να την δει χωρίς να πετρώσει. Ο Scott, από την άλλη πλευρά, δεν είχε μόνο έναν φόβο (Davis κ.ά., 2011-2017). Στον καιρό του, ως λυκάνθρωπος απέκτησε αρκετές φοβίες που είχαν την ίδια ρίζα, δηλαδή απέκτησε τον φόβο της αρνητικής δυνητικότητας, της δυνητικότητας⁴⁸ που αλλάζει τους ανθρώπους σε τέρατα χωρίς ίχνος μεταμέλειας. Τα πρόσωπα που έπρεπε να αντιμετωπίσει ήταν πολλά, τα δύο πρόσωπα του nogitsune, τον Derek, την Malia, την φωνή της Lydia, ένα Berseker και ένα Oni. Για να μην υποκύψει, έβαλε τα χέρια στα μάτια του και με τα νύχια του λύκου τυφλώθηκε. Ο μόνος λόγος που ο Scott μπόρεσε να σταματήσει την Anuk-Itte είναι η απληστία για δύναμη, καθώς επέλεξε μία λυκάνθρωπο για ένα από τα δύο μέρη του. Ο Scott, τότε άκουσε τον Stiles να πλησιάζει και μείωσε το ηθικό της. «Δεν μπορείς να με νικήσεις. Δεν σε φοβάμαι. Όχι πια. Ήθελες δύναμη ώστε να μην παγιδευτείς ξανά. Ήθελες τη δύναμη ενός αλλόμορφου σαν εμένα. Αλλά αυτό έρχεται και με όλους τους κανόνες του να είσαι αλλόμορφος. Έχουμε αδυναμίες. Και έχουμε όρια που δεν μπορούμε να περάσουμε»⁴⁹. Εκείνη την στιγμή ο Stiles την κοίταξε στα μάτια και έσπασε στα πόδια της ένα βάζο με τέφρα βουνού που την μετέτρεψε σε πέτρα (Davis κ.ά., 2011-2017).

⁴⁸ Ο ορισμός της δυνητικότητας και συζήτηση γύρω του, γίνεται στο επόμενο κεφάλαιο.

⁴⁹ Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας.

4. Μυθολογική Αναπαράσταση: Μια Μεταουμανιστική Προσέγγιση

Στο κεφάλαιο αυτό, γίνεται μια προσπάθεια να πραγματευτεί η τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*», ώστε να αναδειχθούν τα μεταουμανιστικά της στοιχεία και οι πράξεις των χαρακτήρων να δημιουργήσουν ένα πιθανό μελλοντικό μεταουμανιστικό σενάριο. Μέσα από τα προηγούμενα κεφάλαια, έχει γίνει κατανοητό, ότι η σειρά ανήκει στην κατηγορία της Επιστημονικής Φαντασίας (προς το παρόν). Η Σαμπανίκου (2002), όμως, προειδοποιεί ότι η κατηγορία της Επιστημονικής Φαντασίας, ιδιαίτερα στις οπτικές και οπτικοακουστικές τέχνες «συχνά προβλέπει ή προετοιμάζει το μέλλον, ακυρώνοντας την λέξη απίθανο»⁵⁰ (438). Για να γίνει κατανοητή σε πλήρες εύρος η παραπάνω πρόταση, η μελέτη θα βασιστεί στο θεωρητικό πλαίσιο που δίνει ο Pierre Lévy στο έργο του «*Δυνητική Πραγματικότητα: Η φιλοσοφία του Πολιτισμού και του Κυβερνοχώρου*». Με την βοήθεια του Gilles Deleuze, ο Lévy δίνει τον ορισμό στο πραγματικό και το δυνατό ως δυο διαφορετικοί τρόποι του «Είναι», και απορρίπτει την «ψευδαίσθηση» πως το δυνατό δεν είναι πραγματικό τώρα, αλλά είναι πιθανόν σε μελλοντικό χρόνο (Lévy, 2001: 22; Deleuze, 1994: 168-182). Το δυνητικό, από την άλλη πλευρά, κρατάει την αίσθηση της δημιουργίας, καθώς πραγματοποιείται κάτι καινοτόμο την στιγμή της ιδέας και μόνο στην ενεργοποίησή του, το καθιστά εν ενεργεία υπαρκτό (Lévy, 2001: 22-24).

Στην σύγχρονη ακαδημαϊκή κοινότητα, η λέξη Posthuman (μετα-ουμάνος), είναι ο βασικός όρος για τον επαναπροσδιορισμό της έννοιας του ανθρώπου (Ferrando, 2013: 26). Μέσα στον Μεταουμανιστικό κόσμο, διακρίνεται μια σειρά από διαφορετικά κινήματα, το Τρανσουμανιστικό, είναι αυτό που ξεπροβάλλει για τον στόχο του στο συγκεκριμένο σενάριο, καθώς υποστηρίζει τη χρήση τεχνικών για την αύξηση της πιθανότητας επέκτασης των ορίων της ανθρώπινης ύπαρξης (Sorgner, 2021: 1). Ένα υποσχόμενο ερευνητικό πεδίο, που βρίσκεται σε εμβρυακό

⁵⁰ Η μετάφραση είναι της φοιτήτριας.

στάδιο στην ακαδημαϊκή κοινότητα, είναι η δημιουργία χίμαιρας και υβριδίου, με συνδυασμό τον άνθρωπο και το ζώο (Sorgner, 2021: 34), καθώς γίνεται κατανοητό πως το ανθρώπινο είδος δεν θα παραμείνει με αυτή την μορφή ή θα εξαφανιστεί τα επόμενα (εκατομμύρια) χρόνια (Hayles, 2021: 172-173; Sorgner, 2021: 34-35). Ο Bokota, σε μια προσπάθεια να αναδείξει την διαφορά της Χίμαιρας από το Υβρίδιο σε νομικό πλαίσιο δίνει πολλά παραδείγματα από χώρες όπως η Ιαπωνία, η Αμερική, ο Καναδάς, η Γερμανία, η Ελβετία, η Ισπανία και η Βρετανία (Bokota, 2021: 106-111). Η Χίμαιρα, είναι ένας οργανισμός που «περιέχει κύτταρα, ιστούς, γονίδια ή ακόμη και όργανα και μέρη του σώματος ενός άλλου οργανισμού, ενώ ένα Υβρίδιο είναι το αποτέλεσμα του εμποτισμού του ωαρίου ενός είδους με σπέρμα από άλλο είδος»⁵¹ (Bokota, 2021: 102-103). Η Χίμαιρα, φαίνεται πως έχει σε αρκετά πεδία διαφορές στον ορισμό της. Συγκεκριμένα, στην Γενετική «οι χίμαιρες είναι υβριδικά προϊόντα μεταξύ πολλαπλών μητρικών αλληλουχιών, που μπορούν να ερμηνευθούν ψευδώς ως νέοι οργανισμοί, διογκώνοντας έτσι την φαινομενική ποικιλομορφία»⁵². Στην εμβρυολογία, η χίμαιρα είναι ένας οργανισμός «που αποτελείται από δύο ή περισσότερους γενετικά διαφορετικούς τύπους κυττάρων»⁵³. Στην μεταμόσχευση, η λέξη χιμαιρισμός χρησιμοποιείται για να περιγράψει την ύπαρξη αιμοποιητικών στοιχείων από έναν δότη (αλλογενής ή ξενογενής) σε έναν αποδέκτη (Bokota, 2021: 105; Sherringham, 2008: 767-768). Στα κινήματα του Μεταουμανισμού και ειδικότερα του Τρανσουμανισμού, υπάρχει μια διευρυμένη συζήτηση «για την μετάλλαξη του ανθρώπου, ο οποίος θα παραμείνει απλώς εγκέφαλος και το σώμα του θα είναι μηχανή» (Ελλύλ, 2012: 417). Ο Ελλύλ, παρομοιάζει αυτή την κατάσταση με μεταμόσχευση, με αποτέλεσμα να εντάσσεται στην κατηγορία της Χίμαιρας (Ελλύλ, 2012: 417). Ο Sorgner, όμως, δεν εστιάζει τόσο στην ετυμολογία και τον ορισμό, όσο στην μίξη με οποιαδήποτε τεχνική με άλλο είδος (Sorgner, 2021: 34-36). Από την άλλη πλευρά, ο Bokota ξεκαθαρίζει πως τα υβρίδια δεν είναι τόσο δύσκολο να οριστούν παρά την πολύτροπη ανάμειξη δυο ή παραπάνω ειδών

⁵¹ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

⁵² Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

⁵³ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

(Bokota, 2021: 104-105). Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι το υβρίδιο, πέρα από την ανάμειξη ανθρώπου-ζώου, κρατάει μέρος της ταυτότητας του ανθρώπου αρκετό καιρό. Συγκεκριμένα, ο Hammer υποδεικνύει ότι ο άνθρωπος πριν 40.000 χρόνια ζούσε δίπλα σε διάφορες μορφές συγγενών, όπως οι Neandertal, οι Homo florensiensis κλπ.. Ο ίδιος υπογραμμίζει, ότι πρόσφατες μελέτες του σύγχρονου και αρχαίου DNA, δείχνουν την μίξη των ανθρώπων της Αφρικής – δηλαδή των ανθρώπων που φαίνεται να προήλθαν οι Homo sapiens – με αρχαίους ανθρώπους σε περιόδους μαζικής μετακίνησης. Η διασταύρωση αυτή, βοήθησε τον Homo sapiens να ευδοκιμήσει (Hammer, 2013: 66-71).

Η συζήτηση για την μίξη ανθρώπινων ειδών, φαίνεται να έχει καθολικό ρόλο τον 18^ο και 19^ο αιώνα, καθώς ο Crawford, θεωρεί αβάσιμες τις υποψίες στειρότητας και σωματικής αδυναμίας, των ανθρώπων με γονείς από διαφορετικές χώρες, όπως οι Άγγλοι και οι Γάλλοι ή οι Ισπανοί με τους Κινέζους κλπ. Μέσα από την άνθιση του πολιτισμού και την αύξηση των δημογραφικών παραδειγμάτων, όπως τα παραπάνω, αναδεικνύει την ενδυνάμωση που κατέχουν τα ανθρώπινα υβρίδια, αλλά δείχνει κατωτερότητα σε άλλα ζώα και ξεχωρίζει τον άνθρωπο ως το ανώτερο όν (Crawford, 1865: 356-362). Η τελευταία πεποίθηση που πολλοί κρατούν μέχρι και σήμερα, παρά το πέρασμα στον Μεταμοντερνισμό, μπορεί να μετασχηματιστεί αν δοθεί προσεκτική ματιά σε έναν άλλο μύθο που βασίζεται ο Τρανσουμανισμός, στον μύθο του Προμηθέα και του Επιμηθέα του Πλάτωνα (Franssen, 2017: 27-29, 41). Συνοπτικά, περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο πώς ο Προμηθέας συμμετείχε στη δημιουργία των ανθρώπων. Αφού οι Ολύμπιοι θεοί διαμόρφωσαν τα θνητά όντα από την γη και την φωτιά, διόρισαν τον Προμηθέα και τον αδερφό του Επιμηθέα να τους εξοπλίσουν με δυνάμεις, ικανότητες και ιδιότητες. Ωστόσο, ο Επιμηθέας χρησιμοποίησε όλες τις δυνάμεις και τις ιδιότητες στα άλογα ζώα, έτσι ώστε να μην μείνει τίποτα όταν ήρθε η σειρά της ανθρωπότητας. Για να λύσει το πρόβλημα που δημιούργησε ο Επιμηθέας, ο Προμηθέας έκλεψε μετά τη φωτιά, τη σοφία, τις πρακτικές τέχνες και τις τεχνολογίες για να μπορέσει και η ανθρωπότητα να επιβιώσει (Franssen, 2017: 29; Stiegler, 1998: 187-188).

Αρχικά, για να κατανοήσει ο αναγνώστης το εύρος της επίρκειας που έχει αυτός ο μύθος στον Τρανσουμανιστικό κόσμο, τίθεται απαραίτητη η αναφορά του βιβλίου «*Life 3.0*», όπου ο Mark Tegmark αποκαλεί το δυναμικό⁵⁴ AI (Artificial Intelligence) με το όνομα του Προμηθέα (Tegmark, 2018). Μία εστίαση που γίνεται σε αρκετές μελέτες του μύθου είναι στο όνομα του Προμηθέα που συμβολίζει τον έλεγχο που κατέχει ο άνθρωπος και με την πράξη του τελειοποιεί τον άνθρωπο καθ' ομοίωση του, δηλαδή την εν γένει μερική θεοποίηση του (Franssen, 2017: 29, 31-32). «Τα δώρα του δεν είναι μια διέξοδος για επιβίωση της ανθρωπότητας, αλλά είναι ένας τρόπος για να ελέγξουν τον κόσμο με την γνώση, την επιστήμη, και την τεχνολογία» (Franssen, 2017: 29). Η οπτική αυτή, βαδίζει στον τρόπο σκέψης του Τρανσουμανιστικού κινήματος και αποτελεί μέρος του ορισμού του (Franssen, 2017: 42; Vita-More, 2021: 55-56). Ξεχωρίζουν, όμως, οι μελέτες του Bernard Stiegler και του Ihab Hassan. Ο τελευταίος, ίσως είναι ο μόνος που υπογραμμίζει με μια ηθική ματιά ότι ο Προμηθέας, παρά την σημασία του ονόματος του, προνοητικός (Stiegler, 1998: 197), είναι ένας κλέφτης (Hassan, 1977: 847). Ο Stiegler, επιπλέον, υπογραμμίζει την οπτική του Rousseau, πως δεν υπάρχει αρχική αδυναμία στον άνθρωπο, απλά δεν έχει φτάσει στο τέλος⁵⁵ του (1998: 114-115).

Η συγκεκριμένη μελέτη, καθιστά απαραίτητο να υπογραμμιστεί στον παραπάνω μύθο, ότι σκοπός στην διαδικασία του σωστού εξοπλισμού των όντων (έλλογων και άλογων) ήταν η ισότητα στις πιθανότητες επιβίωσης. Η λανθασμένη διαδικασία έφερε την προμηθεϊκή νότα της φωτιάς και μαζί με τα αποτελέσματα της ανθρώπινης ανάπτυξης, καταστρέφει ολόκληρα οικοσυστήματα (Marchesini, 2021: 2).

Τα μεταουμανιστικά στοιχεία και ηθικές αναζητήσεις στην τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*», μπορούν να φέρουν νέες ιδέες στην συζήτηση για την επίλυση των προβλημάτων που συνοπτικά αναφέρθηκαν παραπάνω.

⁵⁴ Ο χαρακτηρισμός «δυναμικό» δόθηκε από την φοιτήτρια, καθώς σύνταξε ένα θεωρητικό πλαίσιο γύρω από τον ορισμό του Levy, για την έννοια του πραγματικού, του δυνατού και του δυνητικού στην αρχή του συγκεκριμένου κεφαλαίου.

⁵⁵ Η φοιτήτρια χρησιμοποίησε την λέξη τέλος, σκεπτόμενη την Αριστοτελική έννοια του σκοπού.

Γίνεται κατανοητό πως η μελέτη της τηλεοπτικής σειράς, που περιέχει εκατό επεισόδια, με μια μεταουμανιστική προσέγγιση θα ήταν πρόπον να είναι εκτενής και λεπτομερής, όμως, λόγω νομικών αντιπαραθέσεων κατά της έρευνας για την δημιουργία χίμαιρας και υβριδίων⁵⁶, η μελέτη θα εστιάσει σε βιο-ηθικά ζητήματα με παραδείγματα που έχουν υπογραμμιστεί στο προηγούμενο κεφάλαιο από την κάθε σεζόν.

4.1. Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο Για Τέρατα

Στο προηγούμενο κεφάλαιο, πέρα από την σημειωτική ανάλυση που αφορούσε την αναπαράσταση πραγματικών μύθων από διαφορετικά μέρη του κόσμου στην τηλεοπτική σειρά, αναφέρθηκε η πλοκή και το κείμενο εστίασε σε συγκεκριμένα περιστατικά ή υποθέσεις.

Στον πρώτο κύκλο, ο Derek ρωτάει τον Scott όταν τον κατηγορεί ότι τον μετέτρεψε σε λυκάνθρωπο, αν είναι τόσο κακό που σχεδόν όλες του οι αισθήσεις είναι αυξημένες. Από την πλευρά του Scott, αλλά και των περισσότερων ανθρώπων σήμερα, η εμφάνιση που θυμίζει λύκο με ανθρώπινα χαρακτηριστικά σε κάθε πανσέληνο δεν είναι φυσιολογική. Ο Derek, όμως, αργότερα του δίνει τις βάσεις της ηθικής που ο Scott έχει ήδη την προδιάθεση, επιβεβαιώνοντας ότι το είδος του δεν χρειάζεται να σκοτώσει για να ικανοποιήσει κάποια ζωώδης ένστικτα⁵⁷ (Davis κ.ά, 2011-2017).

Στο δεύτερο και τρίτο κύκλο, με την περίπτωση μετατροπής της Lydia και του Jackson, φαίνεται πως η ψυχολογική κατάσταση και η πνευματική ευστροφία είναι σημαντικές συνιστώσες για την ταυτότητα ενός αλλόμορφου. Επιπλέον, μέσα από την αλλαγή τους, την εμφάνιση της αγέλης που αποτελείται μόνο από

⁵⁶ Συγκεκριμένα, ο Sorgner αναφέρεται στην Μεγάλη Βρετανία, που από το 2008 έχει εγκρίνει την έρευνα για τα υβρίδια με ζώα και ανθρώπους αλλά δεν μπορούν να τα αφήσουν να αναπτυχθούν πάνω από 14 ημέρες. Στο Ινστιτούτο Salk για βιολογικές μελέτες στην Καλιφόρνια, όπου η ανάπτυξη διακόπτεται στις 28 ημέρες μετά την γονιμοποίηση και στην καινοτόμα γραμμή που ακολουθεί η Ιαπωνία καθώς από το 2019 μπορούν να γεννηθούν όντα με DNA χοίρου, αλλά και ανθρώπου (Sorgner, 2021: 34-35).

⁵⁷ Δείτε σελ. 49

άλφα, τους δρυΐδες αλλά και την εμφάνιση άλλων μυθολογικών πλασμάτων, συστήνουν όχι μόνο διαφορετικά είδη χιμαιρών – υβριδίων με διαφορετικά ζώδια χαρακτηριστικά (π.χ Kanima – Kanaima, Kitsune κλπ.) αλλά και διαφορετικές ταξινομίες (Davis κ.ά, 2011-2017).

Στον τέταρτο κύκλο, οι ανταγωνιστές που φαίνεται να είναι δάκτυλος σε κάθε δυσκολία των πρωταγωνιστών είναι η Kate Argent και ο Peter Hale. Η Kate, δεν ενδιαφέρθηκε για τον κώδικα τον κυνηγών στον πρώτο κύκλο, «κυνηγάμε, αυτούς που μας κυνηγούν» και ως αποτέλεσμα το σπίτι της αγέλης των Hale κάηκε. Ένας από τους εναπομείναντες ήταν ο Peter, ο οποίος δεν άντεχε τα εγκαύματα και έπεσε σε κώμα, έχοντας πολύ θυμό μέσα του (Davis κ.ά, 2011-2017).

Το παραλήρημα του, το άκουγε η Meredith, μία banshee, που αποφάσισε να το δράξει, όπως ήθελε ο Peter, με μία λίστα θανάτου. Το κείμενο στο προηγούμενο κεφάλαιο, εστιάζει σε δύο παραδείγματα. Το πρώτο παράδειγμα, είναι ο τρόπος που η Meredith μιλάει για τον εαυτό της, αυτοαποκαλείται τέρας λόγω των δυνατοτήτων της και όχι λόγω των πράξεων της σε όμοιούς της. Είχε χάσει κάθε σεβασμό προς το πρόσωπο της και έβρισκε στο πρόσωπο του Peter έναν άλφα που θα την οδηγούσε έξω από το αδιέξοδο ⁵⁸ (Davis κ.ά, 2011-2017).

Το δεύτερο παράδειγμα του τέταρτου κύκλου, αφορά τον Scott, ο οποίος έγινε πραγματικός άλφα στην τρίτη σεζόν, επειδή έμεινε πιστός στις αξίες και τα ιδανικά του. Ούτε ο Scott, όμως, δεν είναι τέλειος και ο Liam σε μια προσπάθεια να του θυμίσει ποιος πραγματικά είναι, φωνάζει μία φράση που είναι περίφημη σε θαυμαστές της σειράς. «Δεν είσαι τέρας! Είσαι λυκάνθρωπος! Σαν και εμένα»⁵⁹ (Evans & Pettet, 2008: 68; Davis κ.ά, 2011-2017).

Στον πέμπτο κύκλο, το κείμενο αναφέρει τους Dread Doctors, οι οποίοι μετά από μια πολύπλοκη διαδικασία δημιουργούσαν υπερφυσικές χιμαιρες από ανθρώπους με αποτέλεσμα να αλλάξουν τα όρια του υπερφυσικού. Σκοπός τους ήταν να ξανά φέρουν στην ζωή έναν υπερφυσικό μύθο, το τέρας του Gévaudan⁶⁰.

⁵⁸ Δείτε σελ. 62-64.

⁵⁹ Δείτε σελ. 64-65.

⁶⁰ Δείτε σελ. 26

Η σημειωτική ανάλυση, δεν εστίασε τόσο στην άποψη των πρωταγωνιστών για το τέρας ή στην εύρεση φράσης που να περιγράφει την άποψη αλλά από την γενική εικόνα που μεταφέρει η σειρά στον θεατή, το ονομάζουν τέρας γιατί του αρέσει να σκοτώνει για να σκοτώνει, και να δημιουργεί φήμη από αυτό. Ο παρα-ιατρικός δάκτυλος, που βρίσκει αντίθετο το κοινό με τις πρακτικές του, δεν σταματάει στους Dread Doctors, όμως, αλλά φαίνεται με την μεταχείριση της Lydia στο Eichen House, μία μονάδα ψυχιατρικής θεραπείας (Davis κ.ά, 2011-2017). Η εικόνα των παρα-ιατρικών πρακτικών όπως ο τρυπανισμός σε άτομα που φαινομενικά πάσχουν από κάποια ψυχική ή ψυχιατρική ασθένεια (η περίπτωση της Lydia), οπισθοδρομούν την κοινή αντίληψη για αυτούς τους ασθενείς και τους ειδικούς, πράγμα που εντείνει την εντύπωση πως άνθρωποι με ειδικές ικανότητες (superhumans) ,θα δεχθούν παρόμοια συμπεριφορά ή θα είναι για όλη τους την ζωή μελέτες ιατρών και επιστημόνων.

Στον έκτο κύκλο, ένα ενδιαφέρον σημείο που είναι αρκετά δημοφιλές πεδίο στην ιατρική αλλά και στο Μεταουμανισμό, είναι η μνήμη, πως αλλάζει, και η λήθη. Η αναφορά, γίνεται για την λήθη του Stiles από την ύπαρξη και παρά την δύναμη που άσκησε το Άγριο Κυνήγι, υπήρχε ένα συναισθηματικό κενό στους πρωταγωνιστές που μόνο ο Stiles μπορούσε να γεμίσει. Ερωτήματα όπως ο τρόπος που ο παππούς του, τον θυμόταν παρά την άνοια του, πως ο Stiles, ένας άνθρωπος, ξεπέρασε την λήθη που γέμιζε τον σιδηροδρομικό σταθμό μέσα στο Άγριο Κυνήγι, είναι αξιόλογα (Davis κ.ά, 2011-2017).

4.2. Σκέψεις Για Το 4.1.: Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο

Το κείμενο «Παραδείγματα Από Ένα Σενάριο Για Τέρατα», δημιουργεί τρεις κατηγορίες συζήτησης και σκέψεις. Από τον πρώτο μέχρι τον τέταρτο κύκλο⁶¹ «Άνθρωποι και Τέρατα», ξεκινάει ο διάλογος για το τι είναι πραγματικά τέρας και τι είναι άνθρωπος. Ο πέμπτος κύκλος, εστιάζει στην εσφαλμένη εικόνα που έχει

⁶¹ Η κατηγοριοποίηση των κύκλων δεν είναι απόλυτη. Τα θέματα της συζήτησης φαίνονται σε άλλους κύκλους περισσότερο και σε άλλους λιγότερο. Η κατηγοριοποίηση γίνεται για την ευκολότερη εστίαση σε μείζων παραδείγματα ή ζητήματα.

το κοινό για τους επιστήμονες «Ο Φόβος και η Λογική στην Επιστήμη», λόγω εκκεντρικών ιστορικών παραδειγμάτων, και ο έκτος κύκλος αφορά την μνήμη, η οποία είναι άμεση συνδεδεμένη με την θνησιμότητα και την λήθη, «Μνήμη και Λήθη».

4.2.1. Ανθρωποι και Τέρατα

Η λέξη τέρατα, είναι «ένας από τους τρόπους που εμφανίζονται τα όρια μεταξύ ανθρώπων και εν μέρει ανθρώπων μέσω του λόγου...». Η λέξη επισημαίνει λάθος της φύσεως (Graham, 2021: 186). Αν, όμως, το ανθρώπινο είδος αναπτυχθεί μέσω της τεχνολογίας, με τρόπο τέτοιο που γίνει ένα με την φύση και όχι κυρίαρχο της φύσης, είναι πιθανό να εμφανίσει τέτοια εικόνα και ικανότητες (Graham, 2021: 188). Ο Degrazia, αναφέρει μαζί με άλλες ενστάσεις και το έργο «*Protecting the Endangered Human: Toward an International Treaty Prohibiting Cloning and Inheritable Alterations*», όπου οι συγγραφείς, υπογραμμίζουν ότι μια τέτοια πιθανότητα είναι έγκλημα κατά της ανθρωπότητας με έναν μοναδικό τρόπο, καθώς μπορούν να αλλάξουν την ίδια την ουσία της ανθρωπότητας (Annas, Andrews & Isasi, 2002: 153; Degrazia, 2007: 313). Μέσα από την ανάλυση του, φαίνεται πως δεν υπάρχει ξεκάθαρος ορισμός για την ανθρωπότητα, καθώς όσοι ενίστανται χρησιμοποιούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια ως επιχείρημα ή την ιδέα ότι οι άνθρωποι έχουν την υπέρτατη ηθική υπόσταση και οποιαδήποτε μίξη με άλλο είδος, θα έχει ως αποτέλεσμα την λήθη της (Degrazia, 2007: 309-315; Hauskeller, 2009: 99). Πέρα από τον αυτοπροσδιορισμό του κάθε ανθρώπου που ενδέχεται να διαφέρει, αλλά κοινωνικά είναι αποδεκτός ως άνθρωπος, ο Hauskeller, βρίσκει την ρίζα του προβληματισμού, καθώς υπάρχει δυσκολία να ξεχωρίσει κανείς την «περιγραφή από το αυθεντικό» (Hauskeller, 2009: 98). Για το δεύτερο γίνεται κατανοητό, ότι ο Hauskeller, αναφέρεται στην βιολογική γενεαλογία και εστιάζει στην προειδοποίηση του Συμβουλίου της Σκωτίας για την Ανθρώπινη Βιοηθική, «εάν μια οντότητα γίνει αποδεκτή ότι δημιουργήθηκε από ανθρώπινα και μη ανθρώπινα όντα, τότε ολόκληρη η ταυτότητα της και το

δικαίωμα της σε ανθρώπινα δικαιώματα και αξιοπρέπεια θα μπορούσε να αμφισβητηθεί»⁶² (Hauskeller, 2009: 99).

Ο Hoffe, συνάγει τον τρόπο με τον οποίο τα ανθρώπινα όντα είναι στο στάδιο που αγωνίζονται για την αναγνώριση τους, με αποτελέσματα «όπως ο φθόνος, η ζήλια, η αγανάκτηση, η εκδίκηση αλλά και επίσης συγχώρεση, συμπάθεια ή εν συναίσθηση, συμπόνια, λύπη και ντροπή... Από ανθρωπολογική άποψη, υπάρχουν δύο τρόποι με τους οποίους υπάρχει ηθική για τα ανθρώπινα όντα: η ευφυΐα και το άνοιγμα προς τον κόσμο»⁶³ (Hoffe, 2013: 45).

Η εν συναίσθηση και η συμπόνια, είναι κύρια χαρακτηριστικά που το κοινό βλέπει στον πρωταγωνιστή Scott McCall, καθώς από την πρώτη στιγμή που ήξερε για το υπερφυσικό, προσπάθησε να βρει την ισορροπία του λύκου και του ανθρώπου μέσα του, ώστε να προστατεύσει την πόλη του, από τον Peter Hale που επέλεξε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του, για προσωπικό όφελος. Με λίγα λόγια, αποτελούν μέρος της ηθικής του, που δημιουργεί μια αίσθηση της ταυτότητας του, του «Είναι» του. Στην περίπτωση του Scott, φαίνεται ξεκάθαρα η ικανότητα που δίνει η λυκανθρωπία να ενισχύεται από την δύναμη του χαρακτήρα σε κάποια ιδανικά και αξίες που έχουν πλουραλιστική διάθεση, και αυτός είναι ο λόγος που ανταμείβεται ο χαρακτήρας του με ένα ανάλογο αφηγηματικό τόξο, σε κάθε κύκλο. Άξιο αναφοράς είναι στον τρίτο κύκλο, που αντιμετώπισε μια αγέλη από άλφα και έγινε «πραγματικός άλφα» ο ίδιος και στον τέταρτο κύκλο, όταν αντιμετώπισε κάποια διλήμματα ανάπτυξης χαρακτήρα, για παράδειγμα δεν έδωσε τα χρήματα από την λίστα θανάτου πίσω στον Derek κατευθείαν, καθώς είχε οικονομικό πρόβλημα η οικογένεια του (Davis κ.ά., 2011-2017).

Το ακριβώς αντίθετο, μπορεί να ειπωθεί για τον Jackson, στον δεύτερο κύκλο, ο οποίος λόγω της ψυχολογικής και πνευματικής του κατάστασης έγινε υπηρέτης (Kanima ή κάτι λιγότερο από άνθρωπος) παρά την υπερφυσική του δύναμη. Ένας υπηρέτης, όμως, μπορεί να απελευθερωθεί από τα δεσμά του, αλλά

⁶² Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια

⁶³ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

για πάντα θα έχει στο παρελθόν του αυτή την ταυτότητα και γι' αυτό παρά το πέρας των προβλημάτων του και την αποδοχή της λυκανθρωπίας, κάποια χαρακτηριστικά του kanima έμειναν. Παρόμοια είναι και η περίπτωση της Meredith, η οποία παρά την πεποίθηση για τον εαυτό της ως κατώτερο είδος (τέρας) στον τέταρτο κύκλο, παρουσιάζει μια αλλαγή που σχηματίζεται στο αφηγηματικό της τόξο μέχρι τον πέμπτο κύκλο.

Από τον τρίτο κύκλο και μετέπειτα το κοινό ακολουθεί την δυσκολία της ισορροπίας του ζώου και του ανθρώπου με βάση το «Είναι» και στους άλλους χαρακτήρες, όπως η Malia (coyote), Kira (kitsune), Liam (werewolf), και διαφορετικοί συνδυασμοί χίμαιρας στην πέμπτη σεζόν. Στην ίδια κατηγορία, ανήκει και ο Stiles, παρά το γεγονός ότι είναι άνθρωπος, καθώς στον τρίτο κύκλο, κατοικούσε στο σώμα του ένα nogitsune (Davis κ.ά., 2011-2017). Από το αφηγηματικό του τόξο στους επόμενους κύκλους γίνεται αντιληπτό ότι προσπαθεί να κατανοήσει την έννοια του ανθρώπου.

4.2.2. Ο Φόβος και η Λογική στην Επιστήμη

Η δεύτερη κατηγορία, που είναι αξιόλογη αναφοράς είναι η εσφαλμένη εικόνα που έχει το κοινό για τους επιστήμονες λόγω εξτρεμιστικών σκέψεων και καταστάσεων από ανθρώπινο αποτέλεσμα. Η εικόνα αυτού του στερεότυπου, που κρατάει ένα μέρος της αλήθειας (Sorgner, 2021: 6), ξεκινάει από τον τρίτο κύκλο, όταν ο Stiles νοσηλεύεται στο Eichen House, και όσο περνούσαν τα επεισόδια, η ψυχιατρική μονάδα θύμιζε έναν εφιάλτη, διότι στον τέταρτο κύκλο, η Lydia και ο Stiles βίωσαν μια απόπειρα δολοφονίας εις βάρος τους από ιατρικό προσωπικό. Ο δράστης, ομολόγησε ότι σκότωνε ασθενείς της μονάδας με τρόπο που θεωρούνται από την κοινωνία ως αυτοκτονίες ψυχικά διαταραγμένων ατόμων. Η κορύφωση αυτής της εικόνας, γίνεται στον πέμπτο και έκτο κύκλο. Στον πέμπτο κύκλο, ο θεατής παρακολουθεί το Eichen House μέσα από τα μάτια της Lydia, και η κάμερα μαζί με το παραλήρημα της banshee, καταγράφει μια έντονη κινηματογραφική περιπέτεια με κλειδί την λογική της πρωταγωνίστριας. Σε αυτό τον κύκλο, χρησιμοποιήθηκε ο τρυπανισμός, μια δημοφιλή διαδικασία του 18^{ου} αιώνα, όχι

τόσο για την ίαση της Lydia, αλλά θεωρήθηκε ως μέσο για ένα ευκολότερο αποτέλεσμα. Συγκεκριμένα, οι πρωταγωνιστές με διαφορετικούς τρόπους προσπαθούσαν να βρουν την ταυτότητα του τελευταίου εφήβου, που έπεσε θύμα των Dread Doctors. Ο ιατρός, που χρησιμοποίησε τον τρυπανισμό πίστευε ότι η Lydia θα αναπτύξει τις δυνάμεις και ικανότητες της και θα μπορούσε να προβεί στην αναγνώριση του εφήβου που κρύβεται πίσω από το τέρας του Génaudan. Στον έκτο κύκλο, ο διευθυντής της ειδικής μονάδας για τα υπερφυσικά όντα μετά από έντονο φόβο, σκοτώνει όλη την μονάδα (Davis κ.ά., 2011-2017).

Οι Dread Doctors, από την άλλη πλευρά, χρησιμοποίησαν τεχνικές για να μείνουν περίπου τέσσερις αιώνες ζωντανοί, με μόνο σκοπό να βρουν τρόπο να «αναστήσουν» το τέρας του Génaudan. Σε αυτή την διαδρομή, πειραματίστηκαν με πολλούς ανθρώπους χωρίς την άδεια τους, μόνο και μόνο επειδή ταίριαζαν με το γενετικό προφίλ που χρειαζόνταν (Davis κ.ά., 2011-2017) και γι' αυτό στην σημειωτική ανάλυση, έγινε λόγος για χίμαιρες.

Οι πεποιθήσεις του προσωπικού στο Eichen House, και η δραστηριότητα των Dread Doctors μπορεί να μην είναι αληθινά παραδείγματα, αλλά έρχονται από πραγματικό φόβο και σκέψεις και ιδιαίτερα από ιστορικά παραδείγματα προς αποφυγήν. Συγκεκριμένα, μέσα από την μελέτη για αυτή την εργασία χρειάζεται η αναφορά στον Ija Ivanov, ο οποίος την δεκαετία του 1920 με την ευλογία της Σοβιετικής Ένωσης, εφάρμοσε πειράματα με πιθήκους και ανθρώπους (Kozhevnikova, 2016: 9-13). Το έργο του Ivanov, στην σημερινή κοινωνία φαντάζει εντελώς ανήθικο, αλλά τότε θεωρήθηκε ηθικό καθώς τα αποτελέσματα θα δημιουργούσαν μια ισχυρή πρόοδο για το είδος (Kozhevnikova, 2016: 10).

Το παραπάνω παράδειγμα, αλλά και διάφορα άλλα παραδείγματα, δημιούργησαν βάσεις για τις πεποιθήσεις του κοινού σήμερα, που βλέπει ιδέες όπως η δημιουργία υβριδίων, ως αποτέλεσμα τρελού επιστήμονα, όχι μόνο λόγω της προπαγάνδας του πρώτου και δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, του ψυχρού πολέμου κλπ. αλλά και για την βιαιότητα που ασκήθηκαν τότε στα πειραματόζωα (Sorgner, 2021: 109; Kozhevnikova, 2016: 10-13).

Στον σημερινό κόσμο, όμως, η τεχνολογία αλλάζει με ταχύτατους ρυθμούς και αφήνει την ερώτηση αν υπάρχει διαδικασία που δεν είναι επώδυνη, με έγκριση για ανάλυση και παραχώρηση γενετικού υλικού σε άλλο ή νέο οργανισμό, ακόμα και αν η έγκριση έρχεται από άλογα όντα (Sutherland, 2017: 36). Τα παραπάνω ερωτήματα είναι απαραίτητα, αν σκεφτεί κανείς ότι χώρες όπως η Ιαπωνία, έχουν εγκρίνει την δημιουργία υβριδίων, με στόχο την μετέπειτα χρήση οργάνων.

4.2.3. Μνήμη και Λήθη

Η εισαγωγή του κεφαλαίου, βασίζεται εκτός των άλλων που αναφέρθηκαν στην εισαγωγή και στο θεωρητικό πλαίσιο που διαμόρφωσε ο Lévy για το «Είναι», μαζί με τον Pierre Bourdieu, ο οποίος συμπεραίνει πως «το άτομο εσωτερικεύει τις δομές του εξωτερικού κόσμου». Ο εσωτερικός κόσμος κατασκευάζει τις έξης (habitus), δηλαδή ένα τρόπο σκέψης, που ενεργεί ως ένστικτο (Abrams, 2014: 83). Από τα παραπάνω, διαμορφώνεται ένα σκεπτικό για τα παραδείγματα μνήμης και λήθης που καταγράφονται στον έκτο κύκλο της τηλεοπτικής σειράς.

Το Άγριο Κυνήγι, στην έκτη σεζόν, εξαφανίζει ανθρώπους από αυτή την πραγματικότητα και το κοινό, τους βλέπει να υπάρχουν σε μια άλλη διαμορφωμένη πραγματικότητα που μοιάζει με σιδηροδρομικό σταθμό. Εκεί, βλέπουμε τον Stiles να επανακτά την μνήμη του και να προσπαθεί να επανασυνδεθεί με τους φίλους του, ενώ την ίδια στιγμή στον κόσμο της «Teen Wolf», όλοι τον έχουν ξεχάσει και οι φίλοι του αισθάνονται μόνο ένα συναισθηματικό κενό που γέμιζε ο Stiles. Επιπλέον, ο παππούς του παρά την άνοια που είχε, κάποια στιγμή ήξερε την ύπαρξη του Stiles, όταν όλοι οι άλλοι δεν θυμόντουσαν ούτε την εμφάνιση του (Davis κ.ά., 2011-2017).

Η Abrams, επιχειρηματολογεί όσο αφορά στον τρόπο με τον οποίο πως η μνήμη καθορίζει την ταυτότητα μας (2014: 119), αλλά μια απότομη απώλεια μνήμης δεν σημαίνει ότι παύει η ταυτότητα να υπάρχει. Ο άνθρωπος με εν συναίσθηση και χωρίς μνήμη, είναι τα αισθήματα του, ενώ όσοι δεν έχουν εν συναίσθηση, έχουν την ανάγκη της επιβίωσης και τον φόβο της λήθης τους από άλλους.

Με λίγα λόγια, στον εσωτερικό κόσμο του ατόμου, χωρίς μνήμη, η ταυτότητα του «Είναι» δεν αποχωρεί, καθώς ήδη έχει δημιουργήσει χαρακτήρα που ενεργεί ως ένστικτο στον τρόπο σκέψης και στον τρόπο της πράξης. Από την άλλη πλευρά, στον εξωτερικό κόσμο, ακόμα και αν οι άλλοι δεν θυμούνται το άτομο, τα υλικά αντικείμενα στην κατοχή του, και οι δημιουργίες από προηγούμενες πράξεις, ακόμα και αν αυτές είναι παρελθοντικές μπερδεμένες μνήμες, αποτελούν απομεινάκια του Εαυτού, άρα και του «Είναι».

Συμπεράσματα

Η παρούσα μελέτη, είχε σκοπό να αναδείξει την πολυπολιτισμική μυθολογία στην μυθοπλαστική αμερικανική τηλεοπτική σειρά «*Teen Wolf*» (2011-2017) με βιβλιογραφική ανασκόπηση, και μέσα από την μελέτη αναδείχθηκαν ερωτήματα που κρίθηκαν απαραίτητα να προσδιοριστούν σε ένα θεωρητικό και φιλοσοφικό πλαίσιο, για την σωστή ολοκλήρωση της σημειωτικής ανάλυσης στην τηλεοπτική σειρά.

Μέσα από την ανασκόπηση και από την σημειωτική ανάλυση, γίνεται κατανοητό ο τρόπος με τον οποίο οι πολιτισμικοί μύθοι, Anuk Itte, Berserk, Banshee, Druids, Threelord Death, Wendigo, Lion-man of the Hohlenstein-Stadel, Wild Hunt, Ghost Riders, Hell hound, Tezcatlipoca, Beast(s) of Gévaudan, Werewolf, La Loba, Coyote, Kitsune και Nogitsune, Oni, Kanaima, Chimera, Wolfsbane, Mistletoe, Nemeton και Mountain Ash, αναπαραστάθηκαν, γίνεται διακριτό το κοινό χαρακτηριστικό της βία και συνάγεται ως αποτέλεσμα φόβο από τον σημερινό Δυτικό κόσμο για το άγνωστο, δηλαδή το Άλλο. Η ανθρωπολογία, αντιστέκεται στην ιδέα της βίας ως μορφή πολιτιστικής ροπής, καθώς είναι εύκολο να χαρακτηριστεί η βία των Άλλων ως εκδήλωση αγριότητας ή πρωτογονισμού. Ο Whitehead, συμπεραίνει στο έργο του «*Dark Shamans: Kanaima and the Poetics of Violent Death*», ότι η βία του kanaima «συνδέεται στενά με την βία της οικονομικής και πολιτικής ανάπτυξης στην αποικιακή και σύγχρονη εποχή. Αυτή η ερμηνεία, υποδηλώνει ότι η ρητορική κατά της βίας, που εφαρμόζεται στον Δυτικό κόσμο συχνά, συνδέεται με την ανάγκη της απόπλισης των γηγενών με αναφορά στην συντριπτική αλλά προστατευτική βία του κράτους»⁶⁴ (2002: 245). Το παραπάνω σκεπτικό, εφαρμόζεται σε κάθε μύθο και η εικόνα που αναπαραστάθηκε στην σειρά δημιουργεί μια απόσταση από το πραγματικό, εφαρμόζοντας μια πολιτική κινουμένων σχεδίων.

Οι περισσότεροι μύθοι, όπως το kanaima, kitsune, oni, the beasts of Gévaudan κλπ., έχουν συγκεκριμένους τόπους και ανθρώπους καταγωγής, που

⁶⁴ Η μετάφραση έγινε από την φοιτήτρια.

τους κρατάν ζωντανούς και είναι μέρος της ταυτότητας των ανθρώπων και τόπου με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η αναπαράσταση τους μπορεί να επηρεάσει θετικά ή/και αρνητικά τον τρόπο σκέψης του Παγκοσμιοποιημένου κόσμου, για τον τόπο και τους ανθρώπους καταγωγής, με αποτέλεσμα να υπάρξουν πολιτισμικές και οικονομικές συνέπειες σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο, όπως για παράδειγμα είναι ο τομέας του σκοτεινού τουρισμού (Sharpley & Stone, 2009: 112-117).

Τα ερωτήματα που ειπώθηκαν, σε θεωρητικό και φιλοσοφικό πλαίσιο του Μεταουμανιστικό κινήματος, στο τελευταίο κεφάλαιο «Μυθολογική Αναπαράσταση: Μια Μεταουμανιστική Προσέγγιση», αν και δεν αναπτύχθηκαν από όλες τις οπτικές, γίνεται αντιληπτός ο τρόπος με τον οποίο η μυθολογία μέσα σε αυτό το σκεπτικό είναι μια μορφή πολιτιστικής κληρονομιάς, που μετατρέπεται με βάση τις ανάγκες του σημερινού κόσμου και θα παραμείνει μέρος της ταυτότητας του.

Τα σχέδια του Τρανσουμανισμού, για την υπέρβαση των ανθρώπινων περιορισμών μέσω της επιστήμης και της τεχνολογίας (Sorgner, 2021: 1), με βάση το τελευταίο κεφάλαιο, μπορούν να ξεκινήσουν να οραματίζονται μορφές χιμαιρισμού που προβάλλονται στην οθόνη. Μια προσέγγιση, όμως, που υποδεικνύει σκεπτικό ισότητας προς τα άλλα ζώα και το περιβάλλον του πλανήτη είναι η δημιουργία τεχνολογίας για επικοινωνία με άλλα είδη ζώων, ώστε να υπάρχει έγκριση για περεταίρω πειραματισμούς προς αυτή την κατεύθυνση. Με την εδραίωση μιας τέτοιας επικοινωνίας, τα δεδομένα του κόσμου είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα αλλάξουν και ίσως είναι το πρώτο θεμέλιο που θα καταρρίψει την φράση του Fukuyama, ο οποίος χαρακτήρισε τον Τρανσουμανισμό, την «πιο επικίνδυνη ιδέα του κόσμου» (Sorgner, 2021: 63).

Βιβλιογραφικές Αναφορές

Ελληνόγλωσσες

- Ελλάλ, Ζ. (2012). *Το Τεχνικό Σύστημα*. Αθήνα: Εκδόσεις Αλήστου Μνήμης.
- Κουή, Α. (2014). *Η Σημειωτική της Εικόνας και το Παραμύθι: Η Νεράιδα Νονά στην Σταχτοπούτα και την Ωραία Κοιμωμένη*. (Πτυχιακή Εργασία). Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου, Σχολή Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, Λεμεσός.
- Κουλαουζίδης, Γ. (2015). Αισθητική εμπειρία και μετασχηματισμός ή προσπαθώντας να συνδέσουμε μια εκπαιδευτική μεθοδολογία με τις θεωρητικές προσεγγίσεις της μετασχηματιστικής εκπαίδευσης. *Εκπαίδευση Ενηλίκων*, 35, 4-15.
- Κούζιου, Σ. (2014). *Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης: Σύγχρονα Επικοινωνιακά Εργαλεία και η Εφαρμογή τους στην Πολιτική*. (Πτυχιακή Εργασία). Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Πειραιά Τεχνολογικού τομέα, Σχολή Διοίκησης και Οικονομίας, Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων, Πειραιάς.
- Πλατανιάς, Δ. (2004). *Οι Μυθολογίες του Κόσμου: Α μέρος: Ο επικός Μυθολογικός Κύκλος*. Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Κέντρο Διαπολιτισμικής Αγωγής, Αθήνα.
- Στάθη, Ε. (2006). *Κινηματογράφος και Αναπαράσταση*. Από το βιβλίο των Παπαγεωργίου, Δ., Μπουμπάρης, Ν., και Μυριβήλη, Ε., *Πολιτιστική Αναπαράσταση*. Αθήνα: Εκδόσεις Κριτική.
- Στάθη, Ε. (2011). *Σημεία και Σύμβολα στην Φιλμική Γλώσσα: Η μορφή και το νόημα της κινούμενης εικόνας*. Αθήνα: Εκδόσεις Αιγόκερως.

Ξενόγλωσσες

- Abrams, L. (2014). *Θεωρία Προφορικής Ιστορίας*. Αθήνα: Πλέθρον.

- Andrianova, A. (2016). Teen Drama with a Bite: Human Animality in Teen Wolf. *Supernatural Studies*, 3 (1), 65-84. Ανακτήθηκε στις 28 Δεκεμβρίου, 2021, από [Supernatural Studies - Andrianova](#)
- Annas, George, Lori Andrews, and Rosario Isasi. (2002). Protecting the Endangered Human: Toward an International Treaty Prohibiting Cloning and Inheritable Alterations. *American Journal of Law and Medicine*. 28 (2-3), 151-78. Ανακτήθηκε στις 1 Μαρτίου, 2021, από [Protecting the Endangered Human: Toward an International Treaty Prohibiting Cloning and Inheritable Alterations | American Journal of Law & Medicine | Cambridge Core](#)
- Bartels, K. (2012). *S-now White – A Native Girl from Lohr am Main*. Ανακτήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου, 2020, από http://spessartmuseum.de/pdf/schneewittchentext_engl.pdf
- Bekoff, M. & Gese, E.M. (2003). Coyote (*Canis latrans*). *USDA National Wildlife Research Center - Staff Publications*. 224, 466-481. Ανακτήθηκε 7 Μαρτίου, 2022, από, https://digitalcommons.unl.edu/icwdm_usdanwrc/224
- Beresford, M. (2013). *The White Devil: The Werewolf in the European Culture*. London: Reaktion Books Ltd. Ανακτήθηκε 15 Ιουλίου, 2021 από [The White Devil: The Werewolf in European Culture - Matthew Beresford - Βιβλία Google](#)
- Bingham, A. (2010). *South and Meso-American Mythology A to Z*. Chelser: House Publishers, New York.
- Bokota, S. (2021). Defining human-animal chimeras and hybrids: A comparison of legal systems and natural sciences. *Ethics & Bioethics (in Central Europe)*, 11(1-2), 101-114. Ανακτήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου, 2022, από: <https://doi.org/10.2478/ebce-2021-0001>
- Bordwell, D. (1996). Convention, Construction, and Cinematic Vision. In D. Bordwell's & N. Carroll's (Eds), *Post-Theory: Reconstructing Film Studies*, 87-107. Wisconsin: The University of Wisconsin Press.

- Brembilla, P. (2013). The Pervasive Architecture of MTV's "*Teen Wolf*". *Breaking the Media Value Chain Conference Proceedings*, 51-59. <https://cris.unibo.it/handle/11585/305957>
- Brothwell, J. (2012). Skinwalker Lore, *Stealing Breath*. pp. 1-10. Ανακτήθηκε 29 Ιουνίου, 2021 από [skinwalkerlore.pdf](https://www.skinwalkerlore.pdf) (joannebrothwell.com)
- Briggs, K. (1976). *An Encyclopedia of Fairies: Hobgoblins, Brownies, Bogies and Other Supernatural Creatures*. 1st Ed. New York: Pantheon Books.
- Bulman, J. K. (2008). *The Court Book of Mende and the Secular Lordship of the Bishop: Recollecting the Past in Thirteenth-Century Gévaudan*. Toronto: University of Toronto Press.
- Bullock-Davies, C. (1962). Ympe Tre and Nemeton. *Notes and Queries*, 9, 1, 6-9. DOI: 10.1093/nq/9-1-6b
- Burgess, M. (1985). Oromë and the Wild Hunt: The Development of a Myth. *The journal of the Tolkien Society*, 5-11. Ανακτήθηκε 29 Ιουνίου, 2021 από <https://journals.tolkiensociety.org/mallorn/article/download/246/233>
- Büssing, A. (2000). *Mistletoe: The Genus Viscum*. Australia, Canada, France, Germany, India, Japan, Luxembourg, Malaysia, The Netherlands, Russia, Singapore, Switzerland: Overseas Publishers Association.
- Canepa, N. L. (1999). *From Court to Forest- Giambattista Basile's Lo cunto de li cunti and the Birth of the Literary Fairy Tale*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press Detroit.
- Crawford, J. (1865). On the Supposed Infecundity of Human Hybrids or Crosses, *Transactions of the Ethnological Society of London*, Vol. 3, 365-362. Ανακτήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου, 2021, από <https://www.jstor.org/stable/3014171?seq=1>
- Crews, J. (2003). *Forest and Tree Symbolism in Folklore*. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [Unasy1va05.indd](https://www.researchgate.net/publication/3014171) (researchgate.net)

- Davidsson, Z. (2013). *Kitsune no Yomeiri – The Fox Wedding*. Hyakumonogatari Kaidankai. Ανακτήθηκε 29 Ιουνίου, 2021, από [Kitsune no Yomeiri – The Fox Wedding | 百物語怪談会 Hyakumonogatari Kaidankai](#)
- Degrazia, D. (2007). Human- Animal Chimeras: Human Dignity, Moral Status, and Species Prejudice. *Wiley*. 38 (2-3). Ανακτήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου, 2021, από [HUMAN-ANIMAL CHIMERAS: HUMAN DIGNITY, MORAL STATUS, AND SPECIES PREJUDICE on JSTOR](#)
- Deleuze, G. (2000). *Cinema 2: The Time-Image*. London: The Athlone Press.
- Deleuze, G. (1994). *Difference and Repetition*. New York: Columbia University Press.
- Dolack, T. (2019). *Counterintuitive Imagery as a Narrative Universal*. Wheaton College. Uconn. Ανακτήθηκε 15 Ιουλίου, 2021, από [Counterintuitive Imagery as a Narrative Universal | Literary Universals Project \(uconn.edu\)](#)
- Dunn, R. (2005). Four Possible Nemeton Place-Names in the Bristol and Bath Area. *Landscape History*, 27, 1, 17-30, DOI: [10.1080/01433768.2005.10594569](#)
- Dutt, M. N. (1908). *The Garuda Puranam*. Calcutta Society for the Resuscitation of Indian Literature: Shambazar.
- Edwards, K. (2007). Hellhound. *Milton Quarterly* 41, 2, 88-91. DOI: [10.1111/j.1094-348x.2007.00160 5.x](#)
- Elshanawanany, M. A. H. M. (2020). *Subtitling Mythical References for Arab Audience: A Case Study of Teen Wolf*. October University for Modern Sciences and Arts. [Subtitling Mythical References for Arab Audience: A Case Study of Teen Wolf = وولف تين لمسلسل دراسة: العرب للجماهير الأستورية الإشارات ترجمة \(msa.edu.eg\)](#)
- El-Shazly, M., Tai, C.J., Wu, T.Y., Csupor, D., Hohmann, J., Chang, F.R., Wu, Y.C. (2016). Use, History, and Liquid Chromatography/Mass spectrometry Chemical Analysis of Aconitum. *Journal of Food and Drug Analysis*, 24, 1, 29-45. Ανακτήθηκε 6 Μαρτίου, 2022, <https://doi.org/10.1016/j.jfda.2015.09.001>
- Erskine, K. (2004). A Sense of Place: Sacred Sites and Assembly Sites in Pictland in Between Intrusions: Britain and Ireland Between. Στο O'Neil (Ed.), *Between*

- Intrusions: Britain and Ireland Between the Romans and the Normans*, 50-56. Sydney: Celtic Studies Foundation, University of Sydney.
- Erskine, K. (2010). *Celts in Legend and Reality: Papers from the Sixth Australian Conference of Celtic Studies University of Sydney*. Στο P. O' Neil (Ed.), *Just What Did a Nemeton Look Like Anyway in Celts in Legend and Reality*, 61-69. Sydney: Series in Celtic Studies 9, University of Sydney.
- Erskine, K. (2003). *Nemeta Town Hall and Village Churches*. Στο O'Neil (Ed.), *Nation and federation in the Celtic world (279-287)*. Sydney: Celtic Studies Foundation, University of Sydney.
- Eson, L. (2010). *Odin and Merlin: Threefold Death and the World Tree*. *Western Folklore*, 69,1, 85-107. Ανακτήθηκε 6 Μαρτίου, 2022, από https://www.jstor.org/stable/25735286?seq=1#metadata_info_tab_contents
- Estes, C. P. (1992). *Women Who Run with the Wolves: Contacting the power of the Wild Woman*. London: Rider.
- Evans, D. (1979). *Agamemnon and the Indo-European Threefold Death Pattern*. *History of Religion Journals.uchicago.edu* 19, 2, 153-156. Ανακτήθηκε 6 Μαρτίου, 2022, από https://www.jstor.org/stable/pdf/1062271.pdf?casa_token=boK5Z_2PKBQAAA:AA:AA:AA:DmE9E9EakjyhHALXn3aDLvt7XfL5kGh8rsMsby5_bVqKhkBASyKA2Din_Qod9YmfSiS398n7gkiNC3IVZnCCfVhZIXbCoH65512mwrZFtWevqdBuDnVI
- Evans, T., Pettet, M. (2018). *The Magical Is Political: Deconstructing the Gendered Supernatural in Teen Wolf*. *Fantastika Journal*, Vol 2., Issue 1. Ανακτήθηκε στις 7 Δεκεμβρίου, 2021, από (1) (PDF) [The Magical is Political: Deconstructing the Gendered Supernatural in Teen Wolf \(researchgate.net\)](https://www.researchgate.net/publication/331111111).
- Francis, J. (2004). *Wildland Shrubs of the United States and Its Territories: Thamnic Descriptions: Volume 1*, 1-844. WUSA: U.S. Department of Agriculture, Forest Service, International Institute of Tropical Forestry, and Fort Collins, Rocky Mountain Research Station. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [Wildland](https://www.forestservice.gov)

shrubs of the United States and its Territories: thamnisc descriptions: volume 1
(usda.gov)

Ferrando, F. (2013). Posthumanism, Transhumanism, Antihumanism, Metahumanism, and New Materialisms: Differences and Relations. *Existenz: An International Journal in Philosophy, Religion, Politics, and the Arts*. 8 (2), 26-32. Ανακτήθηκε στις 8 Μαρτίου, 2020, από Posthumanism, Transhumanism, Antihumanism, Metahumanism, and New Materialisms: Differences and Relations (existenz.us)

Franssen, T. (2017) Prometheus Redivivus: The Mythological Roots of Transhumanism. In E. D. Sampanikou's *Audiovisual Posthumanism*. UK: Cambridge Scholars Publishing

Geraty, L. F. L. (2015). *Berserk for berserkir: Introducing Combat Trauma to the Compendium of Theories on the Norse Berserker*, Háskóli Íslands, (Bachelor's Thesis) Hugvísindasvið, Viking and Medieval Norse Studies.

Graham, E. (2021). The Promise of Monsters. In E. D. Sampanikou's & J. Stasienko's (eds), *Posthuman Studies Reader: Core readings on Transhumanism, Posthumanism and Metahumanism*. Germany: Schwabe Verlagsgruppe.

Greenwood, S. (2009). The wild hunt: A Mythological Language of magic. Στο Murphy Pizza & James R. Lewis (Hrsg.), *Handbook of Contemporary Paganisms* (σσ.195-222). Leiden: Brill.

Griffis, F. C. (1956). Mistletoe Myth Develops Industry. *Journal of Geography*, 55 (5), 251-254. DOI: <https://doi.org/10.1080/00221345608982984>

Guiley, R. M. (2005). *The Encyclopedia of Vampires, Werewolves and Other Monsters* (1st ed.) Facts on File, Inc.

Guiley, R. M. (2006). *The Encyclopedia of Magic and Alchemy*. (1st ed.) Facts on File, Inc.

Guiley, R. M. (2008). *The Encyclopedia of Witches, Witchcrafts & Wicca*. (3rd ed.). Facts on File, Inc.

- Goyon, M. (2008). Réappropriations Contemporaines D'Une Figure Mythologique: Les Multiples Visages de la Femme Double. *Recherches Amérindiennes au Québec*, 38 (2-3), 33–44. <https://doi.org/10.7202/039792ar>
- Hall, S. (2017). *Το έργο της αναπαράστασης*. Αθήνα: Πλέθρον.
- Haller, J. (1984). Aconite: A Case study in Doctrinal Conflict and The Meaning of Scientific Medicine. *Bulletin of the New York Academy of Medicine*, 60,9, 888-904
Ανακτήθηκε 7 Μαρτίου, 2022, από bullnyacadmed00075-0036.pdf (nih.gov)
- Hammer, M. F. (2013). Human Hybrids. *Scientific American*, 308 (5), 66-71.
Ανακτήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου, 2021, από <http://www.jstor.org/stable/26018193>
- Hanks, M. (2014). The Wild and Hairy Gonzales Family. *Apparence(s): Histoire et Culture du parasite*. Ανακτήθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου, 2020, από: <https://journals.openedition.org/apparences/1283>.
- Harvey, J. & Collin-Jones, D.G. (1981). Mistletoe hepatitis. *British Medical Journal*, 282, 186-187. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [Mistletoe hepatitis. | The BMJ](https://www.bmj.com/lookup/doi/10.1136/bmj.282.6281.186)
- Hassan, I. (1977). Prometheus as Performer: Toward a Posthumanist Culture?. *The Georgia Review*. 31 (4), 830-850. Ανακτήθηκε στις 1 Απριλίου, 2022, από [Board of Regents of the University System of Georgia by and on Behalf of the University of Georgia and the Georgia Review on JSTOR](https://www.jstor.org/stable/4320000)
- Hauskeller, M. (2009). Making Sense of What We Are: A Mythological Approach to Human Nature. *Philosophy*. 84 (327), 95-109. Ανακτήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου, 2021, από [Making Sense of What We Are: A Mythological Approach to Human Nature on JSTOR](https://www.jstor.org/stable/4320000)
- Hayles, N. K. (2021) What does it mean to be posthuman?. In E. D. Sampanikou's & J. Stasienko's (eds), *Posthuman Studies Reader: Core readings on Transhumanism, Posthumanism and Metahumanism*. Germany: Schwabe Verlagsgruppe.
- Hempel, C.J. (1880). *Materia Medica and Therapeutics Arranged Upon a Physiological and Pathological Basis.v1*. Chicago: Chatterton. Ανακτήθηκε 07 Μαρτίου, 2022, από

[#182 - Materia medica and therapeutics : arranged upon ... v.1 1880. - Full View | HathiTrust Digital Library](#)

Hernigou, P. (2014). Bone transplantation and tissue engineering, part I. Mythology, miracles and fantasy: from Chimera to the Miracle of the Black Leg of Saints Cosmas and Damian and the cock of John Hunter. *International Orthopaedics (SICOT)*. 38, 2631-2638. Ανακτήθηκε 28 Φεβρουαρίου, 2022, από: [Bone transplantation and tissue engineering, part I. Mythology, miracles and fantasy: from Chimera to the Miracle of the Black Leg of Saints Cosmas and Damian and the cock of John Hunter | SpringerLink](#)

Heyworth, R. (2014). Teopanzolco: Temple of Tezcalipoca (Building 13). *Uncover History*. Ανακτήθηκε 26 Σεπτεμβρίου, 2020, από [Teopanzolco: Temple of Tezcatlipoca \(Building 13\) Uncovered History](#)

Hoffe, O. (2013). Homo Sapiens, Animal Morabile: A Sketch of a Philosophical Moral Anthropology. *Evolution and the Future: Anthropology, Ethics, Religion*. 5, 35-48.

Horneber, M., Ackeren, G., Linde, K. & Rostock, M. (2008). Mistletoe Therapy in Oncology. *Cochrane Library*, 1-74. Ανακτήθηκε 5 Μαρτίου, 2022, από <https://doi.org/10.1002/14651858.CD003297.pub2>

Holzhueter, T. (2018). Mythologizing the East on Screen: the Other, Oriental and Occidental Stereotypes, and the Victim's Gaze in WWII Film & TV. *Academia*, 1-33. (PDF) [Mythologizing the East on Screen: the Other, Oriental and Occidental Stereotypes, and the Victim's Gaze in WWII Film & TV | Tracey Thomas - Academia.edu](#)

Houston, S. H. (1964). Ghost Riders in the Sky. *Western Folklore*, 23, 3, 153-162. Ανακτήθηκε 2 Ιουλίου, 2021, από <https://www.jstor.org/stable/1498899>

Hultgård, A. (2017). Anatoly Liberman, In Prayer and Laughter. *Essays on Medieval Scandinavian and Germanic Mythology, Literature, and Culture, Journal of Northern Studies*, 11(2): 75-79. Moscow: Paleographic Press. Ανακτήθηκε 25 Ιουνίου, 2021, από <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:umu:diva-145845>

- Hutton, R. (2009). *Blood and Mistletoe: The History of the Druids in Britain*. New Haven & London: Yale University Press.
- Janos, A. (2020). How Skinwalkers Ranch Became a Hotbed of Paranormal Activity. *History*. Ανακτήθηκε στις 10 Ιουλίου, 2021, από [How Skinwalker Ranch Became a Hotbed of Paranormal Activity - HISTORY](#)
- Johnson, M. JR. (2016). The Homoerotics and Monstrous Otherness of Teen Wolf. *Studies in the Humanities*, 43(1-2), 65-81. Special Thematic Volume: Youth Culture in Film and Television Guest Editor: Karin Beeler. Ανακτήθηκε στις 28 Δεκεμβρίου, 2021, από ["The Homoerotics and Monstrous Otherness of 'Teen Wolf'" - Professur für Amerikanistik \(uni-bamberg.de\)](#)
- Johnson, T.W. (1974). Far Eastern Fox Lore. *Asian Folklore Studies*, Vol. 33, No. 1. Ανακτήθηκε στις 10 Μαρτίου, 2021, από <https://doi.org/10.2307/1177503>
- Joy, A. (2017). Traditional Japanese Masks and What They're Used For. *Culture Trip*: Ανακτήθηκε στις 10 Μαρτίου, 2021, από <https://theculturetrip.com/asia/japan/articles/traditional-japanese-masks-and-what-theyre-used-for/>
- Kendal, E., Kendal, Z. (2017). Consent is Sexy: Gender, Sexual Identity and Sex Positivism in MTV's Young Adult Television Series *Teen Wolf* (2011-) (Version 1) Monash University. [Consent is Sexy: Gender, Sexual Identity and Sex Positivism in MTV's Young Adult Television Series Teen Wolf \(2011-\)](#) (monash.edu)
- Kendall, P. (2000). Mythology and Folklore of the Rowan. *Trees for Life: Restoring the Caledonian Forest*. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [Mythology and Folklore of the Rowan.docx \(live.com\)](#)
- Kind, C. J., Ebinger- Rist, N., Wolf, S., Beutelspacher, T. & Wehrberger, K. (2014). The Smile of the Lion Man. Recent Excavations in Stadel Cave (Baden-Württemberg, south-western Germany) and the Restoration of the Famous Upper Palaeolithic Figurine. *Quartar*, 61, 129-145. Doi: : [10.7485/QU61_07](https://doi.org/10.7485/QU61_07)

- Kolan, M., Leis, K., Baska, A., Kazik, J. & Gałazka, P. (2019). Wendigo Psychosis *Curr Probl. Psychiatry*, 20(3), 213-216. DOI:10.2478/cpp-2019-0014
- Kozhevnikova, M. (2016). Human-Animal Hybrids and Chimeras in Science History and Today. *The Journal of the Polish Ethnological Society and the Committee of Ethnological Sciences of the Polish Academy of Sciences*, Vol. C, 4-28. Ανακτήθηκε στις 26 Δεκεμβρίου, 2021, από (2) [Human-Animal hybrids and chimeras in science: History and today | Request PDF \(researchgate.net\)](#)
- Lamb, D. S. (1900). Mythical Monsters. *American Anthropologist*. 2(2), 277-291. Ανακτήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου, 2022, από [Mythical Monsters on JSTOR](#)
- Lebling, R. (2012). Monsters From Mesopotamia. *Aramco World: Arab and Islamic cultures and connections*. 63, (4), 10-18. Ανακτήθηκε 1 Ιουλίου, 2020, από: [Saudi Aramco World : Monsters from Mesopotamia](#)
- Lecouteux, C. (2011). *Phantom Armies of the Night: The Wild Hunt and the Ghostly Processions of the Undead*. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=EF0oDwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PT10&dq=wild+hunt+mythology&ots=zEgmPBcti6&sig=uYLZuEVTvP6TAt9NJUF0r6wqLM&redir_esc=y#v=onepage&q=wild%20hunt%20mythology&f=false
- Lecouteux, C. (2016). *Encyclopedia of Norse and Germanic Folklore Mythology and Magic*. Rochester, Vermont, Toronto, Canada: Inner Traditions.
- Lenhardt, C. (2016). Wendigos, Eye Killers, Skinwalkers: The Myth of American Indian Vampire and American Indian “Vampire” Myths. *Text Matters*, 6, 6, 195-212. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021 από DOI: 10.1515/texmat-2016-0012
- Lévy, P. (2001). *Δυνητική Πραγματικότητα: Η φιλοσοφία του Πολιτισμού και του Κυβερνοχώρου*. Αθήνα: Εκδόσεις Κριτική.
- Lindenmayer, D., Blair, D., McBurney, L. & Banks, S. (2015). *Mountain Ash: Fire, Logging and the Victoria's Giant Forest*. Australia: CSIRO. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από, [Mountain Ash: Fire, Logging and the Future of Victoria's](#)

Giant Forests - David Lindenmayer, David Blair, Lachlan McBurney, Sam Banks - Google Books

Lindow, J. (2002). The Tears of the Gods: A Note on the Death of Baldr in Scandinavian Mythology. *The Journal of English and Germanic Philology*, 101, 2, 155-169. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [The Tears of the Gods: A Note on the Death of Baldr in Scandinavian Mythology \(jstor.org\)](#)

Livingston, P. (1996). Characterization and Fictional Truth in the Cinema. In D. Bordwell's & N. Carroll's, *Post-Theory: Reconstructing Film Studies*, 149-174. Wisconsin: The University of Wisconsin Press.

Loponen, M. (2006). *Faerie Folklore in Medieval Tales – an Introduction*. Ανακτήθηκε 10 Απριλίου, 2021 από (5) (PDF) [Faerie Folklore in Medieval Tales – an Introduction | Mika Loponen - Academia.edu](#)

Marchesini, R. (2021). *The Virus Paradigm*. UK: Cambridge University Press

Mello, C. G. (2004). Gender and Empowerment: Contemporary Lakota Women of Rosebud. *McNair Scholars Journal*, 8, 1, 34-51. Ανακτήθηκε 28 Ιουνίου, 2021, από <http://scholarworks.gvsu.edu/mcnair/vol8/iss1/>

Monaghan, P. (2004). *The Encyclopedia of Celtic Mythology and Folklore*. New York: Facts on File, Inc. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [The Encyclopedia of Celtic Mythology and Folklore - Patricia Monaghan - Google Books](#)

Moriceau, J. M. (2008). *La Bête Du Gévaudan, 1764-1767: Mythe et réalités*. (Nouvelle ed., 1st ed.) Tallandier.

Neale, H. (2007). Iblís and the Threefold Death Motif in a Medieval Persian Hagiography. *Journal of Indoeuropean Studies*, 35, 3,4. Ανακτήθηκε 06 Μαρτίου, 2022, από <https://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.1060.7347&rep=rep1&type=pdf>

Nichols, B. (2001). *Introduction to Documentary*. Bloomington & Indianapolis: Indiana University Press.

- Otis, P. (1997). Japanese Folklore and Kurosawa's Dreams. *Education About Asia*, Vol. 2, No. 1, pp. 42 - 47. Ανακτήθηκε 20 Μαρτίου, 2021, από [Japanese Folklore and Kurosawa's Dreams \(asianstudies.org\)](http://asianstudies.org)
- Pickering, C. (1879). *Chronological History of Plants*. Boston: Little, Brown, and Company. Ανακτήθηκε 07 Μαρτίου, 2022, από [Chronological History of Plants: Man's Record of His Own Existence ... - Charles Pickering - Google Books](https://books.google.com/books)
- Price, N. (2001). *The Archaeology of Shamanism*. USA, Canada: Routledge.
- Quinn, S. (2018). *The Real Beauty and the Beast Didn't Live Happily Ever After*. Ανακτήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου, 2020, από <https://historycollection.com/the-real-beauty-and-the-beast-live-happily-ever-after/>
- Rabskin, E. R. (1979). *Fantastic Worlds: Myths, Tales, and Stories*. New York: Oxford University Press.
- Raspe, O., Findlay, C. & Jacquemart, A.L. (2000). *Sorbus Aucuparia L.* *Journal of Ecology*, 88, 910-930. Ανακτήθηκε 05 Μαρτίου, 2022, από [Sorbus aucuparia L. \(jstor.org\)](http://www.jstor.org)
- Rivkin, J. (2015). *Searching for a Wendigo*. New York: Rosen Publishing Group, Inc.
- Roberts, L. N. (1960). A Chimera is a Chimera: A Medieval Tautology. *Journal of the History of Ideas*, 21(2), 273-278. Ανακτήθηκε στις 9 Δεκέμβριου, 2021, από [A Chimera is a Chimera: A Medieval Tautology on JSTOR](http://www.jstor.org)
- Runnels, D. (1992). Red Mythology: A German Eagle, A French Fox, and the Native American Coyote. *Studies in American Indian Literatures*, 2,4, 81-88. Ανακτήθηκε 07 Μαρτίου, 2022, από [RED MYTHOLOGY: A GERMAN EAGLE, A FRENCH FOX, AND THE NATIVE AMERICAN COYOTE \(jstor.org\)](http://www.jstor.org)
- Sanchez-Romero, G. & Schwalb, S. R. (2016). *Beast, Werewolves, Serial Killers & Man-Eaters: The Mystery of the Monsters of the Gévaudan*. Skyhorse Publishing.

- Saussure, F. (1979). *Μαθήματα Γενικής Γλωσσολογίας*. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση.
- Sampanikou, E. D. (2002). Science Fiction in the World of Contemporary Visual Arts: The European Science Fiction Comics Culture. In D. Pastourmatzi's (ed.), *Biotechnological and Medical Themes in Science Fiction*. Thessaloniki: University Studio Press
- Schmidt, L.N. (2010). *East Asian Fox Legends: Read at Your Own Risk, Possession Possible*. Oxford: OH. Ανακτήθηκε 05 Μααρτίου, 2022, από [ABSTRACT \(ohiolink.edu\)](http://ABSTRACT.ohiolink.edu)
- Sharpley, R. & Stone, P. R. (2009). (Re)presenting the Macabre: Interpretation, Kitchification and Authenticity. In R. Sharpley's & P. R. Stone's, *The Darker Side of Travel: The Theory and Practice of Dark Tourism*. UK: Channel View Publications.
- Shaw, N. (2009). Linear Sorcery. In V. Gunn's (Ed.), *Challenging the Boundaries Between Descriptions and Processes of Describing*, 135-150. Frankfurt am Main, Berlin, Bern, Bruxelles, New York, Oxford, Wien: Peter Lang.
- Sherringham, T. (2008). Mice, Men, and Monsters: Opposition to Chimera Research and the Scope of Federal Regulation. *California Law Review*. 96 (3), 765-800. Ανακτήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου, 2021, από [Mice, Men, and Monsters: Opposition to Chimera Research and the Scope of Federal Regulation on JSTOR](https://www.jstor.org/stable/4012222)
- Sims, M. C. & Stephens, M. (2005). *Living Folklore: An Introduction to the Study of People and Their Traditions*. Logan, Utah: Utah State University Press.
- Skinner, C. M. (2012). *Myths and Legends of Our Land*. Germany: e-books. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από [\(Microsoft Word - Skinner, Charles M Myths and Legends°.doc\) \(readerslibrary.org\)](http://www.readerslibrary.org)
- Smith, J. M. (2011). *Monsters of the Gévaudan: The Making of a Beast*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Sorgner, S. L. (2021). *We Have Always Been Cyborgs: Digital Data, Gene Technologies, and an Ethics of Transhumanism*. Bristol: University Press.

- Stewart, J. (1944). Some Western Shoshoni Myths. *Anthropological Papers*. Smithsonian Institution: Bureau of American Ethnology Bulletin. 136 (31), 249-299. Ανακτήθηκε στις 3 Ιουλίου, 2020, από [Bulletin \(si.edu\)](#)
- Stiegler, B. (1998). *Technics and Time 1: The Fault of Epimetheus*. Stanford: Stanford University Press.
- Stookey, L. (2004). *Thematic Guide to World Mythology*. Westport, Connecticut, London: Greenwood Press. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021 από https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=glmjo9UrP2YC&oi=fnd&pg=PP11&dq=hell+hound+mythology&ots=S86f2FSHA&sig=IcidkQDtrfgAsnTgheX3qiomZ3o&redir_esc=y#v=onepage&q=hellhound&f=false
- Speigel, M. P. (2017). Berserks: A History of Indo-European “Mad Warriors”. *Journal of World History*, 13(2), 253-290. Ανακτήθηκε 16 Ιουλίου, 2021, από <https://www.jstor.org/stable/20078974>
- Sutherland, T. (2017). Making a Killing: On Race, Ritual, and (Re)Membering in Digital Culture. *Preservation, Digital Technology & Culture*, 46 (1), 32-40. Ανακτήθηκε 22 Φεβρουαρίου, 2021, από <https://doi.org/10.1515/pdtc-2017-0025>
- Sutton, M. (1993). The Numic Expansion in Great Basin Oral Tradition. *Journal of California and Great Basin Anthropology*, 15, 1, 111-128. Ανακτήθηκε 07 Μαρτίου, 2022, από [The Numic Expansion in Great Basin Oral Tradition \(jstor.org\)](#)
- Tatum, D. (2006). *Sleeping Beauty's Rape*. Ανακτήθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου, 2020, από: https://www.academia.edu/12351830/Sleeping_Beauty
- Takehara, I. (2014). *Introduction to History and Philosophy of Science and Medicine in Japan*. Vol. 2: Oni, Yokai and Evil Spirits as Causes of Illness in Buddhist Philosophy. 1-21. Ανακτήθηκε 2 Φεβρουαρίου, 2020, από (PDF) [Introduction to History and Philosophy of Science and Medicine in Japan Vol. 2: Oni, Yokai and Evil Spirits as Causes of Illness in Buddhist Philosophy | issei takehara - Academia.edu](#)
- Tegmark, M. (2018). *Life 3.0*. UK: Penguin Books

- Tenenbaum, D. (2012). Noted anthropologist, student of the “dark side,” dies. University of Winsconsin- Madison News. Ανακτήθηκε 27 Φεβρουαρίου, 2022, από: [Noted anthropologist, student of the “dark side,” dies \(wisc.edu\)](http://www.wisc.edu)
- Thibault, M. (2011). *Le Wendigo: Une Croyance Amérindienne*. Mémoire présenté à la Faculté des études supérieures de l'Université Laval dans le cadre du programme de maîtrise en Ethnologie des francophones en Amérique du Nord pour l'obtention du grade de maître es arts (M. A). Québec: Université Laval. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από <http://hdl.handle.net/20.500.11794/23082>
- Ttubshaw, B. (2003). *Explore Mythology*. Loughborough: Booksprint. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από http://www.hoap.co.uk/explore_mythology.pdf
- Vita-More, N. (2021). Transhumanist Manifesto. In E. D. Sampanikou's & J. Stasinko's (eds.) *Posthuman Studies Reader: Core readings on Transhumanism, Posthumanism and Metahumanism*. Germany: Schwabe Verlagsgruppe.
- Wee, K. (1979). *Dear Anukite- A Strange Romance*. Colorado: University of Colorado Boulder. Ανακτήθηκε 25 Ιουνίου, 2021, από https://scholar.colorado.edu/concern/graduate_thesis_or_dissertations/sj139297g
- White, D. G. (1991). *Myths of a Dog-man*. Chicago: The University of Chicago Press. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=glmjo9UrP2YC&oi=fnd&pg=PP11&dq=hell+hound+mythology&ots=S86f2FSHA&sig=IcidkQDtrfgAsnTgheX3qiomZ3o&redir_esc=y#v=onepage&q=hellhound&f=false
- Whitehead, N. L. (2002). *Dark Shamans: Kanaima and the Poetics of Violent Death*. Durhan & London: Duke University Press.
- Wood, C. (2021). The Wild Hunt, Online presentation. *Norwich Pagan Moot*. Ανακτήθηκε 10 Ιουλίου, 2021, από <http://www.norwichsphere.org.uk/essays/wildhunt2021.pdf>
- Wynn, T., Coolidge, F., Bright, M. (2009). Hohlenstein-Stadel and the Evolution of Human Conceptual Thought. *Cambridge Archaeological Journal* 19, 01, 73-84.

Ανακτήθηκε 15 Ιουλίου, 2021 από Hohlenstein-Stadel and the Evolution of Human Conceptual Thought | Cambridge Archaeological Journal | Cambridge Core

Φιλμογραφικές Αναφορές

- Crocco, M. [HISTORY] (2020, May 13). The Secret of Skinwalker Ranch: WARDING OFF AN ANCIENT CURSE (Season 1) [Video]. YouTube. [The Secret of Skinwalker Ranch: WARDING OFF AN ANCIENT CURSE \(Season 1\) | History - YouTube](#)
- Davis, J., Andrew, T., Mulcahy, R., Genier, J. P., Wallace, E., Gorodetzky, K., Echevarria, R., Sturman, L., Taylor, C., Adelstein, M., DiSanto, T., Gateley, L., Thorn, M., Birkfeld, K., Ottinger, C., Vlaming, J., Kruger, M. (2011-2017). *Teen Wolf* [TV series]. MGM Television; Music Television
- Rea, P. (2020a, Jul 21). Teen Wolf | Why the Ghost Riders Got Stuck (Blame Kira) [Video]. YouTube. [Teen Wolf | Why the Ghost Riders Got Stuck \(Blame Kira\) - YouTube](#)
- Rea, P. (2020b, Sep 21). How Teen Wolf Ghost Riders Bring Back The Dead [Video]. YouTube. [How Teen Wolf Ghost Riders Bring Back The Dead - YouTube](#)
- Turner, J. (Writer & Director). (2004, December 1st). Werewolves (Season 1, Episode 3) [TV Documentery Series Episode]. Bullmore, A., Worster, S. (Excutive Producers), *True Horrors with Anthony Head*. October Films.